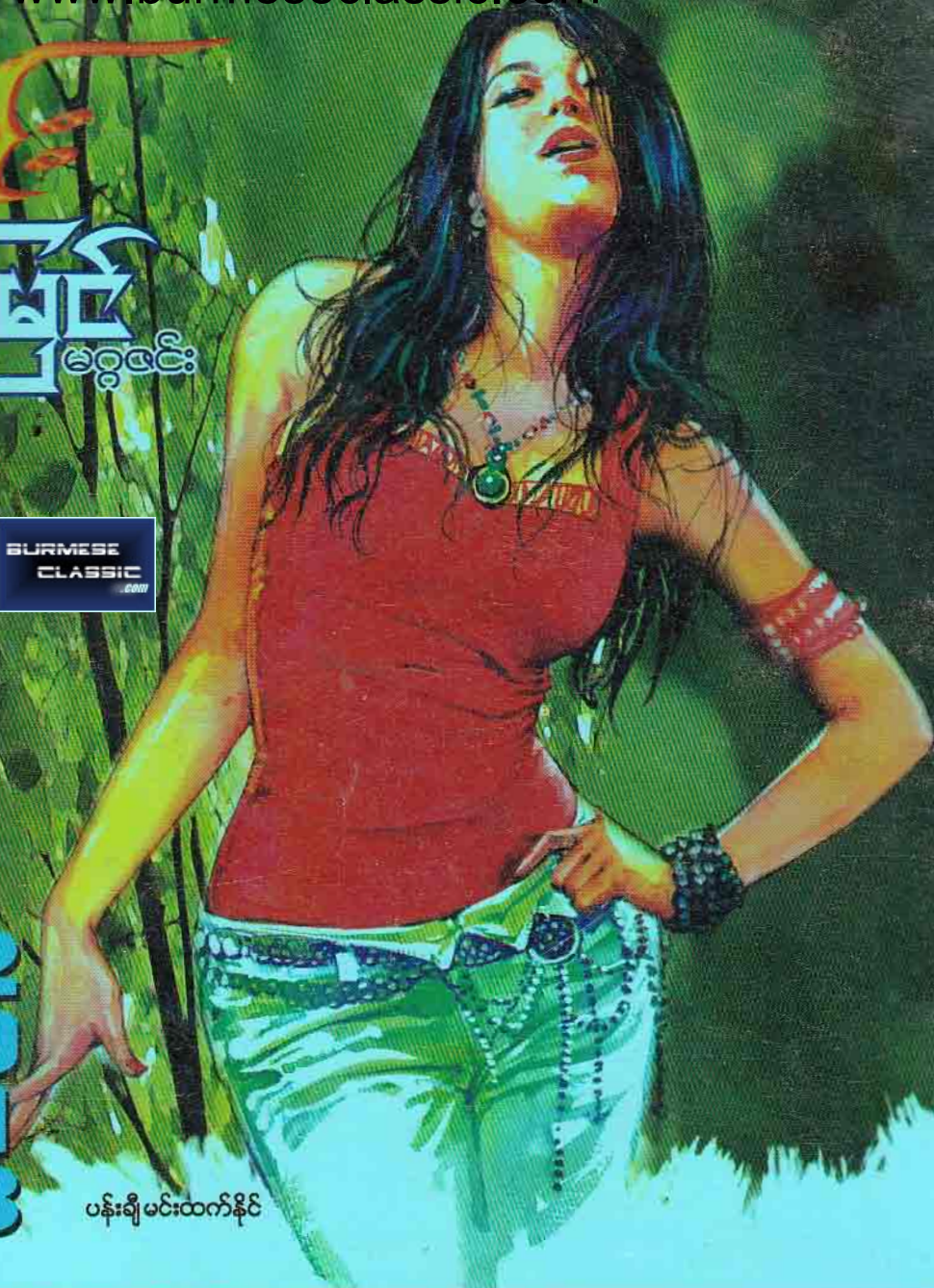

အပြစ် မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

No. 105
D E C E M B E R
2013

ပန်းချီမင်းထက်နိုင်

LUCKY STAR

သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသူများအတွက်
福星男女不孕不育專科
ဆရာစံ 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
生男孩專方
သားသားရတနာ

$x + y = \text{♂}$

Girl Baby
生女孩專方
သမီးသားရတနာ

$x + y = \text{♀}$

Twin Baby
雙生兒專方
အခြားသားရတနာ

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အမှတ်စဉ် (၁၀၅)

ဆောင်းပါး

★ **အယ်ဒီတာချုပ်**
အောင်ကျော်စော

- ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်) ---၁၃
(ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး)

★ **စာအုပ်အယ်ဒီတာ**
ထက်ထက်ဦးမှီဝဲ (B.Sc.Physics)

- မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း) ---၃၈
(နှစ်ဖော်ညီအစ်မ သိန်းဆုရ)

★ **အယ်ဒီတာအဖွဲ့**
ဦးရဲလွင် (ရဲအိုင်အို)
ညိုမိအောင် (B.A.Myanmar)

နိုင်ငံတကာသတင်း

ဆောင်းဟောမန် --- ၇၃

အေးအေးခိုင်

ပေဒင်

★ **ထုတ်လျှောက်**
ဦးအောင်လွင် (၀၄၁၄၉)

- သစ္စာမေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော် --- ၁၅၈
နက္ခတ်ပေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်

★ **ပုံနှိပ်သူ**
ဦးမြင့်ဦး (၀၁၅၈၃)

သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

၁၁၉/၁၂၁-၃၄လမ်း၊ ရန်ကင်း။

★ **ဈာန်အုပ်စုနှင့် အတွင်းအုပ်စု**
မင်းထက်နိုင်၊ ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

စာဖြင့် ဦးဝင်းတင်

အိုင် စည်သူကျော်

တွန့်ဂျူတာမာစီ နေမျိုးအောင်

တန်ဖိုး - ၃၀၀

အုပ်စု - ၁၀၀၀

★ **အောင်ကျော်စော**

ပြုံးရိပ်မဆင်ခဲ့ရဲ့

မှုခင်းအမြင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၉၇-က)၊ (၃၉)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ဖုန်း-၃၈၅၃၆၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၈

- ထက်ထက်ဦးဝေ (ကန္တာရဟင်းလင်းပြင်) ----- ၁၈
- ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (ငြိမ်း) (လှည့်ကွက်) ----- ၄၄
- ပန်းစုလွှာ (ရန်ပုံပန်း) ----- ၅၄
- မောင်သာမန် (ဖိုးကုန်း) (မုဒြာ) ----- ၆၁
- ဓမ္မအလွန် (စင်းပျောက်ဓမ္မရဲ့တေးချင်းထစ်ပုတ်) ----- ၈၀
- ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း) (ဝစ်ဒုစရိုက်ကျူးလွန်မှု) ----- ၉၅
- နှင်းစက် (လာရှီ) (ကြယ်စင်တစ်ပွင့်) ----- ၁၀၆
- အောင်ကျော်ပြုံး (စာရိတ္တကပြောတဲ့ လူ့သမိုင်း) ----- ၁၁၈
- ဆုမွန်ဦး (ဟသာတ) (ဒေါသတိအစွန်းတစ်ပက်) ----- ၁၂၄
- ချစ်သဲမောင် (ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်) ----- ၁၃၄
- အသစ်ယာ (ခုတော့...ကျွတ်) ----- ၁၄၁
- အောင်ကျော်ဖော (ပြုံးရိပ်မဆင်ခဲ့လို့) ----- ၁၄၇

တာတွန်း

ပေါက်ကျိုင်း၊ တက်သစ်အောင် (စစ်တွေ)၊ သူရိန်၊ ဟန်၊ သခွတ်၊ မောင်တင်ယု

ကဗျာ

ခင်အုန်း (အမပုရ)၊ မောင်ကောင်းတင် (ကျောက်ဆည်)၊ ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းတိမ်)၊ ဦးဝေ (ဖိုးကုန်း-စည်ပင်)၊ ဝေ၊နေ၊ သွေးစက်သစ်၊ ဆုမွန်ဦး (ဟသာတ)၊ မြဝတီညည် (ကျောက်ဆည်)

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အထုတ်ကု ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါ

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၀၂၂၀၀
- အထူးအဖွဲ့ (မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
- အထူးအဖွဲ့ (ဗန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
- အထူးအဖွဲ့ (လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
- အထူးအဖွဲ့ (မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
- အထူးအဖွဲ့ (လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
- အထူးအဖွဲ့ (လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
- အထူးအဖွဲ့ (တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
- အထူးအဖွဲ့ (ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
- အထူးအဖွဲ့ (တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
- အထူးအဖွဲ့ (မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
- အထူးအဖွဲ့ (မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
- အထူးအဖွဲ့ (ကော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
- အထူးအဖွဲ့ (မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
- အထူးအဖွဲ့ (ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
- အထူးအဖွဲ့ (ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
- အထူးအဖွဲ့ (ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
- အထူးအဖွဲ့ (စစ်ထွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
- အထူးအဖွဲ့ (မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
- အထူးအဖွဲ့ (ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
- အထူးအဖွဲ့ (မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
- အထူးအဖွဲ့ (မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
- အထူးအဖွဲ့ (မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
- UNIAP ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃

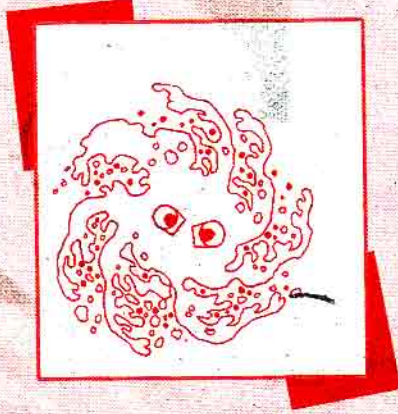

အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

ပင်လယ်ခွံ

၆- DEC 2013

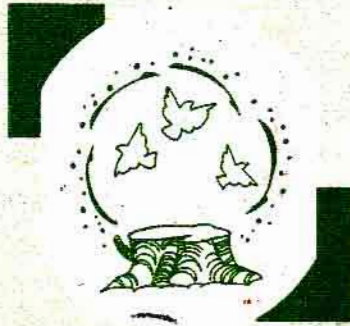
သူ့ဘဝ၊ ကိုယ့်ဘဝ ဘဝတွေကို စိတ်နိုးလိုက်
 လှိုင်းတံပိုးတွေ ရုန်းကြွနေတဲ့ ပင်လယ်အဖြစ်
 လူသားအရင်းအမြစ်တွေ စီးပျောနေမယ်
 ဘယ်သဘောတွေလဲ ပင်လယ်ကို
 တရွတ်တိုက် ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လို့
 ဟင်းလင်းပြင်ရဲ့အသံတွေ ငါတို့ကြား
 ခုခံကြယ်လေးနဲ့ စကားတွေပြောမယ်။

။

၆၀:၆၃

သံသရာခရီးသည် တမ်းချင်း

နိုးကြားကြိုးစား၊ မည်ည်းတွားဘဲ
 မိသားစုရေး၊ ငါရှာကျွေးကာ
 မနေ့ပြည့်စွက်၊ မျှော်မှန်းချက်ဖြင့်
 သားတွက်ပညာ၊ ပြည့်စုံသာအောင်
 ငါလျှင်ကြိုးပမ်း၊ အားမြှင့်ထမ်းခဲ့
 အောင်ပန်းတွေဆင့်၊ ပွဲလယ်တင့်၍
 မျှော်လင့်သမျှ၊ ငါဆန္ဒတို့
 ချမ်းမြေ့ပျံ့၊ ပြည့်မြောက်ရလည်း
 ဘဝသိုက်မြုံ၊ သီးပွင့်ကြုံလာ
 တောင်စုံခွာပြေး၊ ချစ်တုံကြွေးချိန်
 မြုံဆွေးကာတွေ့၊ ပီတိနွေးနှင့်
 ဖေးထူအားမွေး၊ ချစ်ကြင်ငေးရ
 ဝေးကွာစည်းတာ၊ မဂ္ဂပွားမီ
 ဝေဝါးနောင်ရေး၊ မမျှော်တွေးချင်
 ထွေးယုက်နောင်ကျွမ်း၊ ဖြေနိုင်စွမ်းမင့်
 ဖမ်းစားစေရာ၊ 'ဇရာ'အရိပ်

ခတ်နှိပ်ခိုတွယ်၊ နေညိုကွယ်ခိုက်
 အားငယ်နွမ်းလျှ၊ သက်သေပြပေါ့
 ဆံစဖြူလွှ၊ ဝေဒနာစနှင့်
 သွားကရန်စ၊ ဟန်မကျပြန်
 မှန်ပျံ့မျက်စိ၊ တုန်ချည့်လက်များ
 နားကလည်းထိုင်၊ ခါးလည်းကိုင်းနှင့်
 ပိုင်းခြားသတိ၊ မကပ်ငြိတော့
 ရှိသည့်ဩဇာ၊ ညှိုးရော်လာရင်း
 ခါခါတမ်းမိ၊ လည်ပြန်ကြည့်ဖြစ်
 မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့်
 ကြံရွယ်တမ်းခက်၊ လှမ်းမသွက်ပြီ
 ဖြစ်ပျက်တုံလှယ်၊ လောကီနယ်တွင်း
 တွယ်ငင်ရာလမ်း၊ မမျှော်မှန်းသာ
 ကွန်းခိုရာမဲ့ ကိုယ့်အလှည့်
 ကြုံလေမည်လား အတွေးချဲ့
 သံသရာခရီးသည် တမ်းချင်းဖွဲ့.....!

မြင့်ဝေ (ဖီးကုန်း-စည်ခင်)

အမေ

နေရောင်တလက်လက်
 လက်နေတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ
 သားတွေ၊ သမီးတွေအတွက်
 အမေဟာ
 ကျောခင်းရဲတယ်။

သဲကြီးမဲကြီး
 ရွာနေတဲ့ မိုးရေအောက်မှာ
 သားတွေ၊ သမီးတွေအတွက်
 အမေဟာ
 ကျောခင်းရဲတယ်။

အမေကလွဲရင်
 ဘယ်သူကျောခင်းသလဲ။

သားတွေသမီးတွေအတွက်
 ပြင်းထန်လှတဲ့
 လောကခံမုန်တိုင်းကြားမှာ
 အမေဟာ
 ခါးစည်းခံရဲတယ်
 ရင်စည်းခံရဲတယ်။

အမေကလွဲရင်
 ဘယ်သူခံရဲသလဲ။

လှိုင်ခင်အုန်း (အမရဋ္ဌရ)

လိုအပ်ရင်
 သားတွေ၊ သမီးတွေအတွက်
 အမေဟာ
 အသက်ကိုစွန့်ရဲတယ်။

အမေကလွဲရင်
 ဘယ်သူ စွန့်ရဲသလဲ။

အမေမှတစ်ပါး
 အခြားမရှိပါဘူး။ ။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိရှိသမျှ အမေများအား
 ရှိခိုးပူဇော်လျက်။

မနက်ဖြန်ပုစ္ဆာ

မြစ်တွေက
ရွှေလျားပြောင်းလဲ
တိုက်စားပွန်းပဲ့
အလွမ်းတစ်စနဲ့ ကြိုးချည်
(ဟိုး.....)

အတိတေ အတိတ်က မြစ်တစ်စင်း
ခုတော့ သဲသောင်ဖြူဖြူ
ငှူငေးငေး တဲလေးတစ်လုံး
နေလုံးကို မျိုချလိုက်
နေလုံးကို ထွေးအန်လိုက်
အန်ဖတ်ထဲ ရောထွေး
မြစ်ကမ်းနံဘေး
သောင်ဘေးမှာတင်
ပိုက်စုတ်ကို လှေပေါ်တင်

နေဝင်ကမ်းပါး
မလွမ်းအားပါဘူး
ဝမ်းတစ်ခု
ဘဝတစ်ခု
နေမှုထဲ စိမ့်စိမ့်ပျော်ဝင်
မနက်ဖြန်တေး
မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ
အဲဒီတဲလေးတစ်လုံး ရှိဦးမှာလား
နေ့တွေကတော့
နေလုံးကို မျိုချလိုက်
နေလုံးကို ထွေးအန်လိုက်.....။

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

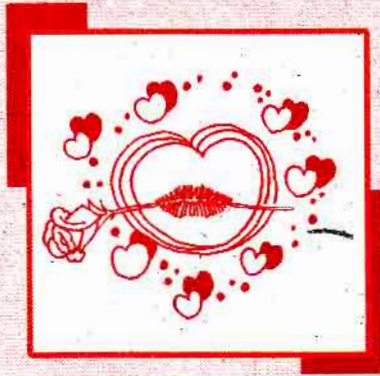

၁၂၅

၁၂၆

ချစ်ဖူးသူနဲ့ ချစ်ဦးသူ

- ✦ ဆုံစည်းချိန်.....
လောကကြီးမှာ
ငါ့လောက်ပျော်သူ ရှိနိုင်ဘူး။
- ✦ ခွဲခွာချိန်.....
အရာရာကို
ငိုနေတာချည်း အောက်မေ့မိ။
- ✦ ပြန်တွေ့ချိန်.....
ပန်းကြွေပြီးမင့်
ရင်နှင့်အောင်စွဲ မွှေးဆဲလေ။

။

မြတ်ရည် (ကျောက်ဆည်)

ရွှေထဲကမိုး

ရင်ခွင်ကို
 လေညှင်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်
 အနာဂတ်အတွက်
 လွမ်းရက်တွေ
 မရေချင်ဘူး။

ရွက်ဝါတွေ ကြွေတဲ့လမ်းမှာ
 အိပ်မက်ကနေ နိုးထပြီး
 လျှောက်လှမ်းမိ
 ခြောက်ခန်းသွားတဲ့
 စမ်းချောင်းလေးက
 ကောင်းကင်ဆီမော့ကြည့်
 အဖော်မရှိသူ
 ဒီလူမှာ တစ်ယောက်တည်း။

မျှော်ငေးလို့
 ပူဆွေးရတာ
 တိမ်တွေကောင်
 ငိုကုန်ပြီ
 မရေ.....။

မောင်ကောင်းတင် (ကျေးဇူးတင်)

အချစ်ကင်ဆာ

* ရင်ထဲခံစားချက်တွေက
 နိပ်စက်ပြင်းပြဖန်များတော့
 နှလုံးသားထဲက
 စကားပြောလာထင်ရဲ့
 ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့
 ဝေဒနာအစစ်အမှန်ကို
 အဖြေရှာကြ ကြည့်ရှုတော့
 သူ့ကိုချစ်မိတဲ့ ရင်ခုန်သံက
 ဒဏ်ရာတစ်ခုလိုပဲ။

* ကုမရတဲ့ ဝေဒနာပဲလား
 ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့
 ဝေဒနာဇာစ်မြစ်ကို
 ဆေးစစ်ကြည့်တဲ့အခါ
 ချစ်မိတဲ့အချစ်
 ရေသောက်မြစ်က
 အချစ်ကင်ဆာ
 ဝေဒနာတစ်ခုက
 ကုမရအောင်ပါဘဲ
 ကျွန်တော့်ရင်ထဲ စွဲကပ်နေ။ ။

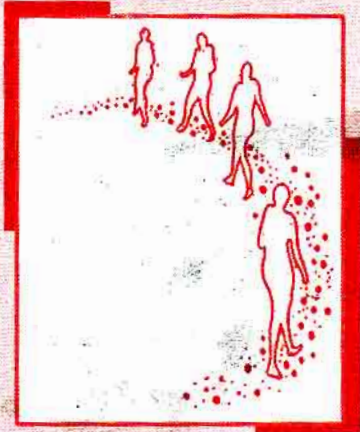
ကိုညွန့်အောင် (မျှော်စင်)

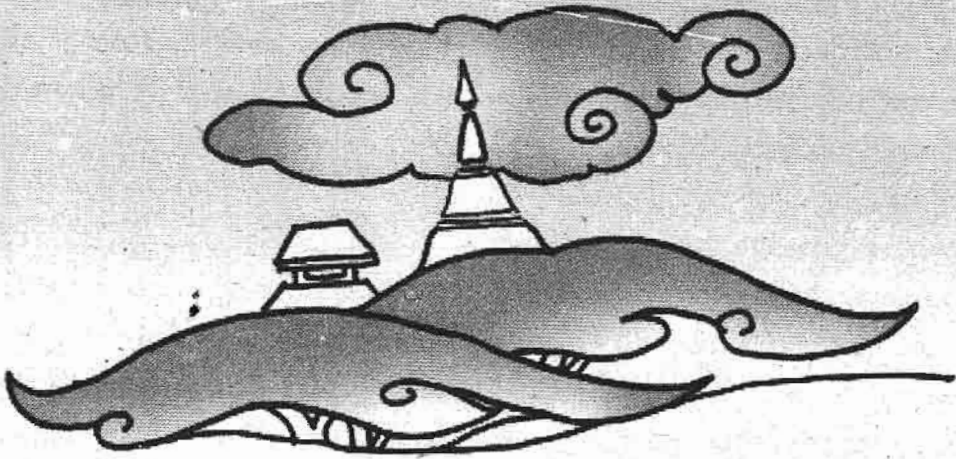

မမြင်လိုကုန်းနေတဲ့လမ်း

- ♀ လျှောက်တော့လျှောက်လှမ်းနေကြတာပဲ
လမ်းပေါ်မှာ.....။
- ♀ တစ်ဘဝစာ မှုလုံရုံနဲ့
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဆိုတာ မသိ။
- ♀ အစစအရာရာ အသာစီးရနေတော့
ကံကြမ္မာဆိုတာ မသိ
သံသရာဆိုတာ မသိ။
- ♀ အနိစ္စကို အဟုတ်မှတ်နေတော့
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ မသိ။
- ♀ အဝိဇ္ဇာတဏှာ မသိလေတော့
ဇာတိ ဇရာ မရဏလည်းမသိ။
- ♀ မသိခြင်းတွေကို
ရှိခြင်းနဲ့ အစားထိုး ဖုံးလွှမ်း
လျှောက်တော့ လျှောက်လှမ်းနေကြတာပဲ
အသိမှားတွေက ပြတဲ့
အဆုံးမရှိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ.....။

သွေးစက်သစ်

ကျိညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်) ဆွမ်းဟောင်းကျွဲခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး

နေပြည်တော်၊ ယဉ်းမနားမြို့လယ်မှ စီးဆင်း ဖြတ်သန်းတဲ့ ငါးလိုက်ချောင်းနဲ့ မြို့ရဲ့မြောက်ဘက်မှ စီးဆင်းဖြတ်သန်းတဲ့ ဆင်သေချောင်းတို့ ပေါင်းဆုံတဲ့ နေရာဟာ မအူပင်ရွာနဲ့ ညောင်ပင်ကြီးရွာ နှစ်ရွာ ကြားမှာဖြစ်တယ်။ ၎င်းနေရာမှစ၍ ပေါင်းလောင်း မြစ်ထဲသို့စီးဝင်တယ်။ ကျေးရွာသူရွာသားများကတော့ ဒီချောင်းကို ဆင်သေချောင်းလို့လည်းခေါ်တယ်။ ငါးလိုက်ချောင်းလို့လည်းခေါ်တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် မှန်တာပဲလေ။

အဲဒီနှစ်ချောင်းပေါင်းစုံတဲ့နေရာက ရေစီးပိုသန် တယ်။ ယာယီတံတားတော့ရှိတယ်။ မကြာခဏ ရေ စီးကြောင့် မျောပါတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက် ပြန်ပြန်ပြီး တံတားခင်းရတယ်။ ဆောင်းရာသီနှင့်နွေ ရာသီလောက်ပဲ သုံးလို့ရတယ်။ မိုးကာလ မိုးရွာအား ကြီးရင် ရေတိုက်စားပြီး ရေစီးနောက်ပါသွားတာပဲ။

ဒီအချိန်ရောက်ရင် ညောင်ပင်ကြီးရွာမှ လှေသမားများ က လှေချပြီး ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ သည်ဘက်ကမ်းကိုကူး တဲ့ ခရီးသည်များကို ပို့ပေးရတယ်။

တစ်နေ့ မအူပင်ရွာမှာ တူမ မင်္ဂလာဆောင်ရှိ တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ် နဲ့ ရွာကိုသွားတယ်။ တူမအိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေ ပြီ။ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်ဇာတိဆိုတော့ ရွာထဲ တစ်အိမ် ဆင်း တစ်အိမ်တက် လျှောက်လည်တယ်။ ဆွေမျိုး တွေအိမ်လည်းရောက်တယ်။ ည ၁၀ နာရီထိုးမှ တူမ အိမ် မင်္ဂလာဆောင်ရှိရာ ပြန်ရောက်တယ်။ မင်္ဂလာက နံနက်ခင်းမှဆောင်မှာ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက နေ့ အလုပ်မအားတာနဲ့ ညကိုကြိုပြီးလာတာ။ မိုးလင်းလာ တာနဲ့ လက်ဖွဲ့ပြီး တန်းပြန်မှာ။ အလုပ်ချိန်မီအောင် စီစဉ်ရတာ။ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်ရင် ညည အသွားများတယ်။ ညဘက်သွားတော့ နေ့လယ်နေ့

ခင်း ကိုယ့်အလုပ်လည်းမပျက်တော့ဘူး။

ည ၁၀ နာရီထိုးတော့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တူမ(သတို့သမီး)အိမ်မှာ ထမင်းစားတယ်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ရေခန်းကြမ်းသောက်ရင်းနဲ့ တူမ အိမ်မှာ မအိပ်တော့ဘူး။ မြောက်ဘက်ညောင်ပင်ကြီး ရွာမှာ အမေ့ရဲ့အိမ်မရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာပဲ ညအိပ်မယ် လို့ တူမကိုပြောတော့ ဦးလေးတို့ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တံတားက ရေစီးကြောင့် မျောပါသွားပြီ။ လှေနဲ့သွားရမှာတဲ့။ တူမက လှေနဲ့သွားရမှာလို့ပြော တော့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း အဲ ဒါဆို ဆိုင်ကယ်ကို ဒီမှာပဲထားခဲ့မယ်။ ငါတို့သွားပြီး မနက်စောစောထလာခဲ့မယ်လို့ တူမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ရှေ့အရောက် ဦးလေးလို့ခေါ်သံကြားတဲ့ နောက် ကိုလုည့်ကြည့်လိုက်တော့ ညောင်ပင်ကြီးရွာမှာနေတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့တူ မင်းထွန်းနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ မင်းတို့ရော ဒီရွာမှာအိပ်မှာလား။ ပြန်မှာလားလို့ မေး လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်းပြန်မှာ။ ဒါဆိုလည်း အဖော်ရတာပေါ့။ ငါတို့လေးယောက် အတူသွားတာ ပေါ့လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ဓာတ်မီး

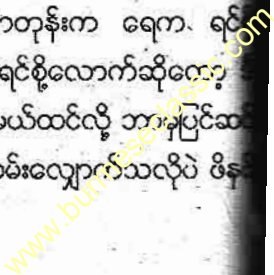
တစ်လက်နဲ့သွားတာ။ ရွာပြင်ရောက်တော့ တာပေါင် ကိုတွေ့ရတယ်။ တာပေါင်ပေါ်အတိုင်း လျှောက်လာ တာ။ တာပေါင်လမ်းဆုံးတော့ ချောက်ကမ်းပါးလှေ ဆိပ်ကို ရောက်တယ်။ လှေလည်းမရှိ၊ ပို့မယ့်သူလည်း မရှိ။

နှစ်ချောင်းပေါင်းစုံတဲ့နေရာဆိုတော့ ရေစီးကသန် တယ်။ ရေပြင်ကတော့ သိပ်မကျယ်ဘူး။ ပေ (၅၀) လောက်ပဲကျယ်တာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကမ်းပေါ် ကနေ ဓာတ်မီးနဲ့ ရေအသွားအလာကို ထိုးကြည့်ဖြစ် တယ်။ ဖြတ်ကူးရင် ရုန်းတဲ့အနေအထားမှာရှိတယ်။ ကျွန်တော့်တူ မင်းထွန်းက ဦးလေး လှေကမရှိဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်နေတယ်။ ဒီတိုင်းပဲကူးအောင်၊ တစ်အားမနက်ပါဘူး။ ရင်စို့လောက်ပဲရှိတာလို့ပြောပိ တယ်။ ဒါဆိုရင် ကူးတာပေါ့ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့လေး ယောက် ဖြတ်ကူးတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ရွာခံကောင်လေး က ရှေ့ကကူးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မင်းထွန်းက နောက် ကကူးတာ။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီကူးတာ။

စပြီးကူးတော့ ရေကဒူးလောက်၊ တဖြည်းဖြည်း ချင်း ပေါင်ထိ၊ ပေါင်ကနေ ရင်စို့လောက်ရောက်လာ တယ်။ ရင်စို့လောက်ရောက်တော့ ရေလယ်ကိုရောက် နေပြီ။ အောက်ကရေစီးက ခြေထောက်ကို တစ်အား တိုးနေတဲ့အချိန်။ ရှေ့ကကူးနေတဲ့ တူဖြစ်သူ မင်းထွန်း က ဦးလေး ဒီအတိုင်းကူးလို့မရတော့ဘူး။ လက်ပင် ကူးရတော့မှာလို့ပြောပြီး ကူးကြတာ။ ရှေ့နှစ်ယောက် ကတော့ ခပ်မြန်မြန်ပဲကူးသွားတာ ကမ်းပေါ်ကိုရောက် သွားတယ်။

ရေစီးက ခြေထောက်ကိုတိုးတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရ လို့မရတော့ဘူး။ စကူးဖို့ပြောတုန်းက ရေက ရင်စို့ လောက်ပဲရှိတာတဲ့။ ရေက ရင်စို့လောက်ဆိုတော့ အတိုင်းပဲ မတ်တတ်ရပ်ကူးရမယ်ထင်လို့ ဘာမှပြင်ဆင် မှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးလမ်းလျှောက်သလိုပဲ ဖိန

နှစ်ချောင်းပေါင်းစုံတဲ့နေရာဆိုတော့
ရေစီးကသန်တယ်။ ရေပြင်ကတော့
သိပ်မကျယ်ဘူး။ ပေ (၅၀)
လောက်ပဲကျယ်တာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ကမ်းပေါ်ကနေ ဓာတ်မီးနဲ့
ရေအသွားအလာကို ထိုးကြည့်ဖြစ်တယ်။
ဖြတ်ကူးရင်

တို့ ညာဘက်လက်ကကိုင်၊ ဆိုင်ကယ်သော့နဲ့ ယာဉ်
ဆောင်းလိုင်စင်ကို ဘယ်ဘက်လက်ကကိုင်ပြီးကူးတာ။
ဆူလယ်ရောက်မှ လက်ပစ်ကူးရတော့မှာဆိုတော့ ဘယ်
ဆိုလုပ်ကူးရတော့မှာလဲ။ လက်ထဲမှာလည်း ပစ္စည်း
တွေနဲ့၊ ပုဆိုးကလည်း အရှည်အတိုင်း။ တူဖြစ်သူ မင်း
ထွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကူးလိုက်တော့ ရေနောက်
ထဲသွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကူးဦးမရတော့ နောက်ပြန်
ထည့်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အချိန်မှာပဲ ရေက ခြေထောက်ကို
ဆောင့်တိုးလိုက်တာ ခြေထောက်နဲ့မြေကြီးလွတ်သွား
ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါသွား
တယ်။ တူဖြစ်သူ မင်းထွန်းနဲ့ကျွန်တော် ရှေ့နောက်
အနာပါသွားတာ။ နှစ်ယောက်စလုံး ရေအောက်ရောက်
နေတဲ့အချိန်မှာ ကမ်းပေါ်ကိုအရင်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်
တော်အစ်ကိုနဲ့ ရွာခံကောင်လေးက မင်းတို့နှစ်ယောက်
ရရဲ့လားဆိုပြီး လှမ်းခေါ်သံကို ရေအောက်ကနေကြား
နေရတယ်။ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းတွေထဲ ရေကအပြည့်
ဝင်နေတာ။ ပါးစပ်ထဲကရေကို မျိုချပစ်လိုက်တယ်။
အဆင်ပြေတယ်။ နှာခေါင်းထဲဝင်တာက အရမ်းဆိုး
တာပဲ။

ကမ်းပေါ်ကခေါ်တဲ့အသံကို ပြန်ထူးလို့ရအောင်
ခြေထောက်နဲ့လက်ကို တစ်အားစုံလှုပ်လိုက်တာ ခေါင်း
လေးနည်းနည်းပေါ်လာတော့ မရတော့ဘူးလို့အော်ပြီး
ပြန်မြုပ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ
ရေနစ်နေတဲ့ တူဖြစ်သူ မင်းထွန်းက ရေအောက်ထဲက
နေ ကျွန်တော်နဲ့နီးလာတဲ့အချိန်မှာ လှမ်းလှမ်းပြီး ကမ်း
စပ်ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မျောပါသွားလိုက်တာ ပေ (၁၀၀)ခန့်ကို
ရောက်တော့မှ မြေကြီးနဲ့ ခြေထောက်ထိမိလို့ ခေါင်း
လေးရေပေါ်ကိုဖော်ပြီး အသက်ဝအောင် ရှူရတော့
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရေအောက်ထဲကနေ သတိရှိစွာ

ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ ရွာခံကောင်လေးက
ငါမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မရတော့ဘူးထင်နေတာ၊
တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊
ကမ်းပေါ်ပြန်ရောက်လာလို့ဆိုပြီးပြောတယ်။
တူဖြစ်သူမင်းထွန်းကလည်း ဟုတ်တယ်၊
ကျွန်တော်လည်း မရတော့ဘူးလို့....

နဲ့ ကမ်းပေါ်ကိုရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးတဲ့ တူဖြစ်
သူ မင်းထွန်းရော နှစ်ယောက်စလုံး ကမ်းပေါ်ကိုပြန်
တက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ အရမ်းမော
နေပြီ။ တော်တော်ကြာအနားယူပြီးမှ စကားပြောနိုင်
တယ်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ ရွာခံကောင်လေးက ငါ မင်း
တို့နှစ်ယောက်ကို မရတော့ဘူးထင်နေတာ၊ တော်သေး
တာပေါ့ကွာ၊ ကမ်းပေါ်ပြန်ရောက်လာလို့ဆိုပြီးပြော
တယ်။ တူဖြစ်သူ မင်းထွန်းကလည်း ဟုတ်တယ်၊
ကျွန်တော်လည်း မရတော့ဘူးလို့ တွက်ထားပြီးသား၊
အဲဒါနဲ့ ငါတော့သေရင်သေပစေ၊ ဦးလေးကိုတော့ ကမ်း
စပ်ရောက်အောင်တော့ တွန်းပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး တွန်း
ပို့တာ၊ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ကမ်းစပ်ကိုရောက်တာ
ဆိုပြီး ပြောတယ်။ လေးယောက်လုံး အမောပြေတော့
ရွာထဲဝင်ကြတယ်။ အမေ့ရဲ့အစ်မအိမ်လည်းရောက်
ရော ည ၁၁ နာရီထိုးပြီးနေပြီ။ ရေစိုအဝတ်တွေလဲ
ဝတ်၊ အချမ်းပြေ ရေခွေးပူလေးသောက်၊ လက်ဖက်
သုပ်စားရင်း ရေနစ်တဲ့အကြောင်း အမေ့ရဲ့အစ်မကို
ပြောပြတော့ နင်တို့ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊
ရေစီးက သန်ပါတီနဲ့၊ မနက်လင်းမှ လာခဲ့ရောပေါ့လို့
ပြောပါတယ်။

ရေနစ်တဲ့အချိန်မှာ ငါသေရတော့မှာပါလားဆိုပြီး
 သိမ်ငယ်တဲ့စိတ်၊ ကြောက်တဲ့စိတ်၊ စိုးရိမ်တဲ့စိတ် စသည့်စိတ်တွေမဝင်တာ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းအံ့သြနေမိတယ်။
 တရားသဘောကိုတော့ သိပ်နားမလည်ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး တစ်နေ့ သေရမှာပဲဆိုတဲ့ .....

အစ်ကိုက ရေခွေးသောက်ရင်းနဲ့ မနက်လင်းတာ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး လက်ဖွဲ့ပြီး တာနဲ့ တန်းပြန်မှာ။ အဲဒါကြောင့် အခုလာတာလို့ပြော လိုက်တယ်။

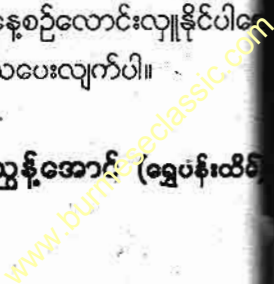
ရေနစ်တဲ့အချိန်မှာ ငါသေရတော့မှာပါလားဆိုပြီး သိမ်ငယ်တဲ့စိတ်၊ ကြောက်တဲ့စိတ်၊ စိုးရိမ်တဲ့စိတ် စသည့်စိတ်တွေမဝင်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်း အံ့သြနေမိတယ်။ တရားသဘောကိုတော့ သိပ်နား မလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး တစ်နေ့ သေရမှာပဲဆိုတဲ့ သဘောတရားကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ထားတယ်။ ရေအောက်ထဲမှာ သေရတော့မှာ ကို စိတ်ကသိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အတွေးတစ်ခုပဲ ဝင်တယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လုပ်အား ဒါနပြုနေတဲ့ သာသနနဂ္ဂဟမြတ်စေတနာဆွမ်းလောင်း အသင်းက အဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ရုပ် ပုံလွှာတွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ပေါ်လာတယ်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ သံယောဇဉ်စိတ်ကြောင့်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သာသနနဂ္ဂဟ မြတ်စေတနာ ဆွမ်းလောင်းအသင်း ကြီးမှာ လုပ်အားဒါနနဲ့ ပါဝင်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် ပေးနေတာ ဆွမ်းလောင်းအသင်းကြီး စတင်တည်

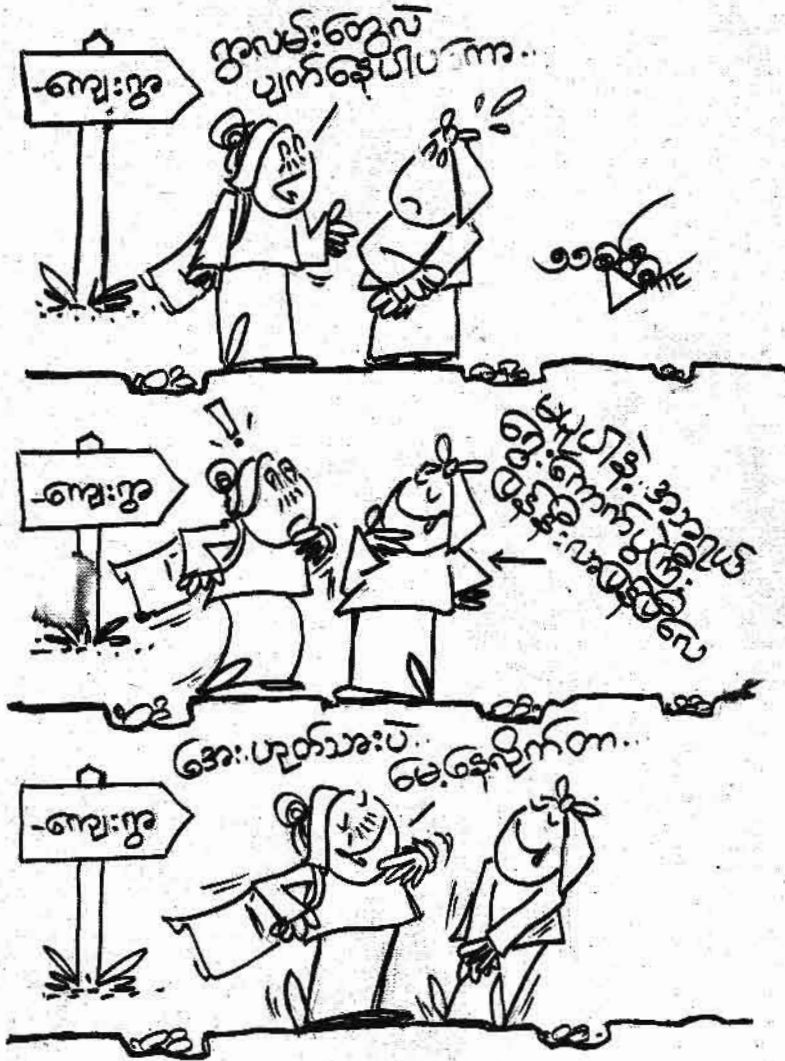
ထောင်တဲ့ (၈-၅-၂၀၀၅)ခုနှစ်မှစ၍ ယနေ့အချိန်ထိ ဆို ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ။ ဆွမ်းလောင်းအသင်းကြီးဟာ လကွယ်နေနံနက်တိုင်း အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းလှူလျက် ရှိရာ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့တွင်း၌ ရဟန်းသံဃာ တော် အရှင်သူမြတ် အပါး (၂၀၀၀)ကျော်ရှိရာ အပါး (၈၀၀)ကျော်ခန့် ပုံမှန်ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါတယ်။

တစ်လလျှင် အပါး (၈၀၀)နှုန်း၊ ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို အရုဏ်ဆွမ်းလောင်း လှူ၍ လုပ်အားဒါန ကုသိုလ်ယူနိုင်ခဲ့တာ အပါး (၃၆၈၀၀)ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆွမ်းလောင်းအသင်းကြီးမှာ စေတနာ သန့်ရှင်းစွာနဲ့ လုပ်အားဒါန ကုသိုလ်ပြုခဲ့တဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးကြောင့် ရေနစ်တာမသေဘဲ အသက် ရ င် လျက် ကမ်းပေါ် ကို ပြန်လည် တက် နိုင် ခဲ့ တာ။ အဲဒီ ဆွမ်းဒါန အကျိုးကျေးဇူးက ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးပေးတာ ပဲလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များ ကို ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများ နေ့စဉ်လောင်းလှူနိုင်ပါလေ လို့ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သပေးလျက်ပါ။

ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်)

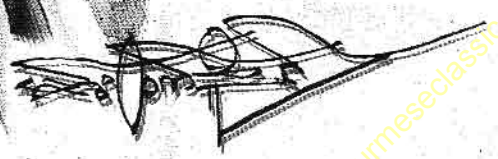

ထက်ထက်ဦးငွေ
ကဏ္ဍာ
ဟင်းလင်းပြင်

ကန္တာရဟင်းလင်းပြင်

ထက်ထက်ဦးဝေ

“အမေ....ဖိုးသားရောဟင်”
“စောစောကပဲ ကျူရှင်က ပြန်လာပြီး စာကျက်နေသေးတယ်ကွယ်”

မမိုးပွင့်က ဆိုင်မှပြန်လာလာ ချင်း သားဖြစ်သူကို မေးနေကျပါ။ သားအကြိုက် ဖာလူဒါဝယ်လာ သည့်အတွက် အိမ်အဝကတည်းက မေးနေတော့သည်။

“ဟင်း....အမေ့သမီးလည်း ကြွေးသစ်ဆပ်တာ တာဝန်ကျေ တယ်ကွယ်၊ အင်းလေ၊ ကိုယ်မွေး ထားတဲ့ သားသမီးဆိုတော့ မိဘ တိုင်းချစ်ကြတာပဲပေါ့”

“အမေ့အကြိုက် ရေခဲမုန့် လည်း ပါပါတယ် အမေရယ်၊ မိုး ပွင့်က ကြွေးဟောင်းရော၊ ကြွေး သစ်ပါ ဆပ်နေတာပါ”

“ပြောတာပဲအေ”
ဒေါ်ခင်စောက ခင်ပွန်းဆုံးပါး သွားသည်မှာ ကြာပေပြီ။ သားအမိ

နှစ်ယောက်က ဘဝတူဟုဆိုက မမှားပေ။ မမိုးပွင့်၏ခင်ပွန်းက ဆိုင် ကယ်မှောက်၍ ရုတ်တရက် သေ ဆုံးသွား၏။ သည်တော့ လူစည် ကားရာ ဈေးကြီးတွင် မမိုးပွင့်က အထည်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ထားပြီး ဆိုင် ထွက်သည်။ မနက်ပိုင်းတွင် ဖိုးသား ကို ကျောင်းပို့ပြီးမှ မမိုးပွင့်က ဈေး ထွက်ရ၏။

“ဖိုးသားရေ....ဖိုးသား”
ဒေါ်ခင်စောအား ရေခဲမုန့် ပေး

ပြီးသည်နှင့် ဖာလူဒါကိုကိုင်၍ ဖိုး သားကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ မမိုး ပွင့်အသံကို ကြားသည့်နောက် ဖိုး သားမှာ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ အူယား ဖားယား ပြေးထွက်လာ၏။

“မေမေ.....သားဒီမှာလေ”
“မင်းကြည့်ရတာ ဖရိုဖရဲနဲ့ပါ လားကွယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိပ်နေတာလား”

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ပါ မေ မေ”

“ရော့.....ဖာလူဒါလေး သောက်လိုက်၊ ပြီးရင် ခေါင်းမူး ပြေသွားလိမ့်မယ်”

ဖိုးသားလည်း မမိုးပွင့်လက် ထဲမှ ဖာလူဒါအိတ်ကို ယူလိုက် သည်။ အရင်လို ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ သည့်အတွက် မမိုးပွင့်မှာ ဖိုးရိမ် သွားရ၏။

“သား နေမကောင်းဖြစ်ချင် နေသလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ စာ ကျက်နေလို့ပါ”

“နားနားနေနေ ကျက်ပေါ့ ကွယ်၊ မေမေသားက ဉာဏ်ကောင်း ပါတယ်၊ ဒီနှစ် မုချအောင်မှာပါ”

မမိုးပွင့်က ဖိုးသားမှတ်ဉာဏ် ကောင်းပုံကိုသိ၏။ တစ်နှစ်တစ် တန်း မှန်မှန်အောင်ရာတွင်လည်း ပထမချည်းသာ နှစ်တိုင်းရခဲ့သည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ထောက်ထွန်းဆို သလိုပင် မနှင်းပွင့်မှာ သားဖြစ်သူ အတွက် မျက်နှာကြီးခဲ့ရ၏။ ဖိုးသား ၏ ဖာလူဒါသောက်နေပုံကိုကြည့် ပြီး မမိုးပွင့်တစ်ယောက် ကျေနပ် ပီတိဖြစ်နေသည်။

“ဪ...သားဖေဖေသာရှိ နေရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက် မလဲနော်၊ ကိုမြင့်သူရေ ရှင့်သား လေး အရွယ်ရောက်လာပါပြီ၊ မိုးပွင့် ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရှာ တယ်၊ ပညာကြိုးစားတဲ့သားလိမ္မာ လေးပါရှင်၊ ရှင့်ကို တွေ့မြင်စေချင် ပါတယ်”

မမိုးပွင့်က ဖိုးသားကိုကြည့်၍ ရင်ထဲမှစကားပြောနေမိသည်။ ဖိုး သားမှာ ကိုမြင့်သူမျက်နှာနှင့် ပိုတူ သည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ အလှများမှာ ဖိုးသားတွင် စုရှိနေသည့်အတွက် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သား တော်မောင်အား မမိုးပွင့်က စိတ် မချဖြစ်မိ၏။ ညရောက်လျှင် ဖိုးသား က ဖုန်းခိုးဆက်တတ်ရာ မည်သူ နှင့် ဆက်သွယ်ပြောနေမှန်း မသိ

သော်လည်း ကောင်မလေး တစ် ယောက်ယောက်နှင့်ဖြစ်မည်ကို ခန့် မှန်းမိသည်။

“မေမေ.....ဖိုးသားတော်ပြီ”

“ဟယ်...မကုန်သေးပါလား ကွယ်၊ ပေး.....ပေး၊ မေမေ ဆက် သောက်လိုက်မယ်”

မမိုးပွင့်က ဖာလူဒါမကြိုက်ပေ မယ့် နှမြော၍ ကုန်အောင်ဆက် သောက်လိုက်ရသည်။ ဖိုးသားက သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည် နောက် မမိုးပွင့်လည်း ဖာလူဒါခွက် လေးကိုင်၍ အိမ်အပြင်သို့ ထွက် သွားလိုက်တော့၏။ ခြံထဲတွင် ရေ ခဲမှန် ထိုင်စားနေသော မိခင်ဒေါ်

ခင်စောနှင့်အတူ အဖော်ပြု၍ဆက် သောက်လိုက်သည်။

“သမီးကိုပြောရဦးမယ်ကွယ်၊ မောင်ရည်မောင် ရန်ကုန်ရောက်နေ တယ်တဲ့၊ အိမ်ကိုလာလည်ဦးမယ် လို့ မနက်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ အလုပ်တာဝန်နဲ့ လာတာလေ”

“မောင်လေးရည်မောင်တို့ မိ သားစုရော နေထိုင်ကောင်းကြ တယ်တဲ့လား အမေ”

“ကောင်းကြတယ်တဲ့၊ သူ့ မိန်းမတောင် သူတာဝန်ကျတဲ့နေ ရာကို ရောက်လာပြီတဲ့ကွယ်၊ ကလေးနု စ် ယောက် အတွက် ကျောင်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားတာ ပေါ့”

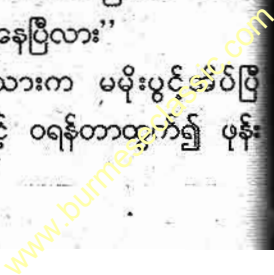
မမိုးပွင့်နှင့် မောင်ရည်မောင် တို့က မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်ကြ၏။ မောင်ရည်မောင်၏ဖခင်နှင့် ဒေါ်ခင် စောတို့က မောင်နှမတော်စပ်ကြ သည်။ ဒုရဲအုပ် ရည်မောင်မှာ ရန် ကုန်ရောက်တိုင်း အဒေါ်နှင့် အစ်မ ဖြစ်သူရှိရာသို့ ဝင်ရောက်လာတတ် ၏။

“ဟေး...အိပ်ပြီလား သဲသဲ၊ စာတွေရနေပြီလား”

ဖိုးသားက မမိုးပွင့်အိပ်ပြီ အထင်နှင့် ဝရန်တာထွက်၍ ဖုန်း

**မမိုးပွင့်က
ဖိုးသားကိုကြည့်၍
ရင်ထဲမှစကားပြောနေမိသည်။
ဖိုးသားမှာ
ကိုမြင့်သူမျက်နှာနှင့်
ပိုတူသည်။
မိဘနှစ်ပါး၏ အလှများမှာ
ဖိုးသားတွင်
စုရှိနေသည့်အတွက်
အရွယ်ရောက်
နေပြီဖြစ်သော
သားတော်မောင်...**

ဦးဆက်နေ၏။ ဒီညတွင် ဖိုးသား
၏အခြေအနေကိုသိရန် မမိုးပွင့်က
ထချောင်းမိသည်။ တစ်ဖက်မှစကား
ပြောသံကို မကြားရပေမယ့် ဖိုးသား
၏အသံခပ်အုပ်အုပ်အား ကြားနေရ
သည်။

“ပြီးမှ မောင့်ကိုလာမမေးနဲ့
နော်၊ သူများတွေ ရိပ်မိနေဦး
မယ်”

မမိုးပွင့်တစ်ယောက်
ဘုရား တလိုက်မိတော့၏။
လက်စသတ်တော့ သား
တော်မောင်တွင် ချစ်သူ ရည်း
စားရှိနေသည်ကိုး။ ပညာသင်
ချိန်တွင် ချစ်သူထားခြင်းအား
မမိုးပွင့် ခွင့်မပြုပေ။ သားအား
ကြိုတင် အသိပေးထားပါလျက်နှင့်
ပြုရက်လေခြင်းဟု ယူကျုံးမရ
ဖြစ်မိ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်
မျက်ရည်များက စီးကျလာရာ
မျှော်လင့်ချက် ပျောက်ကွယ်မည်ကို
စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“မေမေသိသွားမှ သဲသဲနဲ့
ဝေးရလို့မို့ မယ် နော်၊ မောင့်
မေမေက ချစ်သူမထားရဘူးလို့
ကတိတောင်းထားတယ်”

သည်လိုတော့လည်း သား
တော်မောင်က သိပါသေးလားဟု
တွေးမိသည်။

“ဘာယောကွမကြီးလဲ၊
ဟင်း.....မောင့်မေမေက သူ့ချွေးမ

ကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ရွေးမှာနော်”
ဟုတ်တယ်ဟု မမိုးပွင့်က
ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“ဟာ....ဟ၊ ဘာပြောတယ်၊
ယောကွမကြီးကို အချဉ်ထည့်ပြီး

ငါးပိရည်နဲ့တို့စားမယ်၊ ဟုတ်လား”
ထိုစကားက မမိုးပွင့်ကိုစော်
ကားသည့်စကားမျိုး ဖြစ်နေသည်။
ဒေါသဖြစ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းပင်။
ခွင့်ယူတတ်နိုင်သည့် အပြောမျိုးဖြစ်
နေ၍ နှလုံးသားထဲတွင် နာကျင်
သွားရ၏။ ဖိုးသားကို စိတ်မ
ကောင်း စွာကြည့်နေစဉ် ဖိုးသားက

ဖုန်းပြော ပြီးသွား၍ အိမ်ထဲသို့
ပြန်ဝင်လာ သည်။

“ဟင်....မေမေ၊ မအိပ်သေး
ဘူးလားဟင်”

မမိုးပွင့်က ဖိုးသားကိုကြည့်နေ
ပြီး မဖြေနိုင်ပါ။ မိခင်ဖြစ်သူ၏
မျက်ဝန်းထဲမှ ဝဲတက်နေသော
မျက်ရည်ကြည်လေးများကိုကြည့်၍
ဖိုးသား ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ မမိုး
ပွင့်လည်း စကားပင်ပြန်မပြော
နိုင်ပေ။

“မေမေ သားကို ခွင့်လွှတ်
ပါနော်”

ဖိုးသား၏ တောင်းပန်
စကားကို မမိုးပွင့် ခွင့်လွှတ်
ရမည်လား။ သူမ ပြုစု
ပျိုးထောင်နေသော ပန်း
ကောင်းတစ်ပွင့်ကို မပွင့်
ခင် အဖူး အင့်ဘဝလေး
နှင့် ချိုးယူပစ်ခြင်းကို
လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပေ။

“ဖိုးသား.....”
“ဗျာ.....မေမေ”

မမိုးပွင့်က တုန်ယင်နေသော
အသံလေးကိုထိန်းရင်း သားဖြစ်သူ
ကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်တဲ့
လား”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“မင်း သိပ်မိုက်တယ် သား၊
မေမေ ပြောထားပါလျက်နဲ့ မင်း

မေမေစကားကို နားမထောင်ဘူး ကွယ်”

မမိုးပွင့်သည် သားဖြစ်သူ ဖိုး သားအကြောင်းကိုသိသည့်အတွက် အပျော့ဆွဲဖြင့်သာ ဆူလိုက်၏။

“လှေလှော်ရင်းတက်ကျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး သား၊ ဒီတော့ မင်းကောင်မလေးကို ဖြတ်ရမယ် ဒါပဲ”

“မေမေ့ကို တစ်ခု တောင်းဆို ချင်ပါတယ်။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ဖိုးသား က တစ်ဖက်သတ်ဖြတ်ရင် သူ့ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး မေမေ ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်”

“မလိုချင်ဘူး သား၊ ဒါက သူ့ အပိုင်းပါကွာ၊ မင်းက စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူး၊ မင်းသာ သူ့ကိုဖြတ်၊ ဒါ ပဲ”

မမိုးပွင့်၏ နောက်ဆုံး စကားကို ဖိုးသားက ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်ရ တော့၏။ သူ့လည်း မမိုးပွင့် အကြောင်းကို သိနေသည့် အတွက် မိခင်ဖြစ်သူအား မလွန်ဆန်ရဲပေ။

“မေမေပြောထားတယ်နော်၊ ပြောစကားနားမထောင်ရင်တော့ မေမေ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

သူ့အား အမွေပြတ်စွန့်လွှတ် မည်ဟု ပြောထားခြင်းဖြစ်၏။

သည်လိုတော့လည်း သူ့ကြောက် မိ၏။ နောက်တော့ မမိုးပွင့်လည်း သူ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့၏။

“ဘာ...ဘယ်လို...မောင့်ကို သဲသဲက ဖြတ်ရမယ်ဟုတ်လား။

ကွာ၊ မေမေ့စိတ်ကို မောင်သိတယ်၊ သားတစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် မေမေက ပြောစကားနားမထောင် ခဲ့ရင် လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

သဲနုစိုးက ဇွတ်တရွတ်စိတ် ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ရာ ဖိုးသားစကားကို ငြင်းဆန်၏။

“အစိပွယ်မရှိလိုက်တာ ကွာ၊ သူလည်း ငယ်ရာ က ကြီးလာတာပဲ၊ နားလည်ပေးမှပေါ့”

“မောင် တို့ က ဆယ်တန်းမှ မအောင် သေးတာပဲကွာ၊ မေမေ ပြောတာလည်း မှန်တာ ပဲ”

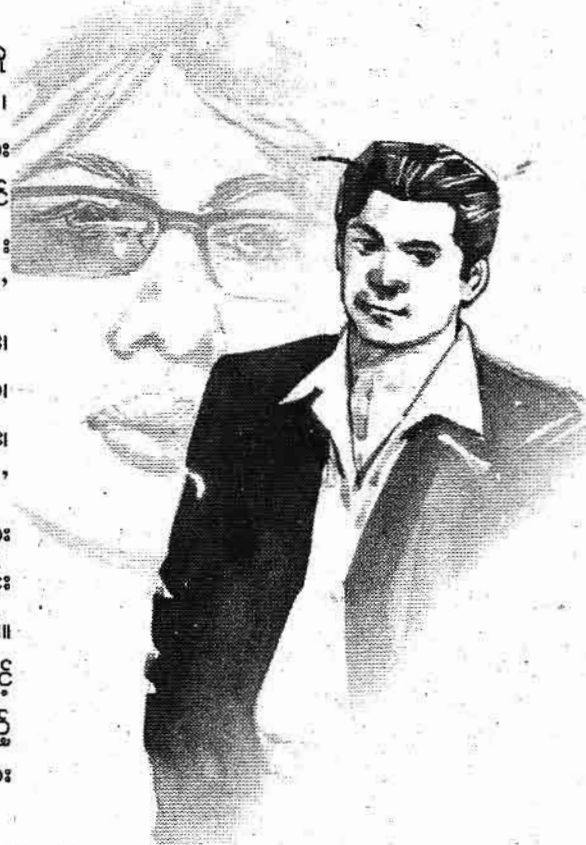
“ဘာမှန်တာလဲ မောင်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အရုပ် လို သဘောမထားနဲ့၊ ကျားကွက်ရွှေ့ သလို ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့ လုပ်လို့မရ ဘူး၊ သဲသဲက နှလုံး သားရီ တဲ့ အသွေး အသားနဲ့ လူသားတစ် ယောက်နော်”

မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် နိုင်ဘူး”

“မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ခဏပါ သဲသဲရာ၊ ဆေးကျောင်း ရောက်ရင် အတူတူပြန်တွေ့ရမှာပဲ

ဖိုးသားမှာ ချစ်သူကတစ်ဖက်၊ မိခင်ဖြစ်သူကတစ်ဖက်နှင့် ကြားထဲ တွင် အနေရခက်နေ၏။ ဘယ်လိုမှ ညှိမရသည့်အဖြစ်ပင်။

“ခက်တယ်ကွာ၊ မောင်ပြော

www.burmeseclassic.com

တာ နားလည်ပေးပါဦး။ တို့နှစ်
ယောက်က ဝေးလည်း ခဏလေးပါ
ကွာ”

“ဟင့်အင်း.....အဲဒီခဏလေး
ကို သဲသဲကြောက်တယ်။ မောင်နဲ့
တစ်ရက်လေးတောင် မဝေးပါရစေ
နဲ့နော်”

“မောင် စိတ်ညစ်လာပြီကွာ”
ခေါင်းကိုကုတ်၍ ဖိုးသား
လည်း ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့၏။ ကော်ရစ်ဒါတွင် သဲနုစိုးက
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မျက်ရည်များ စို့တက်
လာခဲ့သော်လည်း တခြားကျောင်း
သား၊ ကျောင်းသူများမြင်လျှင် သူ
တို့နှစ်ဦးကို ချစ်သူဖြစ်မှန်း သိမည်
စိုး၍ မျက်ရည်များအား မျက်တောင်
ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“မရဘူး။ ကျူရှင်ကျမှပြောရ
မယ်”

သဲနုစိုးတစ်ယောက် အချစ်ကို
လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မမေ့ပျောက်
နိုင်ပေ။ သူမအား သည်လို သစ်
စိမ်းချိုး ချိုးခြင်းအား လက်မခံနိုင်
ပါ။ ငယ်သူမို့ မာနရှိထား၏။ သည်
တော့ သဲနုစိုးပစ်မှတ်က မမိုးပွင့်ဆီ
ကိုသာ ရောက်သွားတော့သည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ရှင်၊
ရှင်သားကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ
ဆိုတာ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ
တွေ့ကြပြီပေါ့နော်”

သဲနုစိုးအတွက် ဖိုးသားက

မျှော်လင့်ချက်ကြီးသော ချစ်သူတစ်
ယောက်ပါ။ ဆေးပညာဘွဲ့ရလျှင်
အမေရိကားကိုထွက်ပြီး မမိုးပွင့်ရင်
ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ဖို့အထိ စိတ်ကူး
ထား၏။ အမေရိကားတွင် သဲနုစိုး
၏ အစ်ကိုကြီးမိသားစု ရှိနေသည်။

“ဟင်း.....ရှင်သားကို ရှင်နဲ့
ဝေးရာ ပို့ပစ်လိုက်မယ် သိလား။
ဒါမှ ရှင်ခံစားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်။
သဲသဲ အကြောင်းပြရသေးတာ
ပေါ့”

ကျူရှင်ရောက်သည့်နောက်

**ခေါင်းကိုကုတ်၍
ဖိုးသားလည်း
ကျောင်းခန်းထဲသို့
ဝင်လာခဲ့၏။
ကော်ရစ်ဒါတွင်
သဲနုစိုးက
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
မျက်ရည်များ
စို့တက်လာခဲ့သော်လည်း
တခြားကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူများမြင်လျှင်
သူတို့နှစ်ဦးကို ချစ်သူဖြစ်မှန်း**

သဲနုစိုးက သားကိုစိတ်မချ၍ လိုက်
ပို့သော မမိုးပွင့်ကို တွေ့သည်နှင့်
ခေါင်းထဲတွင် အကြိတ်ခတ်ခတ်သွား၏။
သည်တော့ ဖိုးသားကိုရှောင်၍ မမိုး
ပွင့်ရှိရာသို့ သွားတွေ့လိုက်သည်။

“အန်တီ ခဏလေးနေပါဦး။
သဲသဲ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

သဲသဲဟု အမည်ကို ကြား
ကတည်းက မမိုးပွင့်မှာ ဖိုးသား၏
ချစ်သူမိန်းကလေးဖြစ်မှန်း သိလိုက်
၏။ ကားမောင်းထွက်ခါနီးတွင် ကား
ကိုစက်ရပ်၍ ပြုံးမိသည်။

“ဪ...အန်တီလည်း မင်း
နဲ့တွေ့ချင်နေတာပါကွယ်။ သဲသဲဆို
တာ တော်တော်များ ချောချောလှ
လှများလားလို့ ဟင်း...ဟင်း ထင်
သလိုလည်း မဟုတ်ပါလား”

ထိုစကားသည် သဲနုစိုး၏
မာနကို ထိခိုက်သွား၏။ ကျောင်း
တွင် Queenအဖြစ် သတ်မှတ်
ခြင်းခံရသူဖြစ်ရာ အလွန်အမင်း
ရှက်သွားရ တော့သည်။

“ဒီမှာအန်တီ၊ ကျွန်မတို့ချစ်
ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့။ ဘယ်တော့မှ
လည်း ခွဲလို့မရဘူး။ ခွဲတဲ့သူဟာ သဲ
သဲရန်သူပဲ”

“အပြန်အလှန်ပဲပေါ့ကွာ။ အန်
တီလည်း ကိုယ့်သားချောက်ထဲကျ
သွားမှာကို မလိုလားဘူး။ မိဘ
အနေနဲ့ ကာကွယ်ရမှာပဲ။ မီးကို
ကိုင်ကြည့် ချင်တဲ့ ကလေး

တစ်ယောက်ကို မီးမလောင် အောင်တော့ တားဆီးရမှာပဲ။ ဒါတွေက မင်းဟာ မိခင်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းပြနေလည်း အပိုပါပဲ။ သွားမယ်ကွယ်”

သဲနုစိုးအား မထိမှာထိကလိ လိုက်သလို ဖြစ်နေရာ ငယ်ရွယ်သူ ပီပီ ဆွေဆွေခန့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ဤအဖြစ်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှနေ၍ တွေ့မြင်ပြီး မမိုးပွင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“တောက်.....ဒီမိန်းမကြီး တို့ကို သက်သက်လာကျောသွားတာကွ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူး”

“ဒါများကွာ ဖိုးသားကို ပိုင်အောင်လုပ်ပေါ့”

“ဒီကောင်က အမေကြောက်

ကွ၊ အခုတောင် တို့ကိုရှောင်နေတယ်”

“အဲဒါ ရှင်ညွှန်လို့ပေါ့။ လူချင်းလဲလိုက်ချင်တယ်”

“ဟေ့.....သဲနုစိုးဘဝမှာ အရှုံးပေးရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ စောင့်သာကြည့်နေ”

သဲနုစိုးသူငယ်ချင်းများ၏ မြှောက်ပင့်စကားများက ပြိုင်ပွဲတစ်ခုအား လက်ခုပ်တီးအားပေးရန် စောင့်မျှော်နေသည့် ပရိသတ်များပမာ မီးထိုးပေးနေကြသည်။

“ဟေ့.....ဟိုမှာ ဖိုးသား ထွက်လာပြီ။ သွား.....သွား”

“ဟင်း.....ကိုယ့်မာနကြောင့်သာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်နေရတယ်။ ရင်ထဲမှာ ခံရအခက်ဆုံးပဲကွာ။ ရင်နာတယ်”

ဖိုးသားက သဲနုစိုးမျက်နှာကို မြင်တွေ့သည်နှင့် ကြောက်စရာ ဘီလူးသရဲမျက်နှာအား တွေ့လိုက်

ရသည့်အလား ပြေးလေတော့၏။ ခေါ်သံကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မိန်းမသိက္ခာကျမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး လှည့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“တောက်...နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ သဲနုစိုး ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြပေါ့”

“ကြွေးကြော်မနေပါနဲ့ကွာ။ အရှုံးနဲ့ ပြန်ခဲ့ရပြီပဲဥစ္စာ။ One go Two Come, Three Wait ပေါ့”

သို့ပေမယ့် သဲနုစိုးက ထိုသို့ သဘောမထားနိုင်ပေ။ သူမ မာနကို ထိပါးလာသည့်အတွက် မိမိဘက်က တုံ့ပြန်ရန် ရှိနေ၏။ တစ်ချိန်တွင် လှလှပပ လက်စားချေရန် စဉ်းစားမိသည်။ နောက်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား သတိရသွားပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“အေး၊ You ဘယ်မှာလဲ”

“-----”

“ဟုတ်လား၊ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ကွာ။ တို့ကို ကူညီနိုင်မလား”

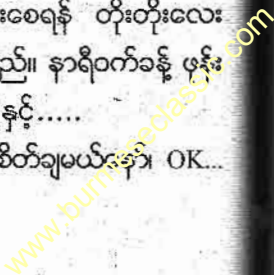
“-----”

“ဒီလိုကွ”

သဲနုစိုးသည် ဖုန်းအား မည်သူမျှ မကြားစေရန် တိုးတိုးလေးလေး ပြောလိုက်သည်။ နာရီဝက်ခန့် ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့်.....

“ဒါဆို စိတ်ချမယ်နော်၊ OK...”

သဲနုစိုးအား မထိစာထိကလိ လိုက်သလို ဖြစ်နေရာ ငယ်ရွယ်သူ ပီပီ ဆွေဆွေခန့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ဤအဖြစ်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှနေ၍ တွေ့မြင်ပြီး.....

Good Bye”

သဲနစိုး၏မျက်နှာက အစွမ်း ကုန် ပြုံးရွှင်နေတော့သည်။ ပြီး နောက် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လှမတတ် ဖိကိုက်ပြီး.....

“ဟင်း.....ဟင်း၊ ရှင့်ရဲ့နှလုံး သား နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ဆွေ့ ဆွေ့ခနဲအောင် ကိုင်လှုပ်လိုက်ရင် ရှင် ဟား...ဟား.....ဟား၊ ခံစား ပေတော့ ဒေါ်မိုးပွင့်ရေ ခံစားလိုက် စမ်း”

သဲနစိုးတစ်ယောက် အားရပါး ရ အော်ဟစ်ရယ်လိုက်တော့သည်။ မမိုးပွင့်တို့သားအမိ၏ အနာဂတ် အား သဲနစိုးက သိနေမိ၏။

“ကိုယ့်ညီနာမည်က အာကာ မိုးထက်နော်၊ အိမ်အမည်က ဖိုး သား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို က..”

“ကိုယ်က ရာဇာကျော်ပါ။ ကိုယ့်ညီကိုတွေ့တော့ ကိုရည်မောင် တူ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိမည့် ရာဇာကျော်ဆိုသူက အားရ စမ်းသာ နှုတ်ဆက်လာသဖြင့် ဖိုး သားလည်း တရိုတသေ ပြန်ဖြေ မိ၏။

“ကိုရည်မောင်က ဖိုးသားရဲ့ လေးလေးလေး”

“ဟာကွာ...ဒါကြောင့်မို့ မင်း ကို ခင်မိတာပဲ၊ ကိုရည်မောင်ကြီး ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုတလောက တောင် အိမ်လာသွားသေးတယ်၊ လေးလေးက နယ်မှာတာဝန်ကျနေ တာခင်ဗျ”

သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အသား ဖြူဖြူ၊ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း အရပ်ရှိသော ရာဇာ ကျော်က ဖက်လဲတကင်း နှုတ် ဆက်နေပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် ဖိုးသားလေးစားရသော ဦးလေး ဖြစ်သည့်အတွက် ရာဇာကျော် အပေါ်တွင် ခင်မင်သွားရ၏။

“လာကွာ၊ မင်းလေးလေးကို

တွေ့ရင် အစ်ကိုက အမြဲပြုစုနေကျ ကွ၊ ကဲ.....မင်းကိုလည်း ပြုစုရ မယ်၊ ဒီနားမှာ စားသောက်ဆိုင်ရှိ မယ်ကွ”

“ဟို.....ဟို နောက်မှ အစ်ကို ရာ၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ ဖိုးလို့ပါ”

ရာဇာကျော် မျက်နှာပျက်သွား ၏။ ဖိုးသားသည် မိခင်ဖြစ်သူက မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့် နေ ခြင်း ကြောင့် အပြင် တွင် ကြာကြာအချိန် မဖြုန်းရဲပေ။ အချိန်မှန်မှန် အိမ်ပြန် နေရသည်။

“ဒါဆိုလည်း ရော့.....ဖုန်းနံ ပါတ်ယူထားကွာ၊ အစ်ကို ဖုန်း ဆက်လိုက်မယ်၊ မင်းလည်း အား ချိန်မှာ ဆက်သွယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျေးဇူး ပဲ”

ဖိုးသားလည်း ဖုန်းကတ်လေးကို ကိုင်ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ အိမ်တွင် အဘွားတစ်ယောက် တည်း ရှိနေသည့်အတွက် ဖုန်းကို အိပ်ခန်း ထဲယူသွားသည်။ အခန်းထဲရောက်မှ ချစ်သူကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရာ သဲနုစိုးက ဖုန်းမကိုင်ပေ။

“ဟာကွာ.....ဒီမှာ လွမ်းလို့ သေတော့မယ်၊ ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲကွာ”

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဆက်ခေါ်သော်လည်း သဲနုစိုးက ဖုန်းမကိုင်သည့်အတွက် သူ့အားကောက်နေမှန်း သိလိုက်၏။

“နေကွာ၊ မဆက်တော့ဘူး”

ဖိုးသား စိတ်တိုသွားပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။ ချစ်သူက သူ့အား စိတ်ကောက်သွားသည့်အတွက် ပြန်အချော့ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် သဲနုစိုး၏သူငယ်ချင်း မျိုးမျိုးရောက်လာသည်။ ဖိုးသားကို တွေ့သည်နှင့်.....

“မင်းကြောင့် သဲသဲ ခံစားနေရပြီ သိလား၊ မနေ့က ထမင်းတောင် မစားဘူးတဲ့၊ သူ့အိမ်က ချော့ကျွေးတာတောင် အငတ်ခံတယ်”

ဖိုးသား စိတ်ညစ်သွားရသည်။ သဲနုစိုးလုပ်သည်နှင့် အားလုံး

သိကုန်လျှင် အခက်ပါ။ ဆရာ၊ ဆရာမများ သိမည်ကို ကြောက်နေမိ၏။

“သူ့ဝမ်းသူ့အငတ်ခံတာ ဘာသနားစရာလိုသလဲ မျိုးမျိုး၊ စိတ်ကောက်ရုံမကလို့ သေသေ၊ ဒါကို သနားစရာမလိုဘူးကွာ၊ ဟင်း...သူ့ကရော တကယ်မစားဘဲ နေနိုင်လို့လား၊ သူ့ဘာသာ အဝအသွတ်ဖိစားထားပြီး စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာများ မသိဘူးမှတ်နေသလား”

“ဟယ်....နင်ကလည်း စိမ်းကားလိုက်တာ ဖိုးသားရာ”

“သူ့ကိုပြောလိုက် မျိုးမျိုး၊ ဒီနည်းနဲ့ ဖိုးသားကို အထာပြမနေနဲ့လို့ ရိုးနေပြီ၊ တခြားနည်းပြောင်းလို့”

“သနားပါတယ်ဟာ၊ သဲသဲက မိန်းကလေးပါကွာ၊ သူ့ခံစားမှုကို.....”

“တော်တော့ မျိုးမျိုး၊ သူ့လှုပ်တာနဲ့ အားလုံးသိကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး လမ်းခွဲလိုက်ပြီလို့ ပြောပေးပါကွာ”

“ဖိုးသား...ဖိုးသား၊ ဟယ်...ဒီကောင်တော့၊ ဟင်း.....”

မျိုးမျိုးလည်း ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး သူမ၏ စာသင်ခန်းရှိရာသို့ဝင်သွားရတော့သည်။ ထိုစကားအား သဲနုစိုးကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ

လိုက်၏။

“တောက်.....ဒီကောင့်ကို လွယ်မယ်ထင်နေတာ၊ ဒီလောက်ခက်ခဲလိမ့်မယ်မှန်း မသိဘူး၊ ရတယ်လေ၊ သဲသဲတို့ကလည်း စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ တက်လိုက်မယ်”

သဲနုစိုးသည် မာန်ဖိနေသော ကျားတစ်ကောင်အလား သားကောင်ကိုစားရန် အခွင့်သာမည့် အချိန်ကို ချောင်းနေသည့်အဖြစ်ပင်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကျမိ၏။

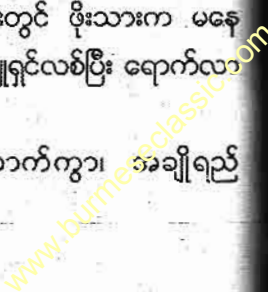

“ကိုယ့်ညှီရောက်လာတာဝမ်း သာစရာပဲကွာ၊ အစ်ကိုက လာမှ လာပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာပါ”

“ကျူရှင်လစ်ပြီးလာတာပါ၊ အစ်ကိုက ခဏခဏခေါ်နေတော့ အားနာလှပြီ”

ရာဇာကျော်ထံမှ ဖုန်းဆက်၏။ ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောပြထား၍ မမိုးပွင့်က ရာဇာကျော် ဖုန်းဆက်တိုင်း ခေါ်ပေးခဲ့သည်။ သုံးခါမြောက် ဖုန်းဆက်သည့်အဆုံးတွင် ဖိုးသားက မနေနိုင်ပေ။ ကျူရှင်လစ်ပြီး ရောက်လာတော့၏။

“သောက်ကွာ၊ အချိုရည်

လောက်တော့ မင်းဖြစ်တယ် မဟုတ်လား’

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုရာ”

ရာဇာကျော်က ဖွင့်ထားပြီး သား အချိုရည်ဘူးကို ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဖိုး သားရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။ ဖိုးသား လည်း မောမောနှင့် အချိုရည်ကို ကောက်ယူသောက်ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက် ရှုတတဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။ အရသာတစ်မျိုးလေးဖြစ်နေ၍ ထပ်မံသောက်မိသည်။

“ရှေ့..ထပ်ထည့်ကွာ၊ ကိုယ့် ညီ ရင်မောလာပုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ကိုရည်မောင်နဲ့ရော ဖုန်း ဆက်ဖြစ်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ဖြစ်ပါတယ်၊ လေးလေးက အစ်ကိုကို လူမြင်မှ မှတ်မိမယ်တဲ့၊ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူတို့က လူ အများနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာမဟုတ် လား၊ ရောထွေးနေမှာပေါ့ကွာ”

ရာဇာကျော်သည် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်.....

“မင်းတို့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲတွေ စစ်တော့မယ်နော်၊ ရှေ့လထဲမှာ ဖြေရမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“အေးကွာ၊ အစ်ကိုက ဆယ် တန်းမအောင်ခဲ့ပေမယ့် ညီလေးကို အောင်စေချင်တယ်၊ ကြိုးစားကွာ နော်”

ဖိုးသားက နာရီတကြည့်ကြည့် နှင့်ဖြစ်နေ၍ ရာဇာကျော်လည်း သဘောပေါက်သွား၏။ သည်တော့ အိမ်အထိ တက္ကစီနှင့် လိုက်ပို့ပေး လိုက်သည်။ ဖိုးသားတစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်သွားမှပင် ရာဇာကျော် လည်း နှုတ်ခမ်းကို ကွေးညွတ်၍ ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးနောက် တစ်နေရာ ဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့သည်။

“သဲရေ စိတ်ချတော့၊ တို့ အကြံအောင်ပြီ၊ အိုကေပဲ၊ မင်း ဝမ်းသာတော့ကွာ”

တိုးတိုးလေး ပြောပြလိုက်၏။ ဖိုးသားသည် လွယ်အိတ်လေး လွယ်လျက် အိမ်သို့ ဟန်မပျက်ပြန် ဝင်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အိမ် တွင် အဘွားတစ်ဦးတည်းရှိနေ၍ ခပ်တည်တည်ဝင်လာခဲ့၏။

“ဖိုးသား ပြန်လာရင် ရေခဲ သေတ္တာထဲမှာ မင်းအမေထည့်ထား တဲ့ ကျောက်ကျောရှိတယ်တဲ့၊ ယူ စားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”
အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ကျောက်ကျောကို ထုတ်ယူစားလိုက် ၏။ ပြီးနောက် ဗီဒီယိုထိုင်ကြည့်နေ မိသည်။ အိပ်ချင်လာသလိုလို ခံစား

လာရပြီး ဆက်တီခုံပေါ်တွင် အိပ် ပျော်သွားတော့၏။ မမိုးပွင့်ပြန်လာ သည်ကိုပင် မသိတော့ပေ။

“ဪ.....သားလေး ပင်ပန်း လာတယ်နဲ့တူပါရဲ့၊ အိပ်နေလိုက် တာများ သနားစရာပါလား၊ သူနိုး လာမှပဲ ကျွေးပါတော့မယ်လေ”

မမိုးပွင့်လည်း ရေမိုးချိုးပြီး သည်နှင့် ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် တော့ ဖိုးသားက မရှိတော့ပေ။

“ဟင်.....ဒီကလေး ဘယ် ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ၊ အမေရေ... အမေ၊ ဖိုးသားရောဟင်”

ဒေါ်ခင်စောက ခြံထဲတွင်ရှိနေ ၍ ထွက်မေးလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်စော လည်း မသိပါ။ သတိမထားမိလိုက် ပေ။ သည်တော့ မမိုးပွင့်မှာ စိုးရိမ် သွားတော့သည်။

“လုပ်ပါဦး အမေရယ်၊ ဒီ ကလေး ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“သူ့အိပ်ခန်းထဲ သွားကြည့်ပါ ဦးကွယ်”

မမိုးပွင့်လည်း အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ခန်းတံခါး ကို ပိတ်ထား၍ တဒုန်းဒုန်းထုရ တော့သည်။

“ဖိုးသား.....တံခါးဖွင့်ဦးလေ ကွယ်၊ အထဲမှာ ဘာလုပ်နေလဲ၊ အိပ်နေတာလား”

မမိုးပွင့်အသံကို ကြားရသည့် နောက် ဖိုးသားလည်း အင်္ကျီလျက်

ကို အောက်သို့ဆွဲချလိုက်၏။ ပြီးမှ တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“စောစောကလေးတင် ညှော်ခန်းမှာအိပ်နေပြီး မေမေရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ လန့်သွားတာပေါ့သားရယ်”

“စာမေးပွဲနီးလာပြီ မေမေ ဖိုး သား စာကျက်ရဦးမယ်”

“ဟယ်.....ဟုတ်ပါရဲ့၊ တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တာနော်၊ မေမေ All D ပဲ လိုချင်တယ် ဖိုးသား”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ မေမေ”

“ဒါဆို စာသွားကျက်တော့ နော်”

သားလိမ္မာလေးကိုကြည့်ပြီး မမိုးပွင့် စိတ်ချမ်းသာသွား၏။ တကယ်ဆိုလျှင် ဖိုးသားသည် မိဘ စကားကို နားထောင်သော ကလေး တစ်ယောက်ပါ။ သည် လိုလိမ္မာ သည် သားလေးအား သဲနုစိုက မြူဆွယ်၍သာ ပါသွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ အခုခေတ် မိန်းကလေးများကို မမိုးပွင့် ကြည့်မရပေ။ လူမှုရေးလည်းမသိ၊ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်လည်း ဝင်ပါ၊ ဟိုစပ်စပ်၊ သည်စပ်စပ်နှင့် ဖုန်းတွေ သည်နှင့် လက်တည့်စမ်းချင်ကြ၏။

မမိုးပွင့်၏မိတ်ဆွေ ယွန်းဆိုင် ပိုင်ရှင်လင်မယားဆိုလျှင် နှစ်ဦး

စလုံးက သဘောကောင်းကြသည်။ သို့ပေမယ့် ဆိုင်တွင် အရောင်းစာရေး မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အနေမတတ်၊ အထိုင်မတတ်မှုကြောင့် စိတ်ညစ်နေကြရ၏။ ကိုယ့်အလုပ်တွင်သာမက သူတစ်ပါးအလုပ်တွင်ပါ ဝင်ပါတတ်ရာ ကျန်သူများက အသုံးမကျ၊ သူသာ

အသုံးကျကြောင်း ကိုယ်ရည်သွေးချင်နေသည်။ အစက သူ့ကို ဖင်ပေါ့သူဟု ထင်မိသော်လည်း တစ်စတစ်စ သူ့အကြောင်းသိလာ၏။ ဆိုင်တွင်ထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းကို အမျိုးမျိုးလုပ်ထားပြီး အဝယ်တော် များက အရေးတကြီး ခေါ်တိုင်း ဖုန်းက ခေါ်မရတော့ချေ။ ကြာတော့ ယွန်းထည်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှာ ထိုမိန်းကလေးကြောင့် စီးပွားပျက်ရမည့်ကိန်းပင် ဆိုင်ရှင်က မကြိုက်၍ ဆူပူလျှင် စိတ်ကောက် ပြလိုက်သေးသည်။ အမျိုးမျိုးပုံစံ ပေးနေ၏။ စပ်စုလိုက်သမှ အမြင်ကတ်လောက် စရာပင်။

“ဒီလိုလူဝါးဝတာများ အရေးလုပ်လို့အေ၊ မောင်းထုတ်လိုက်ပေါ့”

“သွားပါလိမ့်မယ် ဒီဟာမက၊ ဒီလောက်အခွင့် အရေးပေးတဲ့အလုပ် ရှင်မျိုး ရှာကြည့်လိုက်လို့ ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ျားကို ပြောထားတယ်၊ အလုပ်သမားမရှားဘူး၊ သူမလုပ် ချင်ရင် ထွက်သွားပါစေလို့ မှာထား တယ်၊ ကျွန်မက ပြောချင်လိုက် တာများပါးစပ်ကိုယားနေတာပဲ၊ မတန်လို့ကို မပြောတာ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကျတယ် မမိုးပွင့်၊ အတန်း အဘားချင်း မတူဘူးလေ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ပြီးရင် သူတို့ကို မစာနာဘူး။ ဂုဏ်မောက်တယ်လေးဘာလေးနဲ့ ပြောကြဦးမယ်၊ မြွေကိုက်ခံနေရတာ လူမသိဘူး။ ဖားအော်တာပဲ လူကသိကြတာ၊ ဆိုင်မှာက အတွဲညီတဲ့ အကောင်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ညတိုင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိကြတယ်၊ သူက Guide Line ပေးနေတာလေ၊ ငွေရေးကြေးရေးလည်း စိတ်မချရဘူး။ ယွန်းကုန်သည်ဆီကတောင် ပွဲစားခ ပေါင်းရိုက်ယူကြတာလေ၊ ကုန်သည်က ပြန်တိုင်လို့ သိရတာရှင်၊ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ မမိုးပွင့်ရယ်”

“ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသူက ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်နော်၊ သတိထားဦး”

“ကျွန်မတို့လင်မယားလည်း ကုသိုလ်ကံ သိပ်ဆိုးတာပါ၊ ကောင်းသူ ဆယ်ယောက်ရှိရင် မကောင်းသူ နှစ်ယောက်လောက်ပါမြဲပဲ၊ မြွေပွေး ခါးပိုက် ပိုက်ထားရသလိုပါပဲ မမိုးပွင့်ရယ်၊ ဒီတော့သူတို့တွေ ချမ်းသာကြပါစေလို့ ဆုတောင်းမှ ကိုယ်လည်းစိတ်ချမ်းသာရမှာ မဟုတ်လား”

ဆိုင်ချင်းကပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ မိတ်ဆွေက မမိုးပွင့်ကို ပြောပြရာသည်။ သည်မိန်းကလေးကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်သူလည်း စိတ်ညစ်

နေ၏။ ဘယ်လောက်ပြောပြောမနာပေ။ သူ့ကိုမကြိုက်မှန်းသိသော်လည်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပင်။ အချိုးကမပြောင်းပေ။

“ဟင်း.....ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးသာ ချွေးမတော်ရရင် အခက်ပဲ၊ သဲနုစီးက ပိုဆိုးနေမလား၊ သားလေးကို ချော့မော့စည်းရုံးထားရမယ်”

“လာကွာ ကိုယ့်ညီ၊ မင်းချိန်းလို့ ကိုယ်လာတာနော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“ပြောကွာ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဖိုးသားက သူ့ပြောလိုသော စကားအား နှုတ်မှမထွက်ပေ။ ရာဇာကျော်သည် သူယူလာသော အချိုရည် ဘူး ငါးဘူး အား ဖိုးသားရှေ့သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

“ရော.....ကိုယ့်ညီ စာကျက်ရင်းသောက်ဖို့ ယူထား”

“ဟာ.....ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အဲဒီအချိုရည်ကို ကျွန်တော် သိပ်သောက်ချင်နေတာပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ နေလို့ကို မရဘူးဗျာ”

“ကိုယ့်ညီ စိတ်ထင်နေတာ

**ကျွန်မတို့လင်မယားလည်း
ကုသိုလ်ကံ သိပ်ဆိုးတာပါ၊
ကောင်းသူ ဆယ်ယောက်ရှိရင်
မကောင်းသူနှစ်ယောက်လောက်
ပါမြဲပဲ၊
မြွေပွေး ခါးပိုက်
ပိုက်ထားရသလိုပါပဲ
မမိုးပွင့်ရယ်၊
ဒီတော့သူတို့တွေ
ချမ်းသာကြပါစေလို့
ဆုတောင်းမှ.....**

ပါ။ အိမ်ရောက်ရင် အချိုရည် သောက်ကြည့်။ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဆန်းစစ်ပေါ့”

ဖိုးသားမှာ အချိုရည်ငါးဘူး အား အလျင်အမြန်ကောက်ယူ၍ တစ်ဘူးကို ဖောက်သောက်လိုက် သည်။ သည့်နောက် နှာစိမ့်စိမ့်နှင့် အရသာခံမိ၏။ ရာဇာကျော်သည် ဖိုးသားသောက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“ကဲ...ကိုယ့်ညီ ကိုယ်လည်း အချိန်မရဘူး၊ မနက်ဖြန် တောင် ကြီးသွားရမယ်၊ မင်းဖုန်းဆက်ရင် ကိုယ်လာလို့မရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန် တော် မဆက်တော့ပါဘူး၊ ဘယ် နေ့ပြန်လာမလဲသာ သိချင်တာပါ။ ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“အေးပါကွာ၊ သွားမယ် ကိုယ့် ညီ”

သည့်နောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး က လမ်းခွဲထွက်သွားတော့သည်။ ဖိုးသားလည်း ကျူရှင်သို့ ဆက် လျှောက်လာ၏။

“ဟင်.....ငါ့ကျူရှင် ဘယ်မှာ ပါလိမ့်”

စဉ်းစားမရခဲ့ပေ။ ဖိုးသား သည် အတိတ်မေ့နေသူ တစ် ယောက်ပမာ လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းပျောက်နေ၏။ သည်တော့ တဝဲလည်လည်နှင့်သည် နေရာ

သာ ပြန်ပြန်ရောက်နေသည်။

“ဟေ့.....မင်း မမိုးပွင့်ရဲ့ သားမဟုတ်လား”

“မမိုးပွင့်...ဘယ်ကလဲဗျာ”

“ဟ.....မင်းရဲ့အမေလေ၊ မင်းအတွားက ဒေါ်ခင်စောမဟုတ် လား”

“ဒေါ်ခင်စော.....ဟုတ်လား” နှုတ်ဆက်လာသူက စိတ်ပျက် သွား၏။ ဖိုးသားအား မျက်စောင်း ခဲကြည့်ပြီးနောက် ဒေါသဖြင့်ဆို တော့သည်။ ဖိုးသား၏ပခုံးကို ခပ် ပြင်းပြင်းရိုက်လိုက်မှ.....

“ဟာ.....အစ်ကိုဦးပါလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“အိမ်ပြန်မလို့ပေါ့၊ မင်းကို တွေ့လို့ခေါ်တာ၊ မင်းရောဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော်လား ကျူရှင်..... အဲ.....အဲဒီ.....ဘယ်သွားမလို့ပါ လိမ့်”

“သေလိုက်ကွာ၊ ကိုယ်သွား မယ့်နေရာတောင် မသိဘူးလား၊ ကဲ.....မှောင်တော့မယ်၊ ငါနဲ့သာ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့ မင်းကို အိမ်အထိ ဝင်ပို့ပေးမယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကွာ”

ကိုဆွေဦးမောင်သည် ဖိုးသား ကိုခေါ်၍ အိမ်အထိပြန်လိုက်ပို့၏။ အိမ်ရောက်သည့်နောက် ဒေါ်ခင် စောကိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ လမ်းမပေါ် ဆက်လျှောက်လာရာ

မမိုးပွင့်မောင်းလာသောကားနှင့်တိုး ရာ ဖိုးသားအဖြစ်ကို ပြောပြလိုက် ရ၏။

“ဟုတ်လား မောင်ဦး၊ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ သူနဲ့အတူ ဘယ်သူတွေပါကြသေးလဲ”

မမိုးပွင့်မှာ စိတ်ပူစွာဖြင့် မေး မိသည်။ သဲနုစိုး ပါလေမလားဟု စိတ်ပူသွား၏။

“သူတစ်ယောက်တည်းတွေ့ တာပါ၊ လမ်းမှာ လည်နေတယ် လေ၊ အစ်မရဲ့သားကို ဆရာဝန်ပြ ကြည့်ဦး၊ စာကျက်လွန်းအားကြီးပြီး ကြောင်နေပြီထင်တယ်နော်”

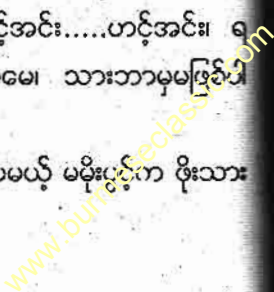
“အေးပါ မောင်ဦးရယ်၊ ဆေး စစ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

မမိုးပွင့်လည်း စိတ်ပူစွာဖြင့် အိမ်သို့ရောက်လာရာ ဖိုးသား၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ အရင်သွားကြည့်၏။ သားဖြစ်သူမှာ အိပ်နေပုံပါ။ ယခု ပဲ မောင်ဦးဝင်ပို့သွားသည်ဆိုရာ အိပ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သား၏လက်တစ်ဖက်ရှိ သွေးခုန် နှုန်းကို စမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ဖိုးသား က လက်ကိုအတင်းပြန်ရပ်၏။

“အဖျားသွေးရှိသလားလို့ စမ်း ကြည့်မလို့ပါ သားရယ်”

“ဟင့်အင်း.....ဟင့်အင်း၊ ရ တယ် မေမေ၊ သားဘာမှမဖြစ်ပါ ဘူး”

သို့ပေမယ့် မမိုးပွင့်က ဖိုးသား

၏နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံစလေးများအားဖယ်၍ အဖျားသွေးရှိမရှိ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်.....ကိုယ်ပူနေသလိုပဲ၊ မေမေ့သား ဖျားနေသလား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“သား ဟာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ဆိုနေမှဗျာ၊ မေမေကလည်း အနားယူနေတာ ဖိပ်ပျက်တယ်ဗျ”

ဖိုးသားသည် တစ်ခါမှ ထိုသို့ မာရေကျောရေ မပြောတတ်ပေ။ မိခင်ဖြစ်သူအား ဤသို့မဆက်ဆံဖူးပေ။ မမိုးပွင့်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ဖိုးသားက တစ်ဖက်သို့စောင်းအိပ်နေသည့်အတွက် ညကျမှ ထမင်းကျွေးပြီး ဆေးတိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သနားပါတယ်လေ၊ စာတွေကများတော့ စိတ်နောက်နေမှာပဲ၊ သားလေးက ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်ကလေး၊ ဒီတော့ သူ့ကိုနားလည်ပေးရမှာပေါ့နော်”

မမိုးပွင့်လည်း ဖိုးသားအိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာရတော့သည်။

“သမီးရေ ထမင်းစားကြားပေးလေ၊ ခဏနားပြီးမှ ရေချိုးလိုက်၊ အမေ ဒေါ်လုံးကို ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

မမိုးပွင့်လည်း နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွား

လိုက်တော့၏။

“ဒေါ်လုံး ဖိုးသားကို ထမင်းစားမယ်လို့ သွားခေါ်လိုက်ဦးလေ၊ ပေး.....မိုးပွင့်လို့လိုက်မယ်”

ဒေါ်လုံးလက်ထဲမှ သခွားသီးကို မမိုးပွင့်က ဆက်လှီးပေးရင်း ဒေါ်လုံးအား ခိုင်းလိုက်၏။ ဒေါ်လုံးသည် အိမ်အကူဖြစ်သော်လည်း အိမ်သားများနှင့်အတူ တန်းတူထားသည်။ မမိုးပွင့်က ဒေါ်လုံးအပေါ် ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့သဘောထားခဲ့၏။ ရိုးသားအေးချမ်းစွာနေသော ဒေါ်လုံးကြောင့် မမိုးပွင့်က သဘောကျမိသည်။ ယုတ်မာစိတ်ရှိလျှင် မမိုးပွင့်က အားမနာသည့် အပြင် လှည့်မကြည့်တတ်ပေ။

“မမိုးပွင့်ရေ...မမိုးပွင့် လာပါဦး.....ဖိုးသားလေ.....ဖိုးသား”

ဒေါ်လုံးထံမှ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးက အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေရ၏။ မမိုးပွင့်လည်း သခွားသီးနှင့် ဓားကိုပစ်ချ၍ ထွက်သွားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဒေါ်လုံး”

“ဖိုးသား လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဓားနဲ့လှီးထားတယ်၊ သွေးတွေ ထွက်ကျနေတယ် မမိုးပွင့်ရဲ့ လုပ်

ပါဦး”

“ဟင်...ဖိုးသား ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်”

ဖိုးသားလက်ထဲတွင် ခဲတံချွန်သည့် ဓားထက်ထက်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဘာမျှမဖြစ်သလိုပင်။ မမိုးပွင့်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဖိုးသားလက်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်...ဒီအရာတွေက ဘာတွေလဲ”

“ဓားရာတွေလေ”

“ဟဲ့.....ကိုယ့်အသားကို ပြန်လှီးရသလား၊ နှင်ရှူးနေသလား ဖိုးသား၊ ဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“လှီးချင်လို့ လှီးကြည့်တာ” ခက်တော့နေပေပြီ။ မောင်ဦးပြောသလိုများ ဖိုးသားမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေပြီလားမသိပေ။

“မေမေ့သား နေကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ”

“ဒီမှာကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ကဲ...လာ.....လာ၊ ဆေးထည့်ရမယ်၊ အနာရင်းပြီး ငန်းဖျားဝင်လိမ့်မယ်”

အရက်ပြန်နှင့် ဆေးပြီးနောက် ဆေးထည့်လိုက်သော်လည်း ဖိုးသားက နာကျင်ဟန်မပြပေ။ သို့သော် မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသည်။ ဖိုးသားတွင် စိတ်ခံစားမှု တစ်ခုခုရှိ

လိမ့်မည်ဆိုသည်ကို မမိုးပွင့်ကသိ
နေ၏။ သိနုစိုးနှင့် ပတ်သက်နေပေ
မည်။ သည်တော့ မမေးချင်တော့
ပါ။

“ကဲ...လာ၊ ထမင်းစားလိုက်၊
ပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်”

ဖိုးသားမှာ မလှိုက်ချင်လိုက်
ချင်နှင့် စိတ်မပါစွာ လိုက်လာသည်။

“ထမင်းဝိုင်းရောက်ရင် သား
ရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို အဘွားမသိစေနဲ့၊
တော်ကြာ ကြောက်လန့်သွားလိမ့်
မယ်”

ဖိုးသားတွင် ပယောဂတစ်ခု
ခုများ ပူးကပ်နေပြီလားဟု သံသယ
စိတ်ဖြစ်မိသည်။ သည်တော့ အိမ်
တွင် စာကျက်ရန်ထားတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်၍ ဖိုးသားအား ကျူရှင်သို့
မလွှတ်တော့ပေ။

“မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျူ
ရှင်မသွားနဲ့တော့၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့
နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာနော်၊
အိမ်မှာပဲ စာကျက်တော့”

ဖိုးသားက မဖြေပါ။ ထမင်း
ကို နှေးကွေးစွာစားနေသည်။

“ဟဲ့.....သား၊ မေမေပြောနေ
တာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်ညစ်
တာ အဲဒါတွေပါတယ်၊ စာကျက်
ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

ထမင်းကို ဆက်မစားတော့
ဘဲ စိတ်ကောက်ဟန်ဖြင့် ထသွား

၏။ ဒေါ်ခင်စောက သားအမိနှစ်ဦး
ကိုကြည့်၍.....

“အမေ့သမီး ညည်းစိတ်လျှော
နော်၊ ဒီအရွယ်လေးတွေက စိတ်
မမှန်သေးဘူး၊ သူတို့လုပ်ချင်တာ
လုပ်ရမှ ကျေနပ်တာ၊ အမေ့သမီး
က သိပ်ပြီးစည်းကမ်းမတင်းကျပ်
နဲ့လေ၊ လျှော့ပေးသင့်တာ လျှော့
ရမယ်”

“ဟင်း.....ဒီကောင့်အချိုးက
မဟုတ်တော့ဘူး အမေ၊ မိုးပွင့်စိတ်
ကို သိလျက်နဲ့ စမ်းချင်နေတယ်၊
အခုလည်း.....”

စကားကို ဆက်မပြောရဲတော့
ပါ။ ဒေါ်ခင်စောမသိစေရန် ဖုံး
ကွယ်ထားခဲ့၍ဖြစ်၏။ ထမင်း
စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆေး
သောက်ရန် ဒေါ်လုံးနှင့်လွှတ်လိုက်
မိသည်။ ဒေါ်လုံး ပြန်လာသည့်

နောက်.....

“သောက်တယ် မမိုးပွင့်၊ ဖိုး
သားက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလို့
နဲ့တူပါရဲ့၊ မမိုးပွင့်ကို ချစ်ပါတယ်
ကွယ်”

“မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ချစ်
ဖို့ထက် နားလည်သိတတ်ဖို့ပဲလိုပီ
တယ်၊ မိဘကို နားလည်သိတတ်
တာက ချစ်တာပဲမဟုတ်လား ဒေါ်
လုံးရဲ့”

“မှန်တာပေါ့ မမိုးပွင့်ရယ်”
ဆေးသောက်သည်ဆို၍ စိတ်
ကျေနပ်သွားမိသည်။

မမိုးပွင့်အဖြစ်က ဖိုးသားအား
စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်၍ ခပ်တန်းတန်း
နေပစ်လိုက်သည်။ ဝေးရာရှိလျှင်

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်လုံးနှင့်ပေးခိုင်း၏။ ကိုယ့်ဘက်က မိဘဝတ္ထရားကျေသလို သားသမီးဘက်မှလည်း ဝတ္ထရားကျေစေချင်သည်။ သို့ပေမယ့် မမိုးပွင့်က မနေနိုင်ပါ။ သား၏သတင်းကို ဒေါ်လုံးနှင့် စုံစမ်းနေ၏။

“ဒေါ်လုံးသွားတိုင်း စာကျက်နေတာပါ။ ပိန်လော့သွားတယ် သိလား။ ဖိုးသားကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မနေပါနဲ့ကွယ်။ ကလေးတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် မမိုးပွင့်ပဲ စိတ်ပူရမှာနော်”

“မိုးပွင့်လေ ကိုယ့်သားသမီးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မနှစ်သက်တာ လုပ်ရင်တော့ ဥပေက္ခာပြုဖို့ ဝန်မလေးဘူး ဒေါ်လုံး။ မိုးပွင့်စိတ်ကို သိလျက်နဲ့ သူဘာလို့ ကိုယ့်လက်ကို လှီးရတာလဲ။ သွေးကြောကိုထိသွားရင် သေမှာပေါ့။ ဒါကို သူသိရမယ်လေ”

“အေးကွယ်၊ ဒေါ်လုံးလည်း

ဖိုးသားကို ပြောပါဦးမယ် မမိုးပွင့်ရယ်။ သားသမီးအပေါ်တော့ မေတ္တာမပျက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကလေးပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့နော်”

မမိုးပွင့်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်ရတော့၏။ သို့ပေမယ့် ပညာရေးတွင်တော့ ဖိုးသားက အသိစိတ်ရှိမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ သူ့အနာဂတ်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်အပျက်ခံမည်မဟုတ်ပါ။

“သမီးရေ မောင်ရည်မောင်လာတယ်ကွယ်”

ဒေါ်ခင်စော၏ အားရဝမ်းသာခေါ်သံကြောင့် မမိုးပွင့် ဝမ်းသာသွားရ၏။ မောင်ရည်မောင်ကို ဖိုးသားက ခင်မင်သည်။ သူ့လေးလေးကိုချစ်သည်။ လေးလေးကဲ့သို့ နိုင်ငံ့သားကောင်းမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။ ဖိုးသား လေးစားသူများထဲတွင် မောင်ရည်မောင်လည်းပါ၏။ သည်တော့ သား၏လုပ်ရပ်ကို မောင်ရည်မောင်အား ပြောပြ၊ အကူအညီ

တောင်းရမည်ဟု တွေးမိ၏။

“ငါ့တူက ဝလာပါလားကွယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြီလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့ သင်တန်းဆင်းလို့ပါ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်နားပြီးရင် တနင်္လာနေ့မှာ သတင်းပို့ရမယ် ဒေါ်လေး”

“ဒါဆို ဒီမှာနေရမယ်ကွယ်၊ အားနာစရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်လေးရေ၊ ဒီမှာပဲနေရမယ်၊ မင်းတူကို လိမ္မာအောင် ဆုံးမပေးသွားပါဦး။ မင်းတူက မင်းစကားဆို နားထောင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒီအိမ်မှာတည်းဖို့ကိုရောက်လာတာပါဗျာ။ ဖိုးသားကိုလည်း သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်၊ ဖိုးသားဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

မမိုးပွင့်က ခရီးရောက်မဆိုက် မပြောချင်သော်လည်း ပြောပြလိုက်ရ၏။ သားအတွက် မောင်ရည်မောင် ရောက်လာခြင်းက သူမ၏ ကုသိုလ်ကံပင်။ သားဖြစ်သူသည် အချစ်အတွက် မိဘအား ဆန္ဒပြနေခြင်းဟု ထင်မိသည်။ ထိုကိစ္စပါ ထည့်ပြောပြလိုက်၏။ ပြီးနောက်တွင်.....

“စိတ်မပူပါနဲ့ မမ၊ ကျွန်တော် ပြောပြပေးပါ့မယ်။ ဖိုးသားဟာ လိမ္မာတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကို ဓားနဲ့မွန်းဟာ

ဒေါ်ခင်စော၏အားရဝမ်းသာခေါ်သံကြောင့်မမိုးပွင့်ဝမ်းသာသွားရ၏။ မောင်ရည်မောင်ကိုဖိုးသားကခင်မင်သည်။ သူ့လေးလေးကိုချစ်သည်။ လေးလေးကဲ့သို့နိုင်ငံ့သားကောင်းမျိုးဖြစ်ချင်သည်။ ဖိုးသား လေးစားသူများထဲတွင်.....

တော့ ပုံမှန်စိတ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဆို ဖိုးသားလေး စိတ်မကျန်းမာသူဖြစ်သွားတာများ လား မောင်လေး”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ နောက် တော့ ကျွန်တော် ရှင်းပြပေးပါမယ် ဗျာ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ အမေ့တူ နားပါစေဦးလား”

သားဇောကပ်နေသည့် မမိုး ပွင့်က ပြုံးမိတော့သည်။

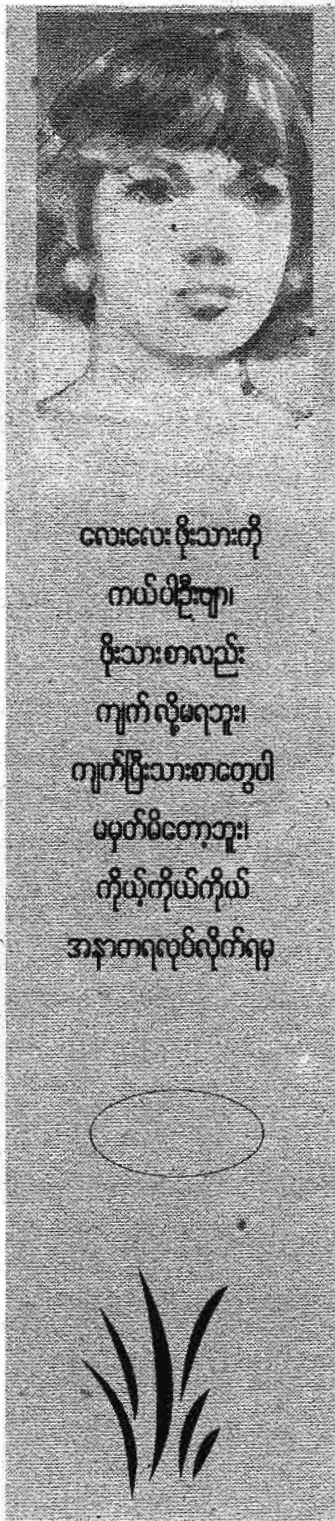

“ဖိုးသားဇေ.....”

ဖိုးသားသည် ရေချိုး၊ ထမင်း စားချိန်မှလွဲ၍ အခန်းထဲတွင်သာ အောင်းနေတတ်သည်။ ညစာ အတွက်ထမင်းကို အခန်းထဲတွင် သာ ယူစားတတ်သည်။ မမိုးပွင့်မှာ သူမက စကားမပြောသည့်အတွက် သူမရဲ့ချိန်တွင် ဖိုးသားက မလာရဲ ဟုသာ ထင်နေပြန်၏။ သည်တော့ ဒေါ်လုံးနှင့်သာ ထမင်းပွဲကို ပို့ခိုင်း လိုက်ရသည်။

“ဟင်..လေးလေး၊ လေးလေး လာတယ်”

ဖိုးသားက မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ ယခုလို ဦးလေးကို ဘွားခနဲတွေ့ရ သည့်နောက် မျက်ရည်များပင်ကျ နေမိ၏။

လေးလေး ဖိုးသားကို
ကယ်ပါဦးဗျာ၊
ဖိုးသားစာလည်း
ကျက်လို့မရဘူး၊
ကျက်ပြီးသားစာတွေပါ
မမှတ်မိတော့ဘူး၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အနာစာရလုပ်လိုက်ရမှ

“ငါ့တူ ပိန်သွားပါလားကွ၊ နေ မကောင်းဘူးလား”

ကိုရည်မောင်က ရဲအရာရှိပီပီ ဆတ်ခနဲ ဖိုးသားလက်ကို ဖမ်းဆွဲ ၍ လက်ကောက်ဝတ်အား လှန် ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးသား မရုန်း နိုင်ခဲ့ပေ။

“ဟင်.....မင်း.....မင်း၊ ဘာ ကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကွ၊ လေးလေးကို ပြောပါဦး၊ မင်းဘာ ကြောင့် အခုလို ပြုမူရတာလဲ၊ အန္တရာယ်များပါတာကွာ”

“လေးလေး ဖိုးသားကို ကယ် ပါဦးဗျာ၊ ဖိုးသား စာလည်းကျက် လို့မရဘူး၊ ကျက်ပြီးသားစာတွေပဲ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာစာရလုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ် တာ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

ဖိုးသားသည် သူ့လက်နှစ်ဖက် နှင့် ပေါင်နှစ်ဖက်အား လှန်ပြန် မြင်မကောင်းတော့ချေ။ ကိုရည် မောင်တစ်ယောက် အံ့ဩသွား ခဲ့သည်။

“ဖြစ်ရလေ ဖိုးသားရာ၊ ကိုယ့် မိဘက မင်းကို လိမ္မာစေချင်လို့ ဆုံးမတာပဲကွ၊ မင်းဘဝလေး ဝေ လျော်ရင်းတက်ကျိုးဖြစ်သွားမှ မမြင်ချင်လို့ပေါ့ကွ”

“မေမေ့မေတ္တာကို ဖိုးသားက လည်ပါတယ် လေးလေး၊ ဒီလိုဖြ ရတာ မေမေ့ကြောင်းဟုတ်ပါတာ”

ဖိုးသားအဖြစ်ကို မေမေတွေ့မှာစိုး
လို့ မေမေ့ကို ဖိုးသားက ကြောက်
ပြီး ရှောင်နေတာပါ။ အဓိက တရား
ခံက လေးလေးရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုရာဇာ
ကျော်ပါဗျာ”

“လေးလေးရဲ့မိတ်ဆွေတွေထဲ
မှာ အဲဒီနာမည်မျိုး မရှိဘူးကွ။ နေ
ပါဦး။ ဒီလူက မင်းကို ဘာပြောခဲ့
လို့လဲ”

ဖိုးသား၏အကြည့်က
စားပွဲပေါ်ရှိ ရာဇာကျော်
ပေးသွားခဲ့သော အချို့
ရည်ဘူးခွံလွတ်များကို
ပြနေ၏။ ကိုရည်မွန်
က တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေးမိပြီး ချက်ချင်း
သဘောပေါက်သွား
တော့သည်။

“ဟင် .....မင်း
ဒီကောင်ပေးတဲ့ အချို့ရည်
တွေကို သောက်လိုက်
တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ဖိုးသား”

“သူက တွေ့တိုင်း ဒီအချို့
ရည်တွေကို တိုက်တာပါ။ သားက
သောက်လိုက်မိတာပေါ့ လေးလေး
ရယ်။ အခုတော့ အဲဒါကိုမသောက်
ရရင် မနေနိုင်ဖြစ်နေရပြီဗျာ”

“တောက်...ဒါ မင်းကို ဖျက်
ဆီးဖို့အကြံအစည်နဲ့ အညွန့်တုံး
အောင်လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စကွ။ ငါ့တူ
ရာ မင်း ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပြီကွာ။ အဲ

ဒါ မင်းကို သေမင်းဆီ ဖြည်းဖြည်း
ချင်းပို့နေတဲ့ လူသားကို ဝါးမျိုသွား
မယ့် အဆိပ်ရည်တွေပဲ။ မူးယစ်
ဆေးဝါးပါတဲ့ အဆိပ်ရည်ကွ”

စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် တစ်ပတ်
သာလိုတော့၏။ သည်ပုံမျိုးနှင့် ဖိုး
သားတစ်ယောက် မည်သို့မျှ ဖြေဆို
နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ ကိုရည်

မောင်မှာ ဖိုးသားကိုကြည့်၍နှမြော
မိ၏။ ထိုကိစ္စကို မမိုးပွင့်သိလျှင်
ယူကျွေးမရဖြစ်ပေမည်။ သူမည်သို့
ပြောထွက်ပါမည်နည်း။

ဖိုးသားလည်း မျက်ရည်တွေ
တွေ့စီးကျရင်း ကိုရည်မောင်အား
ဖက်ငိုတော့သည်။

“သားကိုကယ်ပါဦး လေး
လေး။ ဖိုးသား စာမေးပွဲဖြေခါနီးပြီ။

ခေါင်းထဲမှာ ဘာစာမှ မရှိတော့ဘူး။
မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို ဖိုးသား
မရောက်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။ အီး.....
ဟီး.....ဟီး”

“ရာဇာကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က
ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မသိဘူး လေးလေး။ ဖိုးသား
ကို အချို့ရည်ငါးဘူးပေးပြီးကတည်း
က ပျောက်သွားတာပါ။ တောင်
ကြီး ကိုသွားမယ်တဲ့။ ကြာမှာမို့
ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့တဲ့”

“ဒါဆို သူ့ဖုန်းနံပါတ်
ကိုပြော”

“ဖိုးသား စာအုပ်
ထဲမှာမှတ် ထားပါတယ်
လေးလေး”

“အေး..... ဒီလူ
ယုတ်မာကို မိအောင်
ဖမ်းရမယ်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်
သွားယူပေးကွာ”

ဖိုးသားက သူ့ချည်နဲ့နဲ့
ကိုယ်လုံးလေးနှင့် စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို လှန်လှောရှာဖွေကာ
သွားရောက် ရှာဖွေယူပေးခဲ့သည်။

ကိုရည်မောင်လည်း သူလုပ်
ဆောင်ရမည့်ကိစ္စအား လျှို့ဝှက်
လုပ်ဆောင်လိုက်တော့၏။ ထိုကိစ္စ
က မြန်ဆန်မှဖြစ်ပေမည်။ ဖိုးသား
ကဲ့သို့သော အမျိုးကောင်းသားလေး
များအား ပစ်မှတ်ထား၍ ဖျက်ဆီး
နေသည့် လူယုတ်မာ မူးယစ်ပိုဆီး

အား ဖော်ထုတ်ရန် သူ့တွင်တာဝန် ရှိ၏။ သူတို့၏ ပစ်မှတ်ထားသည့် နေရာမှာ အင်တာနက်ဆိုင်နှင့် ဂိမ်း ဆိုင်များဖြစ်ကြ၏။ ထိုနေရာများ တွင် အသိမကြွယ်၊ ဗဟုသုတ နည်းပါးသည့် လူငယ်လေးများ စု ဝေးရာနေရာဖြစ်သဖြင့် မြူဆွယ် သိမ်းသွင်းရန် လွယ်ကူသည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ရပ်ကို ပူးပေါင်း၊ ရှာဖွေ၊ ဖော်ထုတ်၊ ဖမ်း ဆီးနိုင်ရပေမည်။

တစ်ဖက်ကိစ္စ လုပ်ဆောင်ပြီး နောက် ဖိုးသားကိစ္စအတွက် မမိုး ပွင့်နှင့် တိုင်ပင်ရတော့၏။ မပြော ပြလျှင် မဖြစ်တော့သည့်အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါပဲ မမ၊ ဖိုးသားဟာ မူးယစ်ဆေးဖြတ်တဲ့ဆေးရုံကို ပို့ရ မယ်၊ တတ်ကျွမ်းတဲ့ မူးယစ်ဆရာ ဝန်တွေနဲ့ ကုသမှ လူကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ်မှာပါ”

“မောင်လေးကောင်းသလို သာ စီစဉ်ပါတော့ကွယ်၊ မမတော့ သားအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ကုန်ရပါပြီ၊ သူလေး မူးယစ် ဆေး ပြတ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ် ကွယ်”

မမိုးပွင့်မှာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရတော့၏။ သား၏ရည်ရွယ်ချက်၊ မိခင်၏ မျှော်လင့်ချက်များက ကန္တာရတစ်ခုပမာ ခြောက်သွေ့နှမ်း

လျှပြီး ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရ သည်။ မမိုးပွင့်၏ နှလုံးသားတစ်ပြင် လုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်နေ ၏။ သားအတွက် သောကအပူ သည် မိခင်၏ရင်တွင်း၌ ဝေဒနာ အဆတစ်ရာမက ခံစားနေရပေပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖိုးသားကိုယ်စား မမိုး ပွင့် ခံယူလိုက်ချင်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲများဖြေ ဆိုနေချိန်တွင် ဖိုးသားကိုယ်တိုင် သူ့ အမှားကို သိလာ၏။ မျက်ရည်ပိုင်း လျက်နှင့် မေးခွန်းစာရွက်လေးကို ကိုင်ကာ ဝမ်းနည်းနေရသည်။

“ဒီနှစ်မဖြေရတော့ ရှေ့နှစ် ဖြေရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ကံကြမ္မာ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင်မျှော် လင့်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ သားရဲ့ဘဝမှာ သေရာပါ၊ နောင်တ တစ်ခုကို ရလိုက်တာပဲ၊ နောင်မမှား အောင် သင်ခန်းစာရလိုက်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့ကွယ်”

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ၊ သားရဲ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ရလိုက်တဲ့အသိ ဟာ မေမေ့ကို နှလုံးသားထဲကနေ ကတိပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှေ့နှစ်ကို ဆေးကျောင်းတက်ရပါစေ့မယ် မေ မေရယ်”

“မေမေ ကကယ် ကို”

www.burmeseclassic.com

ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်၊ အခုမှ ဖိုးသားဟာ မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့ သားလိမ္မာလေး ဖြစ် သွားတာပါ။ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သား ရယ်”

ဖိုးသားလည်း သုံးလအကြာတွင် ဗုံမှန်ပြန်ဖြစ် သွား သဖြင့် ဆေးရုံမှ ဆင်း ခဲ့ရ၏။ တစ်ခဏလေး နှိစားရသည့် စိတ် အပျော်က တစ် ဘဝ လုံးအတွက် ပေးဆပ် လိုက်ရ၏။ ကြောက်

ရှော့ မူးယစ်ဆေးနှင့် ပတ်သက် ထျင် ဖိုးသားက မကြားချင် လောက်အောင် ဝေးဝေးကရှောင် ပေးမည်။

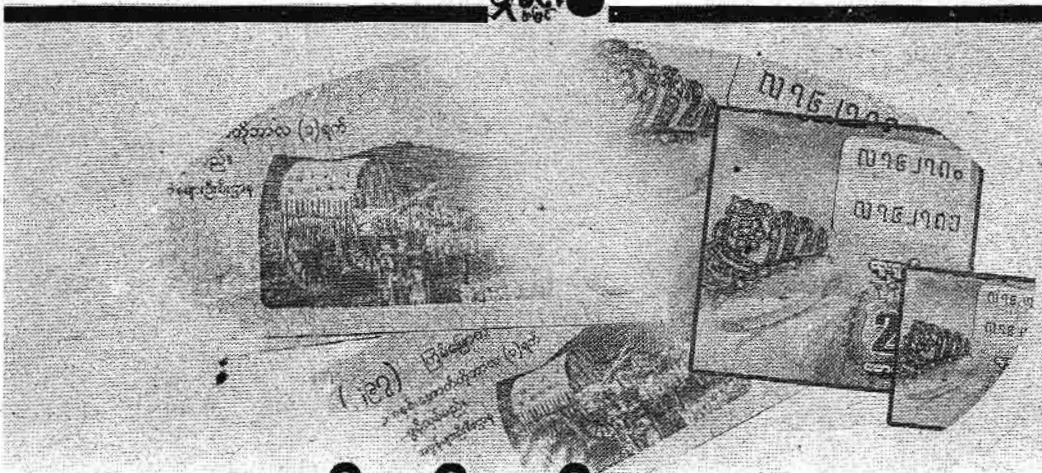
“ရာဇာကျော်ကို ရန်ကုန်မှာ မဲ ဖမ်းမိခဲ့တယ် ဖိုးသား၊ ဒီကောင် စာ ကိုယ်တိုင် မူးယစ်ဆေးကိုသုံးပြီး ဆစ်ပါးသူကိုလည်း ဖြန့်ဖြူးပေးနေ ဆဲ့ကောင်ပဲ။ မင်းကို ဆေးကျောင်း ဆောက်နိုင်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာ မဲကွ၊ သူ့ကိုခိုင်းတဲ့ ကြိုးကိုင်သူ နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေမှာပဲ။ ရာဇာ ကျော်က မင်းနဲ့မသိဘဲကွ၊ ဘယ် သူခိုင်းသလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ဖြေစားကြည့်တော့”

ဖိုးသားမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးနေစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ မည် သူဖြစ်မည်ကို ဖိုးသားက တပ်အပ် သိနေ၏။ သဲနုစိုးမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လောက ကြီးတွင် ကြောက်စရာကောင်း သော မိန်းမမျိုးက ရှိနေ၏။ သူ တစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးစေရန် အတွက် အကွက်ကျကျ ပူးပေါင်း လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းအတွက် ဖိုး သားက မအံ့ဩတော့ပါ။ သူ ကိုယ်ဟိုင် ထိုအဖျက်ထဲသို့ လိုက် ပါမိခဲ့ခြင်းကိုသာ အံ့ဩနေ၏။ သည်တော့ သူ့ကဲ့သို့ မဖြစ်စေလို ပေ။

“သူငယ်ချင်းတို့ရာ ကိုယ့်လို ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပေးဆပ် လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးလို မင်းတို့ကို မကြုံစေချင်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်အမှား ကို သင်ခန်းစာယူကြပါ။ အထူး သဖြင့် ခင်မင်မိတ်ဖွဲ့ချင်ယောင် ဆောင်တဲ့သူတွေရဲ့ ငါးမျှားချိတ်က အစာကို မဟပ်မိကြပါစေနဲ့ကွာ” ထိုစကားလက်ဆောင်ကိုသာ ဖိုးသားက အမျိုးကောင်းသား လူ ငယ်လေးများအား အသိပေးပြော ပြနေချင်တော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့် ထက်ထက်ဦးဝေ

မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း) နှစ်ဖော်ညီအစ်မ သိန်းဆူရ

စာပေအသိ၊ ဘဝအမြင်၊ ခရီးနှင့်ရသောအတွေ့အကြုံများမှ ရရှိသော သင်ခန်းစာ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ဆန်းထုတ်စိစစ်မှုတို့အရ ကျွန်ုပ်သည် အောက်ပါတို့ကို မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်ထားမိပါသည်။ ခံယူမိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ-

- ဂျော့ကထွင် အမြန်ဆုံးသည့် စိတ်။
- အယိုဖိတ်ဆုံးသည့် သဒ္ဒါ။
- အငြော်ဆုံးသည့် စေတနာ။
- ချစ်စရာအကောင်ဆုံးသည့် ကျေးဇူးတော်မှု။
- တုမ ပြုပြင် ပြောင်းလဲ၍မရသော အရာသည်ကား ကံ ကံ၏
- အကျိုးစာရားဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓပရမေသသည် သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာဟု သတ္တဝါတို့၏ ကံပစ်ချရာမှာနေ၊ ကံစေရာမှာသွား၊ ကံ ထားရာမှာစံဆိုသော အမှန်ဘဝကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ကံကို ပြင်၍မရ၊ ကံကို ဖိဆန်၍မရ၊ ကံက သွေဖည်၍မရ၊ ကမ္မ၏အကျိုးကို အရောင်ပြောင် ဆိုး၍ မရတတ်ပါ။ ကံသည် သတ္တဝါဝေနေယျ အသင်္ချေကို ပြေပြစ်သည်တစ်ခန်း၊ ကြမ်းတမ်းသည် တစ်ဖုံ၊ ရောင်စုံဆိုး၍တစ်သွယ် မှန်ကန်စွာ ခြယ်လှယ်သည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကံသည် အနတ္တဆိုသောတရားနှင့် ပူးဟပ်စပ်ယှဉ်၍လည်း ရနိုင်ပါသည်။ ကံနှင့်သင်္ခါရသည် ခေါင်တစ်ဖက်၊ ပန်းတစ်ဖက် ဒဂါးကဲ့သို့ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကံကောင်းခြင်း၊ ကံဆိုးခြင်း၊ ကံညှိုးခြင်း၊ ကံပျက်ခြင်းစသည့် ကံပျိုးခင်းမှ ဘဝအခြေ အထွေထွေသည့် သတ္တဝါတို့၏ ဘဝအလွှာကို အလှူဖြာစေလိုက်၊ ဘုနာစေလိုက်နှင့် သင်္ခါရသဘောသဘာဝစရိုက်ကို ချောင်းညှောင်း ချောလိုက်၊ ကြမ်းလိုက်ဖြင့် ပြောင်းလဲစေ

နိုင်ပါသည်။ ပြောင်းလဲရိုးလည်းရှိပါသည်။ နောင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် တည်ရှိနေပါလိမ့်ဦးမည်။ ဤသို့သော ကံကြောင့် သင်္ခါရဖြစ်ခြင်း၊ ထိုသင်္ခါရကြောင့် ဘဝပြောင်းလဲခြင်းတို့ကို သတ္တလောက၏ ထာဝရသစ္စာဟု ယူသော်လည်း ရမည်သာဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့ကုန်းကောက်စရာကင်းမဲ့အောင်ကို မွဲတေသောဘဝတွင် တည်ရှိသည်။ သို့သော် ကံအလှည့်အပြောင်းနှင့် သင်္ခါရလမ်းကြောင်းကြောင့် သူသည် နောက်နေ့တို့တွင် နေအသွင် လပမာ ချမ်းသာလာတတ်သည်။

အခြားသူတစ်ယောက်သည် ယနေ့လွန်စွာချမ်းသာသည်။ သုခဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသည်။ သို့သော် နောက်နေ့တို့တွင် ထိုသူသည် ငရဲဘဝသို့ ဆွဲချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဆင်းရဲအတိဖြစ်သွားရသည်။

ဤကား ကံကွန်ချာနှင့် သင်္ခါရစက်ဝိုင်း၏အလှည့်ပင်။

ယခု ကျွန်ုပ်တင်ပြလိုသည့် ဇာတ်လမ်းအစ ဘဝတစ်ရပ်သည် ကံစစ်၊ ကံမှန်နှင့် သင်္ခါရသဘောသစ္စာကြောင့် ပြာပုံတွေထဲ ဒုက္ခဝေယာန်မှ ဆန်းပြားစွာ လှည့်ထွက်ပြီး သိန်းဆူရှင် ချက်ချင်းဖြစ်သွားကြသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အလှမပြုတ်ဆန်းသည့် ဘဝဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

အစ်မအမည်က ခင်ခင်ထွေး၊ ညီမအမည်က ယဉ်ယဉ်ထွေးဟုခေါ်သည်။ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ် အငယ်(၁၉)နှစ်၊ အကြီးက အသက် (၂၀)။ အရွယ်တော်တွေလှသလို ရှုပနီကာယ် အသွယ်သွယ်ကလည်း လှသည်၊ ယဉ်သည်၊ ချောတင့်သည်။

'ကောင်းခြင်းငါးသွယ် အလှဖွယ်ဖွယ်' သည် သူတို့ညီအစ်မတွင် အပြည့်တည်ရှိသည်။ သို့သော် ထွေး

တို့ညီအစ်မ၏ဘဝသည် သူတို့၏ရူပါနယ် မလှရှာ။ ဘဝနာကြသည်။

သူတို့ အပျိုပေါက်ဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုအောင်ဆွေက မ၊ဘက်လိုက်၍ မိုက်ဘက်ပါကာ ညီမနှစ်ဖြာကို လှမ်း၍မျှမကြည့်မှဘဲ အသည်းစိမ်းစိမ်းဖြင့် ညီမတို့ကိုရှောင်ဖယ်တိမ်းကာ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာသို့ ရောက်သွားမှန်းမသိအောင် တိမ်းရှောင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဒီတော့ ထွေးတို့ညီအစ်မသည် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့သော၊ အားကိုးရာမဲ့သော နှစ်ကောင်ကြွက်ဘဝတွင် ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ရင်စည်းခံခဲ့ရသည်။ မိန်းမသားတို့တန်မဲ့ အလှပြင်ကာ ဇီဇာမချဲ့နိုင်ဘဲ ဆင်းရဲပါလှ ဤဘဝတွင် ညစာတစ်ချက် နံနက်စာတစ်ထွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှန်းခဲ့ရသည်။

သူတို့နေသည်က သိမ်ဆိပ်ရွာ၊ တည်ရှိရာမှာ သထုံခရိုင်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောစဉ်တစ်ဝှမ်း တောင်တန်းတစ်လီနှင့် ပန်းချီဆန်ရှာ လွန်စွာလှပသည်။

ထိုတော၊ ထိုတောင်တို့က လှရုံတင်မဟုတ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလည်း ဒူးရင်း၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ တညင်းစသည့် ရာသီကုန်တို့ သီးပွင့်သည်။ ဝေဆာသည်။

ခင်ခင်ထွေးနှင့် ယဉ်ယဉ်ထွေးတို့သည် ထိုတော၊ ထိုတောင်၊ ထိုလျှိုမြောင်တို့မှထွက်သော ရာသီကုန်တို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာခူးဆွတ်၍ ရောင်းချကြရသည်။

ရောင်းချသည်ဆိုရာ၌လည်း သိမ်ဆိပ်ဈေးထဲတွင် နီးနီးနားနားမဟုတ်။ သိမ်ဆိပ်မှ အနီးအနားရွာများဖြစ်သည့် နောင်ဘို၊ နောင်ကုလား၊ ထိုမှသည် သထုံမြို့အထိ ပြေးလွှားရောင်းချရရှာသည်။

ခမျာညီအစ်မတို့သည် တညင်း၊ ဒူးရင်း၊ ပိန္နဲ၊

ဩဇာ၊ မာလကာ၊ သရက် စသည့်သဘာဝပေးကုန် ရာသီကုန်တို့ကိုလည်း ရထား၊ ကား၊ ခြေကျင်တို့ဖြင့် ပြေးလွှားသယ်ပို့ ရောင်းချကြသည်။ ချွေးဒီးဒီးကျကြ သည်။ ခများတို့ ပင်ပန်းကြပါသည်။

ထမင်းတစ်နပ်၊ ဟင်းတစ်ဖတ်ကို မပြတ်နေ့ည ပြေးလွှားရှာစားနေရသောကြောင့် ထွေးတို့ညီအစ်မ သည် နှလုံးသားကို တံခါးပိတ်ထားခဲ့ကြသည်။ အချစ် ဆိုသည်ကို မေ့ထားခဲ့ရသည်။

သူချစ်၊ ကိုယ်ချစ် မောင်မယ်ချစ်၏ အနှစ်သာရ သဘာဝကို တောင့်တပါလည်း ကုသိုလ်ကြမ္မာကမ္မိပြီး နေ့လည်းမနား၊ ညမအားဘဲ လှုပ်ရှားနေရ၊ ရုန်းကန် နေကြရသောကြောင့် အသက် (၁၉)၊ (၂၀) ရောက် လာကြသည်အထိ အချစ်၏ အရသာ၊ အချစ်သဘာဝ၊ အချစ်ကပေးသောရသာကို လုံးဝစိတ်ပင်မကူးခဲ့ခဲ့ကြပေ။ ဆိုရသော် ခင်ခင်ထွေးနှင့် ယဉ်ယဉ်ထွေးတို့သည် အပျို စစ်စစ်ကလေးများ ဖြစ်သည်ဟုဆိုရမည်။

မိန်းမသားများဖြစ်သောကြောင့် လယ်ယာလုပ် ငန်းကို နားမလည်။ ရောင်းမည်၊ ဝယ်မည် ဆိုသည် လောက်ကိုသာ နားလည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘ နှင့်အစ်ကိုက ထားရစ်ခဲ့သော လယ်ယာကိုရောင်း သည်။ လှည်းနှင့်နွားကိုရောင်းသည်။ ရသည့်ငွေနှင့် မိဘတို့ထားခဲ့သည့် သုံးပင်နှစ်ခန်းအိမ်ကို သေသပ် စွာဖြင့် ပြင်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကံကြမ္မာဂြိုဟ်ဆိုးဝင်ကာတိုးချင် သော တပေါင်းတန်ခူး လေရှူးဆော်သော ညတစ်ည တွင် ထိုအိမ်တစ်ခြမ်း မီးကျွမ်းခဲ့သည်။ အိမ်တစ်ခြမ်း မီးလောင်သွားရသည်။

ထွေးတို့ ဘာလုပ်မည်နည်း။ မည်ကဲ့သို့ ကြံကြ မည်နည်း။ ဘဝရှေ့ရေးကို ဘယ်သို့တွေးရ၊ ဆက်ကြ ရမည်နည်း။

မှန်သည်။ လယ်ယာ၊ လှည်း၊ နွား ရောင်းချ၍

ရသမျှငွေကို အိမ်ပြင်လိုက်သည်။ ဝှက်ထားသောကျန် ငွေကို အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုအောင်ဆွေက သူ့မယားလှ အတွက် ယူသွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် လုံးဝကုန်ခဲ့ ပြီ။ ယခုဆိုလျှင် တစ်နေ့ရှာမှ တစ်နေ့စားရသည့်ဘဝ။ ကိုင်း...ယခု အိမ်ကမီးလောင်ပြီ။ ဘာလုပ်မည်နည်း။

မတွေးနိုင်၊ မကြံနိုင်၊ မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်ဘဝ ဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှူးမလောက်ခံစားကြရ၏။ ဗဋ္ဌာမြေလူး အရှူးမီးဝိုင်း ပဒိုင်းတောမီးစွဲသည်ကိုန်း ဆိုက်သည်။

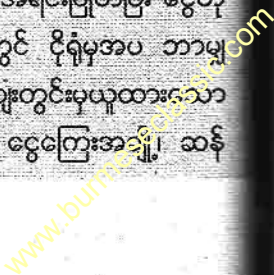
နောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဆုံး ဖြတ်သည်။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း အိမ်တစ်ခြမ်းပွဲကို ရောင်းလိုက်သည်။ သိမ်ဆိပ်ရွာ၏ တိုင်ကောက်လမ်း ဘက်တွင် အိမ်ငှားနေသည်။ အိမ်ငှားနေရာမှ ကျန် သည့်ငွေကို လုံခြုံလှပါပေသည်ဟု ယူဆသည့် အိမ် တွင်းတစ်နေရာတွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။ အလုပ်က မှု ဈေးရောင်းသည့်အလုပ်ကိုပင် ဆက်လုပ်ကြသည်။

တစ်နေ့ ဒုံးဝန်းဘက်မှ ဈေးရောင်းပြီးအပြန် ကျိုက္ကော်အရောက် လှည်းမှောက်သည်။ အစ်မခင်ခင် ထွေး ဒဏ်ရာရသည်။ ညီမမှာမူ ဘာမျှမဖြစ်။ ဈေး တော့မထွက်နိုင်ကြ။ အစ်မ၏ဒဏ်ရာကို ကုသနေရ သည်။

ကံများထပ်ဆိုးချင်တော့ တစ်ည သူတို့အိမ် သူခိုး ခိုးခံရသည်။ ရှိသမျှအဝတ်အစား၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် မှအစ သူတို့ဝှက်ထားစေ ဘာ ငွေလေးများပါ ပါသွား သည်။ သူတို့ညီအစ်မ ချွတ်ခြုံကျဘဝသို့ ရောက်သွား ကြရပါသည်။

ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် အရင်းပြုတ်ပြီး ငွေတို ငွေစ လုံးဝမရှိ။ ငုံးတိတ်ဘဝတွင် ငိုရုံမှအပ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဖြစ်ကြရရှာသည်။ ဈေးတွင်းမှယူထားသော နေ့ပြန်တိုး၊ ချေးငှားထားသော ငွေကြေးအချို့၊ ဆန်

ကြော့။ ဆီကြော့ကအစ ပူပင်လွန်းရသည့် ဘဝဆိုးသို့
ဇောက်ထိုးဆင်းရဲပါတော့သည်။

- ဘာလုပ်မည်နည်း။
- ဘာလုပ်မည်နည်း။
- ဘာလုပ်မည်နည်း။

တွေးရင်း အဖြေမပေါ်။ အဖြေမပေါ်ရင်း တွေး
ရင်းမှ ညီမပေး ယဉ်ယဉ်ထွေးသည် တစ်နေ့ ဈေး
ထဲသို့သွားသည်။ အစ်မအတွက် မြန်မာဆေးဝါးများ
ဝယ်ရန်၊ ဆန်ပြုတ်ကလေးကအစ ပြုတ်တိုက်ရန်
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အသိတစ်ယောက်ထံမှ ငွေကျပ်
၁၀ချေးလာသည်။(ယခင်ကာလမှငွေကြေးဖြစ်ပါသည်)
အိမ်အရောက် အစ်မကိုဆေးတိုက်၊ ဆန်ပြုတ်တိုက်
အပြီး အိမ်ရှေ့တပြင်တွင် ထိုင်နေကြစဉ် စက်ဘီးဖြင့်
လှည့်လည်ထိရောင်းသည့် ထိသည်တစ်ယောက် အိမ်
ရှေ့ရောက်လာသည်။

အစ်မက ညီမကို ငွေမည်မျှကျန်ကြောင်းမေးရာ
ညီမက ငွေ လေးကျပ်နီးပါးကျန်ကြောင်းဖြေသည်။
ထိုအခါ ခင်ခင်ထွေးသည် နေမကောင်းလျက်က အိမ်
အောက်ဆင်းပြီး ထိတစ်စောင်ထိုးလိုက်ပါသည်။ ထိ
ဖွင့်ရန်က ငါးရက်သာကျန်တော့သည်။

ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်အကြာ
တွင် ဘိုင်စကယ်(စက်ဘီး)ဖြင့် ထိရောင်းသည့်လူငယ်
ပြန်ရောက်လာပြီး မင်္ဂလာသတင်းပေးသည်။ ထိုမင်္ဂလာ
သတင်းဆိုသည်မှာ သူတို့ထိုးလိုက်သည့်လက်မှတ်က
သိန်းဆူကြီးပေါက်နေသည်ဆိုသည့်သတင်းပင်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဝမ်းသာလွန်း၍ ဖက်ငိုကြ
သည်။

ရပ်ရွာက လူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဆုငွေကို
ရန်ကုန်သို့ လာရောက်ထုတ်သည်။ဘုရားပေါင်းစုံကိုဖူး
ကြသည်။ ဘုရားပေါင်းစုံတွင် ငွေလှူကြသည်။ ကွယ်
လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးကို အမျှပေးဝေကြသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ခင်ခင်ထွေးနှင့် ယဉ်ယဉ်ထွေးတို့
ညီအစ်မသည် အလှူဖြတ်ပိုင်းများ၊ အလှူထည့်ဝင်
သည့်မှတ်တမ်းများ၌ သူတို့၏နာမည်ရင်းများဖြစ်ကြ
သော 'မြမြဆွေနှင့် ထွေးထွေး'ဟူသော အမည်ရင်း
များဖြင့် ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြသည်။ အကြောင်းသော်
ကား အစ်မသည် ကြာသပတေးသမီးဖြစ်ပြီး
ညီမသည် စနေသမီးဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။
ခင်ခင်ထွေးနှင့် ယဉ်ယဉ်ထွေးဆိုသော အမည်တို့မှာ
ငယ်စဉ်က ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သောအမည်များဖြစ်ကြပါ
သည်။

ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး
 ဆုငွေကိုရန်ကုန်သို့
 လာရောက်ထုတ်သည်။
 ဘုရားပေါင်းစုံကိုဖူးကြသည်။
 ဘုရားပေါင်းစုံတွင်ငွေလှူကြသည်။
 ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို.....

သူတို့အဘယ်ကြောင့် ထိပေါက်သနည်း
 ဗေဒင်ကိန်းခန်းနှင့် ဇာတာခွင်အရ သူတို့ဒုက္ခ
 ဆင်းရဲတွင်း အနက်ဆုံးဆိုသောအချိန်တွင် ထိဝင်
 ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝလှသွားကြသည်။ ဘဝ
 များ ပြန်တင့်တယ်သွားကြသည်။
 သူတို့ထိပေါက်သော ထိလက်မှတ်တွင် သုည
 (၁)လုံး၊ (၅)သုံးလုံး၊ (၂)နှစ်လုံးပါသည်။ ထိုဂဏန်း

တို့သည် သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် ဟပ်လွန်းသော ဂဏန်းများဖြစ်ကြသည်။

ခင်ခင်ထွေး ခေါ် မြမြဆွေဆိုသည့် အစ်မဖြစ်သူ ကြာသပတေးသမီး၏ဇာတာတွင် ကန်လက် တူ ကြာသပတေးကို မိဿတွင်ရှိသော သောကြာ သောမ

မေထုန်မှာ ကိတ်ဂြိုဟ် နှစ်ခံသည်။ လင်၏ (၂)တန်း တွင် မွေးနံ ကြာသာပတေး၊ စနေ တည်ရှိနေခြင်းက လွန်လွန်ကဲကဲကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိ ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထွေးထွေးခေါ် ယဉ်ယဉ်ထွေးဆိုသည့် စနေသမီး ၏ဇာတာတွင် ကိတ်ဂြိုဟ်နှင့် ဗြိစ္ဆာ လက်ပူးသည်။ ဥစ် ရသည်။ ပြိဿ၌ ရာဟု ဥစ်ရသည်။ ထိုရာဟုဥစ်သည် တနင်္လာ ဥစ်နှင့်ပူးသည်။ စန်းနှင့် ရာဟု လက်ဖြင့် ကိတ်ပူးခြင်းကား ဆိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခများ၊ သောကပ္ပားရခြင်းပင်။ လင်၏ (၂)တန်းတွင် တနင်္ဂနွေနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးပြု ဂြိုဟ်ပူးသည်။ (၂)တန်း နေရာသီ အိမ်ရှင် ကြာသပတေးသည် (၁၁)တန်း လာဘာ၊ ဘာဝ၊ ကန်ရာသီ၌ ပြုဂြိုဟ်အဖြစ်ရပ်တည် သည်။ ထိုအိမ်သည် ရန်အိမ်ဟုလည်းဆိုနိုင်သည်။ အင်္ဂါ စနေပါပ (၂) လုံးကို မိန်ရာသီမှ သမသတ် မြင်လိုက်ပါသေးသည်။ မိတ်အိမ် မကာရတွင် သောကြာတည်သည်။ သူမ၏ မူလဇာတာအရ ဘဝတွင် ကောင်းကွက်မရှိ၊ ချမ်းသာ မည့်ကိန်းမပါ။

သို့သော် လင်၊ (၂)တန်းအိမ်ရှင် ကြာသပတေး လာဘ်ခံခြင်းပင်။ ထိုတစ်ချက်တည်းက အငယ်ဖြစ်သူ 'စနေမ'ကို ထိက မ၊လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကား ဆိုးရွားလွန်းသောဘဝ၊ ချွတ်ခြုံကျနေ သော ဒုက္ခဝဲမှ ဂါထာနှင့်ကိုက်သော ထိဂဏန်းကိုထိုး မိသောကြောင့် ဘဝပြောင်းပြန် ချမ်းသာခြင်းကိုခံရ သော ကြာသပတေးနဲ့ စနေ ညီအစ်မတို့၏ တစ် စွန်းတစ်စ ဘဝအကြောင်းဖြစ်သည်။

၉	၄၆	
၃		
၈	၅	၂၀

အစ်မ၏ဇာတာ

၂၀		၃၀
		၆
၅		၈ ၁၄

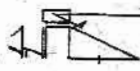
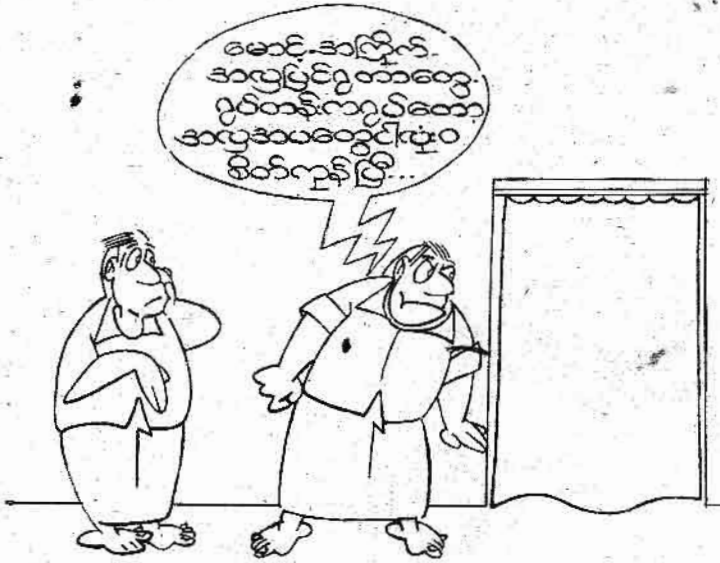
ညီမ၏ဇာတာ

ဂြိုဟ် (၂)လုံးက သမသတ်မြင်၏။ ကြာသပတေးသည် ရန်အိမ်တွင်တည်ပြီး ရန်ဂြိုဟ်(၂)လုံးဖြစ်သည်။ တနင်္လာ နှစ်နှင့် စနေသည် ဗြိစ္ဆာတွင်ပူးသည်။

အင်္ဂါနှစ်သည် လက်မှ (၁၀)တန်း လာဘာ၊ ဘာဝ၊ ကရကဋ်၌ ခံသည်။ မိဿမှာ သောကြာဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေက ပြိဿ ရန်အိမ်မှာတည်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူး လည်း ရန်အိမ်မှာပင်တည်သည်။ ဓနုမှာ ရာဟုနှစ်။

မောင်ထွန်းညွန့်

(ကွမ်းခြံကုန်း.com)

ဒုဂ္ဂဟိန္ဒူဝင်္ဂဗိုဝ်း (၉၆၆)

လှည့်ကွက်

လှည့်ကွက်

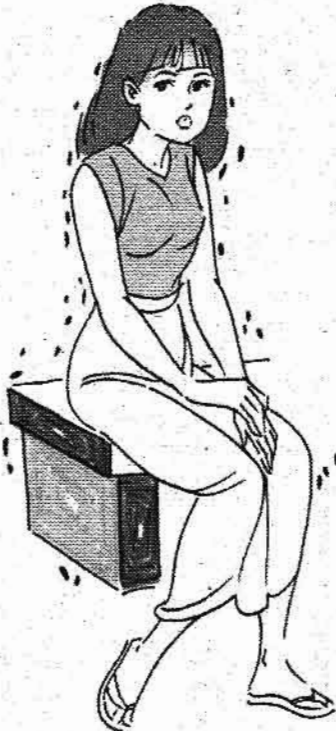
ခုရဲမျိုးကြီးဝင်းဦး (ဇွဲဒ်)

“နန္ဒဝန်အပန်းဖြေဥယျာဉ်”

ဒီဥယျာဉ်က မြို့ဝင်ဝင်ချင်း တွင် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ် သည်။ ယခင် ဒီပန်းခြံနေရာက မြို့ ဇာ်အစွန် အနောက်ဘက်ကျသဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေအဖြစ် သတ်မှတ်ထား သည့်နေရာ။ ယခု မြို့ရွာများ စည် ယင်တိုးတက်လာသည့် အခြေအနေ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြို့အဝင် တွင် အမင်္ဂလာဖြစ်သည့် သင်္ချိုင်း မြေက ဆီးကြိုနေသည့်သဘောဖြစ် နေသဖြင့်လည်းကောင်း တာဝန်ရှိ သူများက ရှင်းလင်းပြီး အပန်းဖြေ ဥယျာဉ်ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခုန့်ကုန်-မော်လမြိုင်သွား ကား လမ်းဘေးတွင် တည်ရှိသောမြို့ လေးဖြစ်သဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက် တားမှုနှင့် စည်ကားနေသောမြို့ဖြစ် သည်။ ယခင်အချိန်များက ဒီနေ ရာများကို လာဖို့ဝေးစွ အသုဘပို့ ကြမှသာ ရောက်ရှိသည့်နေရာဖြစ်

သည်။

ယခုတော့ ဥယျာဉ်သဖွယ် တည်ဆောက်ပြီး ပန်းပင်၊ ပျိုးပင် များ စိုက်ပျိုးထားခြင်း၊ အပန်းဖြေ ထိုင်ခုံများ၊ ကလေးကစားကွင်းများ ပြုလုပ်ထားခြင်းကြောင့် နေ့စဉ် လူ ပြတ်သည်ဟူ၍မရှိပါ။ ဆယ်ကျော်

သက်အရွယ် ချစ်သူမောင်နှံတို့ တိုး တိုးတိတ်တိတ် ချစ်တင်းနှီးနှော သည့်နေရာဆိုလျှင်လည်း မှားမည် မထင်ပါ။ ၃ ကေခန့်ကျယ်ဝန်းသော ဥယျာဉ်အတွင်း မျက်စိပသာဒဖြစ် စေရန် စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထား ခြင်းများကြောင့် လာရောက်ကြသူ များအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြည်နူး ရသည့် နေရာလည်းဖြစ်သည်။

အချိန်က နံနက် ၉ နာရီခန့် ဖြစ်သည်။

အပန်းဖြေဥယျာဉ်၏ ထိုင်ခုံ တန်းလျားတစ်ခုအနီးတွင် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်၊ မျက်နှာသွင်ပြင် ရှု မငြီးစရာနှင့် ဝတ်စုံက အထက် အောက် ဖက်ဖူးရောင်၊ နေကာ မျက်မှန်တပ်၊ ဆံပင်တစ်ပတ်လျှို ထုံးဖြင့် ရပ်နေသော အမျိုးသမီး ငယ်တစ်ဦးမှာ ဥယျာဉ်အတွင်းစိုက် ပျိုးထားသော ပန်းများနှင့်အပြိုင် အလှချင်းပြိုင်နေသည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ လငပုတ်ဖမ်းထားသည့်

အသွင်ဖြင့် အလိုမကျဟန်များပေါ်ပေါက်နေပြီး ဥယျာဉ်အဝင်ပေါက်ဘက်သို့ မကြာခဏ မျှော်ကြည့်လိုက်။ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေး၏ရင်တွင်းဥကား.....

“ချိန်းထားရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဘယ်တော့မှ အချိန်မှန်လာတယ်လို့ကိုမရှိဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိဘူး။ လာမှတစ်ဝကြီးကို ပြောပစ်လိုက်ဦးမယ်။ ဟွန်း.....”

ထိုသို့ ပါးစပ်မှဖွင့်မပြောသာဘဲ စိတ်ထဲတွင် ဒေါသမုန်တိုင်းက တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ သူမဘက်က ပြန်တွေးလျှင်တော့ အမှန်ကိုး။ တစ်ဖက်လူဘက်က ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း အိမ်မှာရှိတဲ့ သူ့ဇနီးကို လှည့်ပတ်ပြီးထွက်လာရမည်ဆိုတော့လည်း အခက်အခဲရှိချင်ရှိမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်က ဒုတိယလူမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ပြီး စောင့်နေရတော့မှာပေါ့။ အမျိုးမျိုးသောစိတ်များ ထွေပြားနေချိန်တွင်.....

“ညီမလေး...စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားဟင်”

ထိုအမျိုးသမီးက ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းစု၍ ထိုင်ခုံတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်နေသည်။ နှုတ်ဆက်သူအား လှည့်မကြည့်ပါ။ အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် ထိုလူကြီးက.....

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီမရယ်။ အိမ်က ကိုယ့်မိန်းမကြီး ရိပ်မိမှာ စိုးလို့ ကြံဖန်စဉ်းစားပြီး လိုခွဲထွက်လာရလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ညီမ”

ထိုလူကြီးက အမျိုးသမီးငယ်၏ပခုံးလေးကိုကိုင်ပြီး ချော့မော့ပြောနေသည်။ အမျိုးသမီးက လက်ကိုပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး.....

“ဒီမှာ ဦးမင်းမောင်၊ ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဟိုဟာ အကြောင်းပြ၊ ဒီဟာအကြောင်းပြနဲ့ စိတ်ကိုမရှည်ချင်တော့ဘူး။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းစောင့်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြောင်တယ်

ပါးစပ်မှဖွင့်မပြောသာဘဲ
စိတ်ထဲတွင်
ဒေါသမုန်တိုင်းက
တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။
သူမဘက်ကပြန်တွေးလျှင်တော့
အမှန်ကိုး။
တစ်ဖက်လူဘက်က
ကြည့်ပြန်လျှင်

ထင်လဲ”
“စိတ်ဆိုးပြေပါတော့ ညီမရယ်။ အစ်ကိုကြီးရောက်လာပြီပဲ အဲဒီလို နာမည်ကြီးတော့ မခေါ်ဝဲနဲ့။ အရင်ခေါ်သလို အစ်ကိုကြီးပဲ ခေါ်ပါနော်”

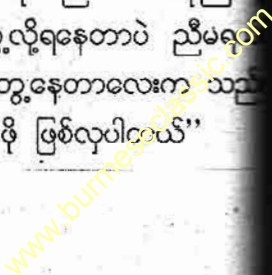
ထိုအခါမှ အမျိုးသမီးငယ်ထံ မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်များပြေလေ့သွားပြီး ဦးမင်းမောင်ဆိုသူဘက်သို့ လှည့်ကာ.....

“အစ်ကိုကြီးရယ် ညီမက အရေးကြီးလို့ ချိန်းလိုက်ရတာပါ။ လှိုင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး အစ်ကိုကြီးပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး တွေ့နေရမှာလား။ ညီမကတော့ အမြန်နီးချလာပြီ။ အခုလည်း အစ်ကိုကြီးအမြန်နီးရအောင်လို့ ညီမစိတ်ထဲ တာလေးတွေကို ပြောပြမလို့”

“ဒီလိုဆိုရင် ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလို အစ်ကိုကြီးရဲ့ အညီမတို့ချစ်ခရီးမှာ အစ်ကိုကြီးမိန်းမက ညီမတို့အတွက် ဆင်္ကြာခလုတ် ဖြစ်နေပြီလေ။ တော့ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှောင်ပစ်မှ အစ်ကိုကြီးနဲ့ညီမက အမြန်နီးရမှာလေ”

“အခုလည်း အစ်ကိုကြီးက အမြဲတွေ့လို့ရနေတာပဲ ညီမရယ်။ ဒီလိုနီးတွေ့နေတာလေးက သည့်ထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်လှပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ရေ့ရေးကရီသေးတယ် ဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ အခုလို ထောင့်တ ချိန်းတွေ့နေရင် တခြား ထုတစ်ဦးဦးက တွေ့သွားပြီး အစ်ကိုကြီးမိန်းမကို သွားပြောလိုက်ရင် ပြီးတောင် ပြဿနာတက် သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါ တယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက ထည်း ညီမနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါဒီတော့ ညီမရဲ့ အစီအစဉ် ကို ပြောပြပါဦး”

ထိုအမျိုးသမီးက ခေတ္တ ချ စဉ်းစားဟန် ပြုပြီး နောက်.....

“ဒီလို အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီမ လေ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်စပ်မိတယ်၊ သူ့ နာမည် တ ဒေါက်တာငွေရတဲ့၊ သူ့ ဆီမှာ အေးအေးသက်သာနဲ့

သေသွားနိုင်တဲ့ ဆေးမှုန့်တစ်မျိုး နဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီဆေးမှုန့်ကို ကော်ဖီထဲထည့်တိုက်လိုက် ရင် ချက်ချင်း အာနိသင်မပြဘဲ တစ် နာရီကျော်လောက်မှ အိပ်ချင် ထာပြီး နောက်ဘယ်တော့မှမနိုးဘဲ သေသွားရော၊ အဲဒီတော့ အဲဒီ ဆေးမှုန့်ကို အစ်ကိုကြီးမိန်းမ ည အိပ်ခါနီးမှာ ကော်ဖီထဲ ထည့် တိုက်လိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ အစ်

ကိုကြီးလုပ်တယ်လို့လည်း ဘယ် သူမှမသိဘူးလေ၊ မေးတော့လည်း သွေးတိုးနဲ့ ရုတ်တရက်ဆုံးတယ် လို့ပြောပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဦးမင်းမောင်မှာ အံ့အားသင့် သွားပြီး.....

“ဟင်.....ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကို ကြီးက ဆေးခတ်ပြီး ကိုယ့်မိန်းမ ကို လုပ်ကြံရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ပါ့မလား ညီမရယ်၊ စဉ်းစားပါ ဦး”

“အို....အစ်ကိုကြီးမလုပ်ရင် တော့ ဒီနေ့ ညီမနဲ့အစ်ကိုကြီး ပြတ် ပြီလို့ သဘောထားလိုက်တော့”

“အိုးဟိုး...ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားပါရစေဦး”

ဦးမင်းမောင်မှာ ထိုအမျိုးသမီး ပြောသည့်စကားများကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားနေမိသည်။ တကယ်တမ်း ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုပြန် တော့လည်း မိမိလိပ်ပြာ မိမိမလုံ ချင်။ ကိုယ့်စိတ်ကလည်း ထိုအမျိုး သမီးနဲ့ အတူနေရရေးကိုသာ

အလေးသာနေသည့်အတွက် မဖြစ် မနေ လုပ်တော့မယ် လို့ စိတ်ဝိုင်း ဖြတ်လိုက် တော့သည်။

“ကဲ..... ဒီလို ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ညီမပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါတော့မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ အစ် ကိုကြီးရယ်၊ ညီမက တော့ ဝမ်းသာသွား ပြီ”

“ညီမခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပြီး ရင်တော့ အစ်ကိုကြီးကို ပစ် မ သွားရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အခု ညီမတို့စီစဉ်တာက အစ်ကို ကြီးနဲ့ညီမတို့ အမြန်နီးစပ်ရေးပဲလေ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ညီမ လည်း တစ်သက်လုံးဝေးနေရမှာ”

“ကဲ.....ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီဆေး မှုန့်ကို အစ်ကိုကြီးက ဘယ်မှာသွား ယူရမှာလဲ”

“ဒီလို အစ်ကိုကြီးရဲ့ မြို့ထဲက ၄ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒေါက်တာ ငွေရဆိုတာရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားတယ်။ သူက ဇနီးမရှိဘူး။ သူနဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပဲနေကြတယ်။ နောက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီလောက် သွားလိုက်ပေါ့။ ဟိုရောက်ရင် ဒေါ်ခင်မမက လွှတ်လိုက်တယ်လို့ပြောပါ။ အဲဒီအခါ သူက အစ်ကိုကြီးကို အဲဒီ ဆေးမှုန့်ပေးလိမ့်မယ်။ သူတောင်း သလောက်တော့ အစ်ကိုကြီး ငွေ ပေးရလိမ့်မယ်။ သူက သူ့နာမည် အတိုင်းပဲ။ ငွေရရင် ဘာမဆိုလုပ် တယ်။ သူ့ဆီက ဆေးမှုန့်ရရင် တော့ ညီမပြောထားတဲ့ အစီအစဉ် အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ထိုသို့ ရည်လျားစွာ ပြောပြီး

တော့မှ ထိုအမျိုးသမီးငယ်မှာ ခင်မမဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဦးမင်းမောင်၏ ဇနီးကြီး ဒေါ်ရွှေစိန်အား ဆေးခတ်လုပ်ကြံပြီး သူနှင့်ဦးမင်းမောင်တို့ ပေါင်းသင်းနိုင်ရေးအတွက် မဟာလူသတ်မှုစီမံကိန်းကြီးကို ကြံစည်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဦးမင်းမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခင်မမက တိုးဝင်လာပြီး ဦးမင်းမောင်အား

“အစ်ကိုကြီး ညီမပြောတာတွေ တကယ်လုပ်မှာနော်”

“အစ်ကိုကြီးက ညီမကို မခွဲနိုင်တော့လည်း လုပ်ရတော့မှာပေါ့ ညီမရယ်”

“ညီမပြောတဲ့အတိုင်း အစ်ကိုကြီး မနက်ဖြန်ကို သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို

ချစ်ရတာ”
ထိုသို့ပြောပြီး ခင်မမမှာ ဦးမင်းမောင်အား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဦးမင်းမောင်နှင့် ခင်မမတို့က တော့ ဆားငန်ရေနေောက် ငတ်တိုင်းသောက်က သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေသို့ ဆိုသကဲ့သို့ တဏှာဝဲဂယက်အတွင်း လွတ်ရုန်းရှောင်မကြဘဲ ဒုစရိုက်မှုကြီးကျူးလွန်ရန် ကြံစည်မိကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါက်တာငွေရ”

“အထွေထွေရောဂါကုဆေးခန်း”

ဖော်မီကာအပြား အပြာရောင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်စာလုံးဖြင့် ရေးသားထားသဖြင့် ဆေးခန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်က ထင်သာမြင်သာ ရှိလှသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ဦးမင်းမောင်မှာ ဆေးခန်းကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့၏။

ဒေါက်တာငွေရကတော့ ၎င်း၏ဆေးခန်းထဲတွင် ဆေးပုလင်းအညွှန်းများကိုဖတ်ပြီး ဆေးဘူးများကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ စီစဉ်ထားရှိနေသည်။ အပြင်ဘက် ဆေးခန်းနေရာတွင် စားပွဲတစ်လုံး

www.burmeseclassic.com

အားလုံးလျားတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံတစ်
 ထီးထားပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လူနာ
 နှစ်ဦးစားပွဲပေါ်တွင် စားအုပ်တစ်အုပ်
 နှင့် 'တုံကင်ယူရန်' ဟူသောဆိုင်
 ဆက်ကလေး ထောင်ထားသည်။
 ဆေးကုသခန်းက အတွင်း
 ဆက်အခန်းဖြစ်သည်။ အတွင်းခန်း
 က ၁၂ ပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်ဝန်း
 ဖြစ်ပြီး လူနာစမ်းသပ်ရန် ခုတင်တစ်
 ထီးနှင့် လိုအပ်သော ရေခဲအိုး
 ထည့်ရန် ဂက်စ်မီးဖိုတစ်လုံးတို့ကို
 ထားထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးတို့ရှိ
 သည်။ ထို့ပြင် စားပွဲငယ်တစ်လုံး
 နှင့် ဆက်တီခုံနှစ်လုံးလည်း ချထား
 ထားသည်။

ဆေးများကို နံရံကပ်ဗီရိုတွင်
 ထည့် လိုအပ်သောဆေးများထည့်
 ထားသည်။ တပည့်ကျော် မောင်
 အေးကတော့ ဆေးခန်း၏တစ်ဖက်
 နံရံတွင်ရှိသော ထမင်းစားခန်းတွင်
 သူ့ဆရာအတွက် စားသောက်စရာ
 များ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေသည်။

ဦးမင်းမောင်ရောက်သွားချိန်
 တွင် ဆေးခန်း၌ မည်သူမျှမရှိပါ။
 သူရင်းနေသည်။ မည်သူမျှမတွေ့
 သဖြင့် ချောင်းဟန်သံပြုလိုက်သည့်
 အခါတွင် ဆေးခန်းအတွင်းခန်းမှ
 ထိုက်ကာဖယ်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာ
 ဆရာ ထွက်လာ၏။ ဒေါက်တာငွေရ
 မှာ ဘောင်းဘီအပြာရင့်ရောင်ပေါ်
 တွင် ဂျူတီကုတ်အဖြူရောင်အရည်

အားဝတ်ဆင်ထားပြီး နားကြပ်အား
 လည်ပင်းတွင် ချိတ်တင်ထားသဖြင့်
 ဒေါက်တာဟုယူဆရသောကြောင့်
 ဦးမင်းမောင်က.....

“ဒေါက်တာငွေရပါလားခင်
 ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
 ဒေါက်တာငွေရပါ။ ဘာကိစ္စများရှိ
 ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က
 ဦးမင်းမောင်ပါ။ ဒေါ်ခင်မမက
 ဆရာ့ ဆီလွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ဆရာ
 ကိုလည်း ဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြား
 ထားပြီးပြီလို့ သိရပါတယ်”

“အို..ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊
 ဒေါ်ခင်မမက ကျွန်တော့်ကို မနေ့
 ကတည်းက ဖုန်းဆက်ထားပါ
 တယ်၊ ကဲ.....အတွင်းခန်းကိုဝင်ပါ။
 အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ၊ ထိုင်ပါ
 ဦး”

ဒေါက်တာငွေရညွှန်ပြသည့်
 ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
 ပြီးနောက် ဒေါက်တာငွေရမှာ
 အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ထမင်းစားခန်း
 ဘက်တွင် ၎င်း၏တပည့်အား ပြော
 ဆိုနေသံကြားရသည်။ နံရံကနေ
 သဖြင့် ဘာပြောသည်ကိုတော့ ဦး
 မင်းမောင် မသိပါ။ စိတ်ရှည်စွာနှင့်
 ပင် ထိုင်စောင့်နေသည်။

ဒေါက်တာငွေရက အခန်းထဲ
 ပြန်ရောက်လာပြီး ဆေးပုလင်းများ

ဦးမင်းမောင်ရောက်သွားချိန်တွင်
 ဆေးခန်း၌ မည်သူမျှမရှိပါ။
 ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆရာ
 ချောင်းဟန်သံပြုလိုက်သည့်အခါတွင်
 ဆေးခန်းအတွင်းခန်းမှ
 ထိုက်ကာဖယ်လိုက်ပြီး
 ဒေါက်တာငွေရထွက်လာ၏။
 ဒေါက်တာငွေရမှာ . . . .

ထပ်မံစိစစ်နေသဖြင့် ဦးမင်းမောင်
 အနေဖြင့် လာရင်းကိစ္စကို ထပ်မံ
 ပြောဆိုရန် ဝန်လေးနေမိ၏။ သို့
 သော်လည်း အချိန်မကြာမြင့်စေ
 ရေးအတွက် အရဲစွန့်ပြီး.....

“ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်မမပြော
 ထားတဲ့ဆေး မရသေးဘူးလား
 ဆရာ”

“ဒီမယ် ကိုမင်းမောင်၊ ဘယ်
 အရာမဆို သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ့ရိုတယ်
 ဗျာ၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ဖို့
 ကောင်းတယ်”

ဒေါက်တာငွေရပြောလိုက်
 သည့်အခါမှ ဦးမင်းမောင်လည်း
 ခင်မမပြောခဲ့သောစကားကို သတိ
 ရသွားသည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏

ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျပ်တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာငွေရ၏စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဒေါက်တာငွေရမျက်နှာမှာ မှိုရသည်မျက်နှာပမာ ဝင်းလက်တောက်ပလာပြီး.....

“ဟဲ...ဟဲ၊ ဘယ်လိုမှတော့မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ဆေးကို ရှာနေလို့ပါ။ ပေးမှာပါဗျာ၊ မပူပါနဲ့၊ ဪ...ဒါနဲ့ မေ့နေလိုက်တာ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ညွှန်သည်ကို ဘာမှညွှန်မခံဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဒေါက်တာငွေရက ခန်းဆီးလိုက်ကာစကို ဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီသို့လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“မောင်အေးရေ ညွှန်သည်အတွက် အအေးယူခဲပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ယူလာခဲ့ပါပြီ”

ထိုသို့အော်သံနှင့်အတူ မောင်အေးက လင်ပန်းတစ်ခုတွင် အအေးပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ထည့်ယူလာပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ ဦးမင်းမောင်ရှေ့စားပွဲတွင် ချပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ဦးမင်းမောင် အအေးသောက်ပါဦး”

ဒေါက်တာငွေရက အအေးပုလင်းမှ အအေးများကို ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးပြီး ဦးမင်း

ခင်ဗျားရဲ့
အချစ်တော်ဒေါ်ခင်မမနဲ့
ကျုပ်နဲ့ကလည်း
ချစ်သူတွေဆိုတော့
ကျုပ်နဲ့ခင်မမတို့ကြားမှာ
ခင်ဗျားက
ဆူးညောင်ခလုတ်ပဲလေဗျာ၊
ကျုပ်က
ဝင်ငွေရှိတော့ကျုပ်ကိုပဲ....

မောင်ရှေ့တွင်ချပေးလိုက်သည်။ ဦးမင်းမောင်က အအေးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေသည်။ ဦးမင်းမောင်အနေဖြင့် ယခုသောက် နေသော အအေး၏ အရသာမှာ သူ့သောက်ဘူးသည့် အအေးနှင့်မတူဘဲ အရသာမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့်ဖြစ်နေသော်လည်း မျိုချသည့်အခါ ချိုမြိန်သဖြင့် ဖန်ခွက်ထဲရှိအအေးကို ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်၏။ ထိုသို့ အအေးသောက်ပြီး

သော်လည်း ဒေါက်တာငွေရမှ ငင်း လိုချင်သည့် ဆေးမှန်အမပေး သေးသဖြင့် စိတ်ထဲတွဲမချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ထပ်မံအရဲစွန့်ကာ ဒေါက်တာငွေအား.....

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ ဆရာတိုက်တဲ့အအေးလည်သောက်ပြီးပြီ၊ ငွေလည်းပေးပြီးပြီ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ဆေးကို တော့လေဗျာ”

ထိုသို့ စိတ်မရှည်သံနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာငွေရက.....

“ဪ...ကိုမင်းမောင်၊ ခင်ဗျားက တယ်အတွဲလူကိုးဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ဆေးကို ခင်ဗျာသောက်တဲ့ အအေးထဲမှာ ကျွန်ုပ်ထည့်တိုက်လိုက်ပြီဗျာ”

“ဗျာ...ဘယ်လို၊ ဘာဖြစ်လဲ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျားရဲ့အချစ်တော် ဒေါ်ခင်မမက ကျုပ်နဲ့ကလည်း ချစ်သူတွေဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ခင်မမတို့ကြားမှာ ခင်ဗျားက ဆူးညောင်ခလုတ်ပဲလေဗျာ၊ ကျုပ်က ဝင်ငွေရှိတော့ ကျုပ်ကိုပဲ ရွေးချယ်မှာပေါ့ဗျာ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ရှင်းပစ်ရတာပဲ ခင်ဗျားက ချက်ချင်းတော့ မဆေးဘူးဗျာ၊ နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်တော့ခံယယ်၊ နာရီဝက်

ကျွန်ုပ်ရင်တော့ သွေးခုန်နှုန်းတွေ
မြန်လာပြီး ဆေးတန်ခိုးပြမယ်
ချေ့ချေ့”

“ခင်ဗျား တော်တော်ရက်စက်
ခါထား ဒေါက်တာရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့
ခင်မတို့က ပူးပေါင်းပြီး ကျုပ်ကို
ထုတ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား၊
ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း
ခင်ဗျားကို ကျုပ်နဲ့
အတူ မရဏတိုင်း
ထွက်ကို ခေါ်သွားရမှာ
ပေါ့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး
ထိခါခါ ကြားနောက်
ထွက် ဝှက်ထားသော
ခါးမြှောင်အားထုတ်
ထုတ်ပြီး ဒေါက်တာ
ဆွေရအား ထိုးမည်
ပြုစဉ် ဒေါက်တာ၊
ဆွေရက.....

“ဟိုး.....ဆရာ
ကြီး ကျုပ် ပြောတာ
လေးတော့ နားထောင်ပါဦး၊
ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ထိုး
ဆတ်တော့ရော ဘာအကျိုးရှိမှာ
လဲ၊ အကျိုးမရှိတဲ့လုပ်ငန်းကိုမလုပ်
ခင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆရာဝန်
လေး၊ လောကမှာ သေဆေးဆိုတာ
ရှိခင် ဖြေဆေးဆိုတာလည်း ရှိတာ
ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ့.....ဟဲ့”

ဦးမင်းမောင်မှာ ဓားနှင့်ထိုးရန်

ရည်ရွယ်ပြီးမှ ဒေါက်တာငွေရ၏
စကားကြောင့် တွေဝေသွားသည်။
ထို့နောက်.....

“ဘာ.....အဆိပ်ဖြေဆေးရှိ
တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း
ကျွန်တော့်ကို ဖြေဆေးလေးပေးပါ
ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသေချင်သေးပါ
ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်မမနဲ့ စာရင်း
ရင်းချင်သေး
လို့ပါ”

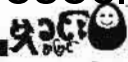
“ဟား...
ဟား၊ ဦးမင်း
မောင်၊ ကျုပ်
နာမည်က ဘယ်
သူလဲဗျာ”
ဦးမင်းမောင်
က ကပျာကယာ
ပင်.....

“ဒေါက်တာ
ငွေရပါ ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင်
ခင်ဗျားသဘော
ပေါက်လေဗျာ၊ ဘယ်အရာမှ
အလကားမရဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

ထိုအခါမှ ဦးမင်းမောင်လည်း
သဘောပေါက်သွားပြီး ၎င်း၏ကုတ်
အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျပ်တစ်ထောင်
တန်တစ်အုပ် ထပ်ထုတ်ပြီး ဒေါက်
တာငွေရရှေ့တွင် ချပေးလိုက်ပြန်
သည်။

www.burmeseclassic.com

သိပ်အံ့သြသွားပြီလား။
 ကျွန်တော်က
 ဒီမြို့ရဲစခန်းက စခန်းမှူး
 ရဲအုပ်နှင်းဦးပါ။
 မောင်အေးကတော့
 ကျွန်တော့်တပည့်
 နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးဇော်ဝမ်းပါ။
 ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါ်ခင်မမတို့
 ပူးပေါင်းပြီး ခင်ဗျားနဲ့...

“ဒေါက်တာရယ် မြန်မြန်ပေးပါ။ ကျွန်တော် လည်ချောင်းတွေ ပူလာပြီ။ နာရီဝက် လည်းပြည့်တော့မယ်”

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမသေစေရပါဘူး”

ဒေါက်တာ ငွေရက ၎င်း၏ တပည့်အား အော် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်အေးရေ ဦးမင်း မောင်အတွက် ဖြေဆေးလေး အပြည့်အစုံယူခဲ့ပါကွာ”

မကြာမီ မောင်အေးဆိုသူ လည်း အခန်းထဲရောက်လာပြီး ဦးမင်းမောင်အား ရုတ်တရက် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ ဦးမင်းမောင်က အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ဒေါက်တာငွေရအားကြည့်ပြီး.....

“ဆရာ ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထိတ်ခတ်ရတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုမင်းမောင်ရယ်၊ ပြောပြပါမယ်”

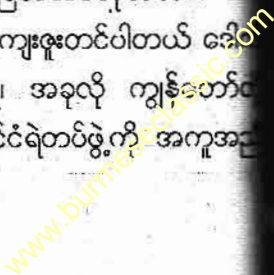
ဒေါက်တာငွေရမှာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာဝန်ကုတ် (Duty Coat)အား ချွတ်လိုက်ရာတွင် ပခုံးထက်ထောင့် အနက်ခံပေါ်၌ ငွေကြယ်နှစ်ပွင့်တပ်လျက် ရဲယူနီဖောင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ဦးမင်းမောင်မှာ ပိုမိုအံ့သြသွားရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သိပ်အံ့သြသွားပြီလား၊ ကျွန်တော်က ဒီမြို့ရဲစခန်းက စခန်းမှူး ရဲအုပ် နှင်းဦးပဲ မောင်အေးကတော့ ကျွန်တော်တပည့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးဇော်ဝမ်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါ်ခင်မမတို့ ပူးပေါင်းပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါ်ဇော်စိန်ကို ဆေးခတ်သတ်မယ့်အစဉ်မှာ ဒေါက်တာငွေရက တာဝန်သိဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့ရဲစခန်းကို အချိန်အကြောင်းကြားခဲ့တယ်လေ။ တော့ ကျုပ်က ဒေါက်တာငွေရအစား ဟန်ဆောင်ဆရာဝန်အဖြစ် လှည့်ကွက်လုပ်ပြီး ခင်ဗျားကို အလိုဖမ်းလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကိုလည်း ကျုပ်က အသံဖမ်းစက်နဲ့ ဖမ်းထားပြီးပြီ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် နှင်းဦးက စားပွဲခုံအောက်တွင် တင်ထားသော အသံဖမ်းကက်ဆက်အသေးအယူလာပြီး ပြန်လည်ဖွင့်ပြနေသည်ထိုအချိန် ဆရာဝန်ဝတ်စုံဝတ်ထားသောလူတစ်ဦးနှင့် ဆရာမတစ်ဦးတို့ပါ အခန်းထဲရောက်လာပြီး.....

“ဘယ်လိုလဲ စခန်းမှူးကြီး အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာငွေရ၊ အခုလို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ကို အကူအညီ

...ဆွဲတဲ့အတွက် အထူးပဲကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ကဲ....ကိုမင်းမောင်၊
ခင်ဗျားတွေ့ချင်လှတဲ့ ဒေါက်တာ
ဆွဲဆိုတာ သူပါပဲဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးမင်းမောင်၊
ကျွန်ုပ် ဒေါက်တာ
ဆွဲရပါ။ မနေ့က ဒေါ်
ခင်မမ ဖုန်းဆက်
ပြောပြီး ကတည်းက
သူ့အသက်တစ်
ချောင်းကယ်ဖို့
အတွက် ရဲစခန်းနဲ့
အာဇာနည်လိုက်တာ
ပါ။ ကျွန်တော်တို့
ဆရာဝန်ဆိုတာ လူ
သားတွေရဲ့အသက်ကို
ကယ်တင်ဖို့ တာဝန်
ရှိတယ်လေ”

ဦးမင်းမောင်
အမှတ်ပြောနိုင် တော့
ပါ။ သို့သော် သူ့
ထည်ပင်းကို ကိုင်
ပြီး.....

“ဒါနဲ့ စခန်းမှူးကြီးရယ် ကျွန်
တော့်ကိုတိုက်တဲ့ အအေးထဲမှာ
အေးခတ်ထားတယ်ဆို၊ အခု လည်
ချောင်းထဲမှာ ပူစပ်ပူလောင်ကြီးဖြစ်
နေတယ်။ လုပ်ပါဦးဗျာ”

“မပူပါနဲ့ ကိုမင်းမောင်၊ ခင်
ဗျားသောက်တဲ့ အအေးထဲမှာ မင်
ထာလ်(Menthol)လို့ခေါ်တဲ့ ပရုတ်

တစ်မျိုးထည့်ထားတာပါ။ စိုးရိမ်
စရာမရှိပါဘူး”

ဦးမင်းမောင်မှာ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချလျက်ရှိနေသည်။ စခန်းမှူး
က.....

“ဒီမယ် ကိုမင်းမောင်၊ ခင်
ဗျားတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေက
ဂျင်လိုလည်ပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ လှည့်ကွက်ထောင်
ချောက်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ မိရ
တာချည်းပါပဲ။ ရာဇဝတ်ဘေးဆို
တာ ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူးဗျာ”

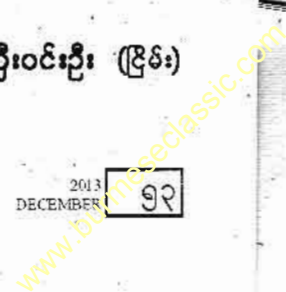
ဦးမင်းမောင်အား ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်

များက ခေါ်သွားသည့်အခါ တာဝန်
သိသတင်းပေးသူ ဒေါက်တာဇွဲရ
က ၎င်းတို့အဖွဲ့အားကြည့်ပြီး သက်
ပြင်းချလိုက်မိပါတော့သည်။

(၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ညောင်လေး
ပင်ရဲစခန်းတွင်
တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ စဉ်
သီတင်းကျွတ်ပဲ
တော်၌ ရုပ်ရှင်
သရုပ်ဆောင်
ဦးတင်ဝင်း(ခ)ဦး
ထင်ကျော် ပေး
အပ်ခဲ့သော ဖော်ပြ
ပါဇာတ်လမ်းအား
စခန်းမှူး ရဲအုပ်
နှင်းဦးနေရာတွင်
စာရေးသူကိုယ်
တိုင် ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ
သည်။ ပါဝင်ညွှန်
ပြ သရုပ် ဆောင်ခဲ့

ကြသည့် ရဲမှူးသိန်းဆွေ (ငြိမ်း)၊
တပ်ကြပ်မြင့်လွင် (ငြိမ်း)၊ ဒုတပ်
ကြပ်သိန်းလွင် (သေဆုံး)တို့အား
အမှတ်တရဖြင့် ပြန်လည်ခံစား
ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (ငြိမ်း)

ပန်းနှင်း အိမ် ပန်း

ရန်ပုံပန်း

ပန်းရလွှာ

“မြရဲ့သားက သိပ်တော်တာ
 နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဘွဲ့
 တံပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်
 တွန့်မရဲ့စကားက မြကို တဟင်း
 တဟင်းဟဲ ဖြစ်သွားစေတယ်။
 မြရဲ့အိမ်မှာပဲ သားအတွက်
 နံရံပုံကြီး ရှက်ပြုံးပြုံးနေတဲ့ မြရဲ့
 နံရံမှာ ကြည့်နူးမူအပေါင်း
 သွင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။
 ပေါ့လေ... သား
 က တော်တယ်ဆို
 တာလည်း မိဘတွေ
 နားထောင်ရတာ ဆန်း
 ဆန်းပဲ။
 သား မောင်သီဟ
 သားက လူတော်
 လေး မဟုတ်လား။
 မနစ်ကမှ ဘီအီး
 ဝင်ရင်နီယာဘွဲ့ကို
 နူးနူးရရိထား

ပြီးတော့ ရရှိထားတော့လည်း
 ရိုးရိုးသာမန် အဆင့်နဲ့တောင်
 မဟုတ်ဘူး။ ထူးချွန်ဆိုတဲ့ အဆင့်
 ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မြင်
 ထားတာ။ အမ်အီးဆက် တက်
 ဖို့တောင် ကွာလီဖိုင်းဝင်သေးတာ။
 ဒါပေမဲ့ မောင်သီဟက ဘွဲ့တစ်ခု
 ရဖို့အတွက် ငါးနှစ်ဆက်တိုက်ကြီး
 တက်လာခဲ့ရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးကို
 ဆက်မတက်ချင်တော့ဘူးဆိုပြီး
 ဘီအီးဘွဲ့နဲ့သာ ရောင်းရလို့ လုပ်ငန်း
 ခွင်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေသတဲ့လေ။

ကဲ.....ဘယ်လောက်တောင်
 တော်လိုက်သလဲ။
 ကျွန်မကတော့ မောင်သီဟရဲ့
 ဘွဲ့ဓာတ်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး မောင်
 သီဟကို ချီးကျူးပြီးရင်း ချီးကျူး
 နေမိတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ချီး
 လည်း ချီးကျူးလောက်စရာမဟုတ်
 လား။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘဝ
 အာမခံချက်ပေးနိုင်တဲ့ အဆင့်မြင့်
 ဘွဲ့တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီ။ အဲဒီ
 ဘွဲ့နဲ့သာ အလုပ်လျှောက်မယ်ဆို
 ရင် မောင်သီဟ အလုပ်ကောင်း

ကောင်းရနိုင်တယ်။
 ဒီနေ့ခေတ်မှာ အလုပ်
 ကောင်းကောင်းရဖို့
 ခဲယဉ်းနေတာ အားလုံး
 အသိ။ အနည်းဆုံး ဘွဲ့
 လေးတစ်ခုလောက် ပိုင်
 ဆိုင်ထားနိုင်မှ။ ဘွဲ့
 တောင်မှ ရိုးရိုးဘွဲ့ဆိုရင်
 လစာကောင်းကောင်း
 မရချင်ဘူးလေ။

ဆေးတက္ကသိုလ်။

နည်းပညာ တက္ကသိုလ်တို့လို အဆင့်မြင့် တက္ကသိုလ်တွေက ချီးမြှင့်တဲ့ဘွဲ့တွေ ရရှိထားမှသာ နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးရတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မက.....

“မြတို့တော့ ခေါင်းအေးရပြီ နော်၊ သားလိမ္မာလေးက ဘွဲ့ရပြီး ပြီဆိုတော့ သားရဲ့လုပ်စာကို ထိုင် ပြီးစားနေတော့ရုံပဲပေါ့၊ မြကိုတော့ မမစိန် အားကျတယ်ကွယ်”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ရပါဘူး မမစိန်ရယ်၊ မြက သားကို အမ်အီးတောင် ဆက်တက်စေချင်တာ၊ သားက မတက်ချင်တော့ဘူးဆိုလို့ သားက မြတို့ပင်ပန်းတာ မကြည့်ရက်တော့ဘူးတဲ့လေ၊ သူက တစ်လှည့်ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေးပါရစေတဲ့ မမရဲ့ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေတဲ့ မြရဲ့ အသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ မြကိုအားကျတဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကျွန်မမှာ ဒီလို သားလေးတစ်ယောက်လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေမိတယ်။

ခက်တာက ကျွန်မ မွေးထားတာက သမီးလေ။

အင်း...သမီးအကြောင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ပေါင်ကို ကိုယ်လှန်ထောင်းရာကျတော့မှာပါ

ပဲ။ အချိန်ပြည့် ကိုရီးယားကားတွေ ထိုင်ကြည့်နေပြီး တစ်ချိန်လုံး ကိုရီးယားကားတွေထဲက မင်းသမီးတွေလို လှချင်ပျင်နေတာမှ မပြောပါနဲ့တော့။ ဝယ်လိုက်ရတဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေကလည်း သူ့အခန်းထဲက မှန်တင်ခုံရေမှ နည်းနည်း နော့နော့မဟုတ်ဘူး။ ဟောတစ်ခု၊ ဟောတစ်ခု ဝယ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း သူ့ဗီရိုထဲမှာ အပြည့်ပဲ။

ဟင်း...အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကနေ ရိုးရိုးသာမန်ဘွဲ့တစ်ခုကို ယူထားပြီး အိမ်မှာ ဒီလို အေးအေးလူလူ စားနေသောက်နေနိုင်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မလေ ဘယ်လိုပြောဆိုဆုံးမရမယ်မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ပြောပြန်ရင်လည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့သူမို့ ကြားနေကျစကားတွေကိုပဲ ကြားရပြန်ဦးမယ်။

ကြားရဖန်များလွန်းလို့ ကျွန်မတောင် သမီးရဲ့စကားတွေကို အလွတ်ရနေပြီလေ။

“မလိုပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးတို့ဒီနန်းကလေးတွေက အထူးတလည် ကြိုးစားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ အချိန်တန် လင်ယူသားမွေး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ရမှာပဲလေ၊ အခုဘွဲ့တောင်မှ မက်လာဆောင်ဖိတ်စာ ရိုက်ရင် မျက်နှာပန်းလှအောင်ယူ

ထားတာ၊ သမီးတို့အတွက် အကြီးတာက ဘွဲ့ရပညာထု ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အကြော် ပေါင်းစည်းရဖို့ပဲ၊ ယူထားယောက်ျားက ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုလို့ကတော့ အဲဒီမိန်းမအဘာပူစရာရှိတော့မှာလဲ”

သမီးပြောတဲ့အတိုင်းသရင်တော့ ကျွန်မတော့ မြကိုခေါ်ခေါ်မက်တော်ဖို့သာရှိတော့တယ်။ ရဲ့သား မောင်သီဟလေးက ပညာတတ်ကလေးမဟုတ်လား

အဲဒီလို ဘွဲ့ရပညာတတ်ကဲ ကို သမက်တော်လိုက်ရလို့က ကိုယ့်ရဲ့သမီး အိမ်ထောင်ရေး

မိမိကောင်းရင်ကောင်းသလို
 မိမိပုပန်နေစရာ လိုမှာမဟုတ်ဘူး
 မွေးလာမယ့် သားသမီးမြေး
 တွေလည်း အများနည်းတူ ဝတ်
 ဘာနိုင်မယ်၊ သုံးနိုင်ဖြန့်နိုင်မယ်။
 မိမိလည်း သမက်ရုံကောင်းမှုနဲ့
 နိုင်ယင်နိုင်မယ်လေ။ မဟုတ်
 သေး။ ကျွန်မ တွေးနေမိရင်းက
 ပြုံးတွေ့မဆည် နိုင်လောက်
 ခင် ဖြစ်နေရတယ်။ မြကိုကြည့်
 ခင်တော့ ကျွန်မအပြုံးတွေကို
 ခင်လိုကောက်ချက်ချနေသလို
 မြရဲ့မျက်နှာမှာ သားအတွက်
 သူပီတီဖြစ်နေတဲ့အပြုံးကိုသာ
 နေရဆဲပဲ။

သားလား၊ သားကအပြင်
 သကသွားဘယ်မမိန့်ရဲ့
 သိပ်မကြာပါဘူး။
 ပြန်လာတော့မှာပါ။
 ဒီနားလေးက
 စာအုပ်ဆိုင်ကိုစာအုပ်
 သွားအပ်နေတာလေ။
 ဟော.....

ကျွန်မလည်း ဣန္ဒြေလေး
 ထိန်းပြီး အပြုံးတွေဆည်ရင်းက
 စကား ဆက်လိုက်တယ်။

“မြကိုပြောချဦးမယ်၊ မမစိန်
 လေ မြို့ပြင်မှာ ဝိုင်းလေးတစ်ဝိုင်း
 ဝယ်ထားတယ် သိလား၊ အဲဒါ
 မကြာခင်မှာ မြရဲ့သားက အင်ဂျင်
 နီယာကြီးဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ အဲ
 ဒီအခါကျ မမစိန်အိမ်ဆောက်ရင်
 လေ မြရဲ့သားကိုပဲ အကူအညီ
 တောင်းမှာနော်”

“အို.....မမစိန်ကလည်း ရပါ
 တယ်၊ ပြောရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်
 တာ၊ ဟင်း.....ဟင်း”

“ကျေးဇူးပါပဲ မြရယ်၊ ဪ...
 ဒါနဲ့ မြရဲ့သားရောဟင်”

“သားလား၊ သားက အပြင်
 ခဏသွားတယ် မမစိန်ရဲ့၊ သိပ်
 မကြာပါဘူး။ ပြန်လာတော့မှာပါ။ ဒီ
 နားလေးက စာအုပ်ဆိုင်ကို စာအုပ်
 သွားအပ်နေတာလေ၊ ဟော.....
 အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ ပြောရင်းဆို
 ရင်းနဲ့တောင် ရောက်လာပြီ၊ သား
 ရေ ဒီကိုခဏလာပါဦးကွယ်”

မြက ဘယ်ကိုကြည့်ပြီး လှမ်း
 ခေါ်လိုက်တယ်မသိ။ မြရဲ့စကားသံ
 အဆုံးမှာပဲ မောင်သီဟလေး ကျွန်မ
 တို့အနား ရောက်လာတယ်။ လက်
 ထဲမှာလည်း စာအုပ်လေးနှစ်အုပ်
 ကိုင်လို့။ မောင်သီဟက စာအုပ်
 တွေကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးတော့

နီးစပ်ရာ ဆက်တီခုံမှာပဲ ဝင်ထိုင်
 လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမေကို
 ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ပဲ မေမေ”
 ဟယ်.....ကြည့်စမ်း၊ လိမ္မာ
 လိုက်တာကွယ်။

အမေဖြစ်သူက ဘာမှတောင်
 မပြောရသေးဘူး။ ဘာခိုင်းစရာရှိ
 လို့ပဲ မေမေတဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့်
 ဖြစ်မယ်။ မြက သူ့သားကို နှုတ်
 ကမချစတမ်း တဖွဖွ ချီးကျူးမဆုံး
 ဖြစ်နေတာနေမှာ။ ချီးကျူးလည်း ချီး
 ကျူးလောက်ပါပေတယ် မောင်
 သီဟရယ်။

ကျွန်မသမီးဆိုရင်လေ အမေ
 ဖြစ်သူက ဘယ်လောက်အာပေါက်
 အောင် ခိုင်းနေနေ တီဗွီအကြည့်
 ပျက်တယ်မရှိဘူး။

“ဇာတ်ရှိန်တက်နေလို့ပါ မေ
 မေရဲ့”ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်
 အောက်မှာ ကျွန်မ ခိုင်းသမျှအလုပ်
 တွေအကုန်လုံး ကျွန်မကိုယ်တိုင်
 လုပ်ခဲ့ရတာချည်း။ မောင်သီဟတို့
 နဲ့များ ကွာပါ။

ကျွန်မမှာ မောင်သီဟကိုအကဲ
 ခတ်ကြည့်နေရင်းက အမှတ်တွေ
 အများကြီးပေးနေမိတယ်။ ပြီးတော့
 “ဒီလိုသားလေးမျိုးကိုသာ သမက်
 တော်လိုက်ရရင်တော့”ဆိုတဲ့အတွေး
 ကိုလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေးနေ
 မိတယ်။ မောင်သီဟက ဘွဲ့ရယူ

တတ်လို့ မပြောရဘူး။ ဘွဲ့ရပညာ တတ် ပီသစွာပဲ ဥပစိရုပ်ကအစ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်အဆုံး ဘာဆိုဘာမှကို ပြောစရာမရှိတာ လေ။

“ဒါက အန်တီစိန်ကြည်တဲ့ သား၊ ဒီအန်တီက မြို့ပြင်မှာ ဝိုင်း လေးတစ်ဝိုင်း ဝယ်ထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အဲဒီဝိုင်းလေးမှာ အိမ်လေးတစ် အိမ် ဆောက်ချင်လို့တဲ့၊ အိမ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး သားကိုအကူအညီတောင်း စရာရှိလို့တဲ့ သားရဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“အဲဒါ သားတတ်နိုင်တာလေး ကူညီပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မောင်သီဟလေးကတော့ မြ ဘာပြောပြော “ဟုတ်ကဲ့” ချည်းပါ ပဲလား။ ကျွန်မသမီးဆိုရင်လေ ကျွန်မ ဘာပြောပြော၊ ဘာဆိုဆို

ခေါင်းခါနေတော့တာချည်းပဲ။ ဒါ လေးလုပ်လိုက်ပါဦးဆိုလည်း မလုပ် ချင်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပါလားဆိုလည်း မလုပ်ချင်ဘူးနဲ့။ တော်ပြီ...တော်ပြီ။ ဆက်မတွေးချင်တော့ဘူး။ တွေးမိ လေလေ စိတ်ကုန်လေလေပဲ။

“မမစိန်ရေ.....အကူအညီ တောင်းစရာရှိတာသာ တောင်းပေ တော့၊ မြလေ လုပ်စရာလေး နည်း နည်းရှိလို့ ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ မြရယ်”

မြထွက်သွားပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မောင်သီဟထံမှ အလိုက်တသိနဲ့....

“အန်တီ ဘာများအကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

ဆိုတဲ့အသံလေး ထွက် တယ်။

မောင်သီဟကတော့ ကျွန်မ က အမှတ်တွေအများကြီး ယူ တော့တာပါပဲ။ အခုလည်း ပေးဖို့ မိပြန်ပြီ တစ်မှတ်။ မောင်သီဟ ပညာမှာတင် တော်တာမဟုတ်ဘဲ လူမှုဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်း ပါလားတော်။

ကြည့်နေ.....ဒီကောင်မ ကြီးပွားချမ်းသာဦးမှာ။ နွေးထွေး နဲ့ လှိုက်လှဲစွာ မေးမြန်းလာ မောင်သီဟရဲ့ ဖော်ရွေမှုကို ကု သဘောကျစွာနဲ့ တစ်ချက်ပြုံးထိ မိတယ်။ ပြီးမှ.....

“အန်တီက မြို့ပြင်မှာ ခြောက်ဆယ်ပတ်လည်ဝိုင်းဝယ် ထားတာ သားရဲ့၊ ဘာမှမဆောက်ထားတာ မရှိပါဘူး”

အတိုင်း ဝိုင်းချည်းသက်သက်ပဲ၊
 အန်တီက အဲဒီဝိုင်းမှာ အိမ်လေး
 တစ်လုံး ဆောက်ချင်နေတာလေ၊
 အဲဒါ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဆောက်ရင်
 ကောင်းမလဲမသိ ဖြစ်နေတာ၊ ပေ
 ခြောက်ဆယ်ဝိုင်းနဲ့ ဘယ်အိမ်လေး
 မျိုးဆောက်ရင် အဆင်ပြေမလဲဟင်
 မောင်သီဟ၊ ဈေးက အသင့်
 အတင့်ပေါ့၊ သားက ဘီအီးဘွဲ့ကြီး
 ချပြီးပြီ ဆိုတော့ အိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
 အကြမ်းဖျင်းတွက်ချက်မှုလေးများ
 ပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မောင်သီဟ
 ချက်နာပေါ်မှာ အရိပ်တစ်ခုဖြတ်
 ပြေးသွားတာကို ကျွန်မ မြင်ဖြစ်
 အောင် မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်
 မောင်သီဟက ခေါင်းကုတ်တယ်။
 ခယ်ကျဲကျဲလုပ်တယ်။

“အဲ.....အဟဲ အိမ်အတိုင်း
 အတာ အကြမ်းဖျင်းတွက်ချက်မှု
 လား အန်တီ၊ အဲဒါကလေ လက်
 သမားတွေကို မေးကြည့်ရင် ပိုပြီး
 အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်
 တော်တို့နဲ့စာရင် သူတို့က ပိုကျွမ်း
 တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ကျောင်း
 မှာတုန်းကတော့ အဲဒါတွေ သင်
 တော့သင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်
 တွေကနည်းတော့ ထင်သလောက်
 ကြီး မကျွမ်းကျင်ဘူး အန်တီ၊ လုပ်
 ငန်းခွင်ထဲရောက်မှပဲ ပြန်သင်ရ
 တော့မှာ အန်တီရဲ့”

ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး။
 မောင်သီဟ ပြောစကားမှာ ကျွန်မ
 စိတ်တွေ တအားကြီး နောက်ကျို
 သွားရတယ်။

“ဪ.....ဟုတ်လား”
 ဆိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းက ထွက်ကျ
 လာတဲ့အသံတောင် ယဲ့ယဲ့မဲထွက်
 တော့တယ်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊
 မတွက်ချက်ပေးနိုင်တဲ့အတွက်
 ကျွန် တော် တောင်းပန်ပါတယ်
 အန်တီ”

“အို....မဟုတ်တာသားရဲ့၊ ရ
 ပါတယ်”

ကျွန်မ မောင်သီဟရဲ့တောင်း
 ပန်မှုကို ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆိုလိုက်
 မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့
 နောက်ကျိုနေတုန်းပဲ။ လုပ်ငန်းခွင်
 ထဲရောက်မှ ပြန်သင်ရမှာတဲ့။ ဘယ်
 လိုလဲ။ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး။
 ဘီအီးအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကြီးရထား
 တဲ့သူက အိမ်လေးတစ်အိမ်ရဲ့ တွက်
 ချက်မှုလေးကိုတောင် မလုပ်နိုင်ဘူး
 တဲ့။ ဒါဆိုရင် ငါးနှစ်တာကာလ
 အတွင်း သူတို့ရဲ့ကျောင်းမှာ ဘာ
 တွေကို သင်ခဲ့ရလို့ ဘာတွေများလုပ်
 နေခဲ့ကြရသလဲ။ “ငါးနှစ်တာ” ဆို
 တဲ့ အချိန်ကာလကြီးနဲ့ အဲဒီကာလ
 အတွင်း အသုံးပြုခဲ့ကြတဲ့ “ငွေ”
 တွေဟာ ဘာအတွက်ကိုများ ရင်း

**ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေများ
 နောက်ကျိုနေတုန်းပဲ။
 လုပ်ငန်းခွင်ထဲရောက်မှ
 ပြန်သင်ရမှာတဲ့။
 ဘယ်လိုလဲ။
 စဉ်းစားလို့တောင်
 မရဘူး။
 ဘီအီးအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့
 ကြီးရထား တဲ့သူက
 အိမ်လေးတစ်အိမ်ရဲ့ တွက်
 ချက်မှုလေးကိုတောင်
 မလုပ်နိုင်ဘူး တဲ့။ ဒါဆိုရင်.....**

နီးခဲ့ကြတာလဲ။ ကျွန်မဖြင့် နားကို မလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ နံရံမှာချိတ် ဆွဲထားတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်ကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဆင့်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မြင်ထားပြီး အိမ်အီးဆက်တက်ဖို့တောင် ကွာလီဖိုင်းဝင်ကြောင်း ထောက်ခံပေးထားတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်ကြီး။

အဲဒီဘွဲ့လက်မှတ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး ဂုဏ်ယူမော်ကြားစွာ ရိုနေတဲ့ မောင်သီဟရဲ့ ဘွဲ့ဓာတ်ပုံကြီး။

အိမ် ညှော်ခန်းနံရံထက်မှာ ထည်ထည်ဝါ ဝါကြီး ရှိနေ တယ်လေ။

ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ကျွန်မ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ပြောစရာလည်း မရှိတော့တာမို့ ကြာကြာလည်း မထိုင်ချင်တော့တာနဲ့ ကျွန်မ ထိုင်နေရာကနေ ထလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် အန်တီကို ခွင့်ပြုဦး၊ အန်တီပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ အိမ်အတိုင်းအတာ တွက်ချက်မှုကို တော့ အန်တီ လက်သမားတွေကိုပဲ မေးကြည့်လိုက်ပါမယ်၊ မြကို ပြောလိုက်ပါဦး၊ အန်တီသွားပြီလို့”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ ဘာကိုမှ ဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ ဖိနပ် ရှိရာ လှေကားထစ်ဆီကိုပဲ ချက်ချင်း လျှောက်လှမ်းသွားမိတယ်။ လှေကားထစ်နားအရောက်မှာတော့ ကြားလိုက်ရတဲ့ သက်ပြင်းငွေ့ချသံ ယဲ့ယဲ့က ကျွန်မကို ပြုံးမိသွားစေ

လေးတစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လှလိုက်တာလေ။ ဘယ်လို လှမှန်းကို မသိဘူး။

အရောင်အသွေးက နီရဲစိုပြည်နေပြီး ကြားထဲမှာ ရက်ဖောက်ထားတဲ့ အဝါရင့်ရင့်ကလည်း အနီရောင်ကို ထင်ဟပ်ပေးထား တယ်။

ရိုးတံကအစိမ်း ရောင်ရင့်ရင့်နဲ့ ဒီလို အရောင်ရင့်ရင့်တွေ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့ စည်းထားတဲ့ ပန်းမျိုးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဘာပန်းပါလိမ့်။

ခူးချင်တဲ့စိတ်က စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွ ဖြစ်လာရတယ်။ တအား မွှေးမယ့်ပုံပဲ။ ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ခူးလိုက်ပြီး မွှေးကြည့်လိုက်တော့.....

ဟင် .....ပန်း ကလည်း လှသာ လှတာ၊ အနံ့လည်းမရှိဘူး။ ရနံ့မဲ့ ပန်းကြီးပါလား။ ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပန်းကလေးကတော့ မြေပြင်ထက်မှာ နွမ်းလျှော့နဲ့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

တယ်။
အဲဒီနောက် ကိုယ့်ဖိနပ်ကို ဟန်ကျပန်ကျစီးပြီး လှေကားထစ်ကနေ ဟန်ကျပန်ကျဆင်းရင်း မြတို့အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြတို့အိမ်ဝင်း နံရံဘေးမှာ ပေါက်နေတဲ့ ပန်းပင်

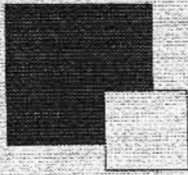
ပန်းရလွှာ

www.burmeseclassic.com

ဟောင်သာပန်
(ပိတောက်)

မုဒြာ

မုဒြာ

မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

ဒီနေ့တစ်နေ့တင်မဟုတ်ပါ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆက်ဆိုသလို ဖိုးကျော် အလုပ်များနေတတ်သည်။ နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် ကျေးငှက်လေး များ ဘာသာဘာဝအသံနှင့်အတူ ဖိုးကျော်တစ်ယောက် ရွာဦးကန်မှ သောက်ရေ၊ သုံးရေ ခပ်၍ပြီးနေပြီ ဖြစ်၏။ ဖိုးကျော်၏မိခင် ဒေါ်ခင်စိန် က ရေခွေးအိုးကျိုလျက်မှ လယ် ခွင်ထဲသို့ သွားရန်ပြင်နေသော သူ့ အား.....

“ဟဲ့.....သူငယ်၊ စောသေး မဟုတ်လားကွဲ့၊ အမေ ငါးပိဖုတ် နေတယ်လေကွယ်၊ ထမင်းကြမ်း ငါးပိဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ အဖန်ရည် လေး သောက်ပြီးမှ သွားပါ လား။”

ဖိုးကျော်က.....

“မစောတော့ဘူး အမေ၊ ဆွမ်းကြီးခံကိုယ်တော်တွေ တောင် ပြန်ကြွလာကြပြီ၊ လယ်

ထဲရောက်မှ အလောတော်ရယ်၊ ထမင်းကြမ်းကို နေမြင့်မှ ဒွေးလှကို အပို့ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခြံပေါက် နွားညိုနှစ်ကောင်နှင့် ထမ်းပိုးများ ထမ်းလျက် လယ်ကွင်းသို့ထွက်ခဲ့ ၏။ လယ်ကွင်းထဲရောက်တော့ မိုး စင်စင်လင်းနေပြီဖြစ်သည်။ မတ်ပဲ ထိုးရသည်မှာ အောက်ဓာတ်(အစို ဓာတ်)ရှိမှ မတ်ပဲပင်များ ပိုမိုဖြစ် ထွန်းကြသည်မို့ ဆောင်းဦးကာလ

တွင် အချိန်မီ ထယ်ထိုး၊ ထယ်ခွဲ ထွန်ကြောင်းဆွဲ၊ ပျိုးကြ၊ ကြမ်းတုံး ရိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် စိုက်ပျိုးကြရ၏။ ထို့ပြင် ကန်သင်းပေါ်တွင် အစု လိုက် ပုံထားသော ကောက်လှိုင်း များအား လှည်းလမ်းမပေါက်သေး သဖြင့် ဖိုးကျော် တစ်ယောက် ညီမများဖြစ်သော ဒွေးလှ၊ အေးလှ တို့နှင့် ကောက်လှိုင်းများအား တလင်းပြင် ထဲရောက်အောင် သယ်ပိုးရ၏။ သို့သာမက တစ်

နေ့တာ ထွန်ယက်ပြီးစီးပါက နွားများအား လွှတ်ကျောင်းခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်း များကို လုပ်ကိုင်ရပြန်၏။ တစ်ဖန် ညနေရောက်ပါက အချိန်လု၍ သောက်ရေသုံးရေ နှင့် နွားများအတွက် ရေများကို ခပ်ရလေ၏။

ထိုသို့ နေ့နေ့ညည အလုပ် များသော ဖိုးကျော်သည် အသက် နှစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်သည်

www.burmeseclassic.com

နှစ်နှောင်းနှောင်း မဟုတ်။ တောင့်တတင်းတင်း ဖြင့် ကျန်းမာသန် နှင်းပိုး တည်ကြည်ခုံညားလှသည့် ချည်လှသန်ဖြစ်၏။ ဖခင်ဆုံးပါး ဦးနှောက် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စိန်၊ ညီမများဖြစ်သော ဒွေးလှ၊ အေးလှ တို့အား အစ်ကိုကြီး အဖအရာဆို သကဲ့သို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် ထုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေခြင်းဖြစ်၏။

ဖိုးကျော်သည် တခြားလူငယ် များကဲ့သို့ မပျော်အပါး မလိုက် စား အရက်သေစာ သောက်စား ခြင်းမရှိ။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလည်း မဟုတ်။ ဘုရားတရား ရှိသေကင်း နှင်း၍ ကြီးသူကိုရိုသေ၊ ရွယ်တူကို လေးစား၊ ငယ်သူကို သနားကြင် စာတတ်၏။ ယင်းသို့သော သူ၏ တောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ရွာထဲ၌ရှိ ကြသော ဣတ္ထိယမိန်းမပျိုတို့သည် သူ့အား စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြလေ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ကြ၏။ ဖိုးကျော်အကျင့် စာရိတ္တကောင်း၍ အလုပ်ကြိုးစား သူဖြစ်ကြောင်း သူမတို့အချင်းချင်း ထုတ်ထိုးကြ၏။ ဖိုးကျော်၏မျက်နှာ ကြောင့် ဖိုးကျော် ညီမနှစ်ဦးမှာ သူမတို့အကြား မျက်နှာပွင့်ကြ၏။

ဖိုးကျော်၏ညီမများဖြစ်သော ဒွေးလှနှင့် အေးလှသည်လည်း အစ် ကိုဖြစ်သူကြောင့် မိန်းမပျိုများကြား အထူးအရေးပေးကြသည်ကို သိပါ သိလျက်နှင့်ပင် မိန်းမပျိုများ

ကြား ရေလိုက်ငါးလိုက်နေကြ၏။ အေးလှကဆိုပါလျှင် ကွမ်းတောင် ကိုင် မမတို့အား.....

“အေးလှတို့အစ်ကိုကလေ မမတို့အထဲက ဘယ်မမနဲ့ကြိုက် ကြိုက် အေးလှတို့ ညီအစ်မနှစ် ယောက်က သဘောတူပြီးသားပါ ရှင်”

အေးလှ၏ လိမ္မာပါးနပ်သော စကားများက ရွာရှိမိန်းမပျိုများ၏ စိတ်ဘဝကို ရွှင်ပြုံးစေပါ၏။ သို့ ဖြင့် ဒွေးလှ၊ အေးလှ ညီအစ်မနှစ် ဦးမှာ နေ့စဉ်ဆိုသလို မုန့်ပဲသရေ စာများ ဖောခြင်းသောခြင်းဖြစ်နေရ ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ရွာရှိကွမ်းတောင် ကိုင်များ မိန်းမပျိုအချင်းချင်း ဖိုး ကျော်အကြောင်း တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ပြောဆိုနေကြ ခြင်းအား အပျိုကြီးလည်းဖြစ်၊ အပျို ခေါင်းလည်းဖြစ်သော မမအေးက သတိပေးရ၏။

“ညည်းတို့အေ မုန့်ဆီကြော် ဘယ်နေမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပုံမလားဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ၊ ညည်းတို့ကသာ စိတ်ကူးယဉ်နေ တာ၊ ဖိုးကျော်က ညည်းတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘူး၊ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်ကောင်းတုန်း၊ ဖိုးကျော်က မိန်း ကလေးတွေနဲ့ ရောရောယှက်ယှက် မနေတတ်သလို ယောက်ျားလေး

အပေါင်းအဆင်းတွေနဲ့လည်း အရောတဝင် မရှိလှဘူး။ သူ့မှာ မုဆိုးမအမေနဲ့ ညီမနှစ်ယောက် အတွက် ကြီးစားရုန်းကန်နေရတုန်း၊ ငါ့စိတ်ထင် အဲဒီကောင် ဒီတစ် သက် မိန်းမ ယူချင်မှယူလိမ့်မယ်”

မမအေး၏စကားများကို မိန်းမ ပျိုလေးများ မနှစ်သက်ကြ။ သို့ ကြောင့်.....

“မမအေးကြီးကတော့ လုပ် ပြန်ပြီ၊ သူများတို့ ငိုပစ်လိုက်မှာ နော်”

ထိုသို့ပြောဆိုရယ်မောသည့် အခါတွင် မမအေးက မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်.....

“ကောင်မတွေနော်၊ လှလှပပ လေးတွေနဲ့ မထကြနဲ့၊ မရွံကြနဲ့”

ဟု အသံထွက်ဖြင့် ခပ်တင်း တင်းပြောလိုက်မှပင် အနီမိန်းမပျို များ တိတ်၍သွားကြ၏။

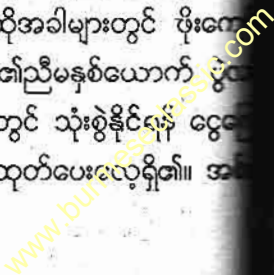
အသက်နှစ်ဆယ်သာရှိသေး သည့် ဖိုးကျော်သည် ပုထုဇဉ်တစ် ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ချစ် တတ်သည့်နှလုံးသားရှိပါ၏။ ချစ်လို သည့်ဆန္ဒလည်းရှိပါလိမ့်မည်။ သို့ စေကာမူ မှန်ကန်သည့်အသိစိတ် သည် သူ၏ဦးနှောက်တွင် ကိန်း အောင်းနေသကဲ့သို့ နှလုံးသားတွင်

**အသက်နှစ်ဆယ်သာ
ရှေးသည့်
ပိုးကျော်သည်
ပုထုဇဉ်တစ်ဦးဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်
သူ့တွင်
ချစ်တတ်သည့်
နှလုံးသားရှိပါ၏။
ချစ်လိုသည့်ဆန္ဒလည်း
ရှိပါလိမ့်မည်။
သို့စေကာမူ
မှန်ကန်သည့်
အသိစိတ်သည်
သူ၏ဦးနှောက်တွင်.....**

အရိပ်ထင်နေသည်ကြောင့် ဆ ကျင်ဘက် ကူထွိယတို့အား ချစ် သည့်ဆန္ဒများကို ဦးစားမပေးခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဖခင်မရှိထေ သည့်အတွက် မိခင်နှင့် ညီမများ အား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရမည် သောအသိ။ သားသမီးများထဲတွင် မိမိသည် သားကြီးဖြစ်သဖြင့် အနစ် နာခံစရာရှိပါက မိမိအ အနစ်နာ ခံမည်ဟူသောအသိ ထိုအသိများ ကြောင့်ပင် ဖိုးကျော် သည် ချစ်သူမရှာဘဲ မိမိအလ သာ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်ပင် ဖိုးကျော်က မိသားစုသည် စီးပွားရေး နှီး အလား တိုးပွားလာခဲ့ရ၏။ ရွှေ၊ ငွေနှင့်၊ လယ်နှင့်ခွားနှင့်ဆိုသကဲ့ သို့ ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် ဖိုးကျော် သည် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီ ဖြစ်လာရတော့၏။

ရံဖန်ရံခါဆိုသကဲ့သို့ မိခင် ညီမများ မြို့သို့ဈေးဝယ်ထွက်သ သို့ မြို့ပေါ်တွင် ဗွဲလမ်းသဘာ သည့်အခါများတွင် မြို့ပေါ်ရှိ မျှိုးရင်းချာများထဲတွင် ညီမ ယောက်မှာ တည်းခိုလည်ပတ် ရှိ၏။ ထိုအခါများတွင် ဖိုးကျော် ပင် သူ၏ညီမနှစ်ယောက် ဗွဲထ သဘင်တွင် သုံးစွဲနိုင်ရန် ငွေတောင်း တချို့ ထုတ်ပေးလေ့ရှိ၏။ အ

သုံးစွဲရန်ထုတ်ပေးသော အခွန်အခါများနှင့် အခွန်အခါများသည် အလဟဿ မသုံးဖြုန်း။ လိုသည် သောက်သာသုံး၍ ကျန်သည့်ငွေများကို စုတတ်လေ့ရှိသည်။ ဖိုးကျော်ကလည်း ညီမများ၏ ကောင်းမွန်သော အလေ့အထရှိသည်ကို သိရှိ၍ ညီမများလိုသမျှ ထုတ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ဖိုးကျော်တို့မောင်နှမတစ်စု၏ အားထုတ်မှုနှင့် အလေ့အထများကြောင့် ရွာ၌ရှိကြကုန်သော လူကြီးများနှင့် ဖိုးကျော်အား သဘောတူကြတော့၏။ ဖိုးကျော်ကလည်း

ထိုကဲ့သို့သော အနေအထားတွင် ရွာရှိမိန်းမပျိုများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေလေ့မရှိ။ သူသည် သွေးကြီးသည်တော့မဟုတ်။ မေးထူးခေါ်ပြောဖြင့်သာ ဆက်ဆံတတ်၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဖိုးကျော်အနေဖြင့် လူမှုရေးတရားရှိသည်ကြောင့် ရွာ၏သာရေးနာရေးများတွင် သူသည် ကာလသားများနှင့် အတူ ဦးဆောင်လေ့ရှိ၏။ တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်တတ်၏။ သီတင်းကျွတ် ရွာဦးစေတီ ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲမှစ၍ အလှူမင်္ဂလာဆောင်၊ သာရေးနာရေးများတွင် ဖိုးကျော်၏ စီစဉ်ဆောင်ရွက်မှုများဖြင့် ပြီးမြောက်တတ်သည်ကြောင့် ရွာမိရွာဖုမှစ၍ ဖိုးကျော်အား နှုတ်ဖျားမှမချရအောင်ရှိနေ

တော့သည်။

သို့စေကာမူ ကာလသား လူငယ်လူရွယ်တို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော်လည်း ကာလသားများနှင့်လည်း ဖေးလားဝါးလားဖြင့်မနေ။ လူငယ်လူရွယ်များမှာ အနီးအနားရွာများနှင့် မြို့ပေါ်တွင် ပွဲလမ်းသဘင်ရှိ၍ သွားလာပျော်ပါးကြသည်ကများ၏။ ထိုလူငယ်များတွင် ဖိုးကျော်ပါဝင်ခြင်းမရှိ။ ခင်မင်သူသူ ငယ်ချင်းများက.....

“ဖိုးကျော်ရေ...သူငယ်ချင်း၊ ဟိုဘက်ရွာမှာ ဘုရားပွဲရှိတယ်ကွ၊ တို့တစ်တွေ သွားကြည့်ကြမလို့ အဲဒါ မင်းလိုက်မလားလို့ လာခေါ်တာ”

ကာလသားသူငယ်ချင်းများက မည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ် ဘယ်တော့မှ ဖိုးကျော်မလိုက်။ လိုက်လိုသည့် ဆန္ဒလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း...

“မင်းတို့ပဲ သွားကြပါကွာ၊ ငါက အိပ်ရေးပျက်ခံလို့ မရဘူးကွ၊ မနက်ကျ လျှော့ပြီးသားစပါးတွေကို ပွဲရုံကို သွားပို့ပေးရဦးမယ်”

တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်းပယ်တတ်သည်ကြောင့် နောက်ပိုင်း ကာလသားများ သူ့အားမခေါ်တော့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွာတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ပါက ဖိုးကျော်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍

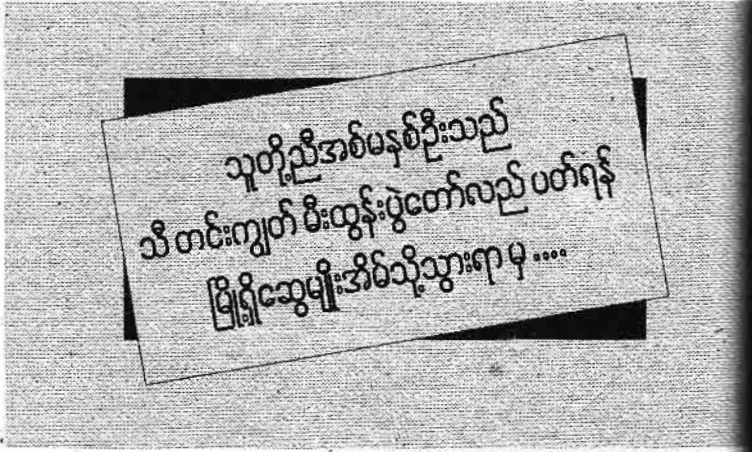
ပါတတ်စမြဲ ပင်ဖြစ်တော့၏။

သည်ရက်အတွင်း ဖိုးကျော် တို့အိမ်တွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြားရော့ရှာရုံနေ၏။ ထို ဧည့်သည်အား ရွာသို့ခေါ်လာကြသူ များမှာ ဖိုးကျော်၏ညီမများဖြစ်ကြ သော ဒွေးလှနှင့် အေးလှတို့ပင်ဖြစ် ၏။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးသည် သီ တင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်လည် ပတ်ရန် မြို့ရှိဆွေမျိုးအိမ်သို့သွားရာ မှ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့နှင့် အတူပါလာသော ဧည့်သည်ဖြစ်၏။ ထိုဧည့်သည်မှာ ထူးခြားစွာ လှပ ချောမောသူ မိန်းမလှတစ်ဦးပင်ဖြစ် သည်။

ထိုအမျိုးသမီးလေးသည် ဖိုး ကျော်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပင် ရှိလိမ့်မည်။ ထိုမိန်းကလေးအား မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကာလသား လူရွယ် ချက်ကြီးမှာ အငမ်းမရစွာ ဖြင့် တခြားသောလူရွယ်တို့အား ပြောကြားခဲ့သည်။

“ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒွေးလှတို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ မိန်း ကလေးက လှမှလှကွာ၊ ရုတ် တရက် ချက်ချင်း နတ်ပြည်က နတ်သက်ကြွေကျတဲ့ နတ်သမီး လေးတစ်ပါး တို့ရွာထဲ ရောက်လာ

သလိုပဲမောင်”
ဒွေးလှတို့ညီအစ်မ သူမကို ရွာထဲသို့ ခေါ်လာစဉ်က ထိုလှပျို ဖြူအား မြင်တွေ့လိုက်ရသော ပျို ပျိုအိုအို မည်သူမဆို ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ကြရ၏။ အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရီးလေး မြင့်မီးကမူ.....

“ပါတို့ရွာကို ဓာတ်ရှင်မင်း သမီးများ ရောက်လာသလား”ဟု ၏။

ထိုမိန်းမလှလေးမှာ ဒွေးလှတို့ ညီအစ်မခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ရင်း မှ ဖိုးကျော်တို့ခြံဝိုင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ ဖိုး ကျော်အား နဂိုကတည်းက စိတ် ဝင်စားနေသည့် ကွမ်းတောင်ကိုင် ရွာပျိုဖြူတို့မှာ စိုးရိမ်သောကများ စွာဖြင့် ဖိုးကျော်အတွက် သောက ဖြာဝေခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့ဖြင့် ရွာပျို ဖြူလေးများ တီးတိုးစကားများဖြင့်

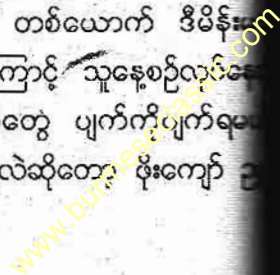
ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ သဖန်းပိုးတို့ကို လေ၏။

“ဒွေးလှတို့ညီအစ်မကလည် ဒီလောက် စက်စက်ယိုလှနိုင် မိန်းမလှလေးကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာ နဲ့ အိမ်ကိုခေါ်လာတာလဲမသိဘဲ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ဖိုးကျော်ထံ ယောက် သင်းလေးရဲ့ အလှတူ ရက်ထဲက ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလား ဖိုးကျော် ရွာကျော်ပြီး ခဲပစ်မှာ သိ စိုးတာပဲဟယ်”

မိန်းမပျိုတစ်ဦးကမူ.....

“တွေးပြီးပူမနေပါနဲ့ဟာ၊ ကျော်က ငါတို့ရွာသားပါ၊ ငဲ့စေရင် ငါတို့ကို ငဲ့ရမှာပေါ့ဟယ်” နောက်တစ်ဦးကမူ.....

“ငါပြောရဲတယ်ဟေ့၊ ကျော် တစ်ယောက် ဒီမိန်းမ လေးကြောင့် သူနေစဉ်လှုပ်နေ အလုပ်တွေ ပျက်ကိုပျက်ရမ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖိုးကျော် ဥ

မိန်းမလှကိုတွေ့ရတဲ့ သိဝိမင်းလို
ညီငယ်လို၊ ထရမလိုနဲ့ စိတ်
ထောက်ကာယက်ဖြစ်သွားနိုင်
တယ်ဟေ့”

ထိုစဉ် အပျိုခေါင်း မမအေး
ထောက်ကာယက် သူမတို့စုဝေးရာနေ
ရာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်မှီလာ
ပြီး.....

“ဟဲ့...ကောင်မတွေ၊ အရည်
ရေ အဖတ်မရစကားတွေ ရပ်
နားကြစမ်း၊ တစ်ဖက်မိန်းကလေး
ကလည်း စာနာပြီး ပြောမှပေါ့အေ၊
ဖိုးကျော်က နင်တို့ပြောသလို စိတ်
ဝင်စားတယ်ထား၊ အဲဒီကောင်မ
လေးက ဖိုးကျော်ကို စိတ်ဝင်စား
ချင်မှ စိတ်ဝင်စားမှာ၊ သူ့များ
အကြောင်း ကွယ်ရာမှာပြောရင်
အတင်းတဲ့၊ မှတ်ထားကြ”

မမအေး၏စကားကြောင့်
သူမတို့ ပါးစပ်ပိတ်သွားကြ၏။

ကွမ်းတောင်ကို များနည်းတူ
ကာလသား လူငယ်များသည်
လည်း ဖိုးကျော်တို့ အိမ်သို့ ရောက်
ရုံ နေသော မိန်းမလှလေး
အကြောင်း တီးတိုးဝေဖန် ပြောဆို
နေကြ၏။ ဖိုးကျော်ကိုလည်း မချင့်
မရဲဖြစ်ကြ၏။

“တောက်ကွာ....ဖိုးကျော်လို
မထုံတက်တေးနဲ့ ငါနေရာချင်းလဲ
ပစ်လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

သို့ဖြင့် မိန်းမလှကိစ္စနှင့်ပတ်
သက်၍ ဖိုးကျော်အား ကာလသား
များ မေးဖြစ်ကြသည်။

“ဖိုးကျော် မင်းတို့အိမ်ရောက်
နေတဲ့ မဒီလေးက တယ်နိပ်ပါလား
ကွ”

ဖိုးကျော်က.....

“မင်းတို့ပြောလိုသာ၊ ငါက
တော့ သတိမထားမိပါဘူး၊ ငါ့ညီမ
တွေရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ငါ့ရဲ့မိတ်

ဆွေလိုပဲ ငါမြင်တာကွ”

“တော်တော်လှတဲ့ အမျိုးသမီး
ပဲကွ၊ သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”
ဖိုးကျော် စိတ်မဝင်စားသော
အရာများကို မေးနေသော ကာလ
သားများအား ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့်.....

“သူ့နာမည်က မုဒြာတဲ့၊ ငါ
ဒါပဲသိတယ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော
ဖိုးကျော်အား ကာလသားများက
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေး၍
ကြည့်နေမိတော့၏။

အိမ်တွင် မုဒြာဆိုသောညွှန်
သည်ရှိနေ၍ ဖိုးကျော်မှာ အနေကျ
လှ၏။ ဒွေးလှနှင့် အေးလှတို့က
လည်း မုဒြာအပေါ် ညွှန်ပတ်ကျေ
ပွန်လှပါ၏။ မုဒြာတစ်ယောက်ပြန်
မည်ဆိုတိုင်း ဒွေးလှတို့ညီအစ်မက
အပြင်းအထန်တား၏။ တစ်နေ့တစ်
နေ့ဖြင့် မုဒြာတစ်ယောက် မပြန်နိုင်
ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

နောက်ဆုံး မုဒြာနှင့်ဖိုးကျော်
ခင်မင်သွားကြ၏။ မုဒြာအား ခင်
မင်ရင်းနှီးသည့်တိုင်း ဖိုးကျော်တစ်
ယောက် သည့်ထက်ပို၍ အကျွမ်း
မဝင်ခဲ့ပါပေ။ မုဒြာမှာ ရေလာ
မြောင်းပေးလုပ်နေသော်လည်း ဖိုး
ကျော် မသိလိုက်မသိဘာသာ နေ
လိုက်ပါ၏။

ယင်းသို့သော အနေအထား
တွင် ဖိုးကျော်နှင့် မုဒြာတို့နှစ်ဦးကြား

အိမ်တွင်မုဒြာဆိုသောညွှန်သည်ရှိနေ၍
ဖိုးကျော်မှာအနေကျလှ၏။
ဒွေးလှနှင့်အေးလှတို့ကလည်းမုဒြာအပေါ်ညွှန်ပတ်ကျေ
ပွန်လှပါ၏။
မုဒြာတစ်ယောက်ပြန်မည်ဆိုတိုင်း.....

မမျှော်လင့်သော ပြဿနာတစ်ခု
သည် ထူးခြားစွာ ကြီးထွားလာခဲ့
ကြသည်။ မည်သို့သော ပြဿနာ
သည် ဖိုးကျော်၌ မည်သည့်အတွက်
ထင်ဟပ်သည်ဆိုသည်ကို မသိ
သော်လည်း မုဒြာ၏ ရင်ဖွင့်ချက်
အရ ဖိုးကျော်တစ်ယောက် မုဒြာ
ကို လက်ထပ်ရမည့်အခြေမျိုးသို့
ဆိုက်ရောက်နေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ
ဒေါ်ခင်စိန်က သားဖြစ်သူ ဖိုးကျော်
အား.....

“သူငယ် မုန်မုန်ပြောစမ်း၊ ဟို
ကလေးမနဲ့သူငယ် ရည်ငံနေကြ
လား”

ဖိုးကျော်က တွင်တွင်ဘူးခါ၍
ငြင်းခဲ့သည်။

“ကတ်သီးကတ်သတ်အမေ
ရာ၊ ကောင်မလေးကို စကားရော
ဖွဲ့ရော ဆက်ဆံတာကလွဲပြီး ထူး
ထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။
ဘာလဲ အမေ၊ သူက မိန်း
ကလေးတန်မဲ့ ဘာပြောလို့လဲ”

“ကလေးမက မင်းညီမတွေ
ကိုပြောလို့ အမေက လုံမတွေ့က
တစ်ဆင့် သိရတာပေါ့၊ သူများသား
သမီးကို အမျှော်တော့မကြံပါနဲ့
ကွယ်”

ဖိုးကျော်က ပျာပျာသလဲဖြင့်
ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဟာ.....အမေ ဘာတွေ
ပြောနေတာလဲဗျာ”

တကယ်တော့လည်း
ဖိုးကျော်၏နုလုံးသားထဲသို့
မုဒြာတစ်ယောက် တဖြည်း
ဖြည်းချွတ်နင်း ဝင်ရောက်နေ
ပြီဖြစ်သော်လည်း ဖိုးကျော်၏
နှုတ်မှ မုဒြာအား ဖွင့်ဟ ထုတ်
ဖော်မှု မရှိသေးပါချေ။ ထိုစဉ်
အတွင်း မုဒြာ၏နှုတ်မှ မပြောရုံ
တစ်မယ် ညီမများနှင့် မိခင်အား
ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းဖြင့် ပြောကြားလာမှု
အပေါ် ဖိုးကျော် အထင်လွဲသွားခဲ့
၏။ ပြီးနောက် အထင်သေးသွား
ခဲ့ပါ၏။ ဖိုးကျော်သည် ယင်းကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်၍ အရှက်အကြောက်
ကြီးသူဖြစ်ပါ၏။ မုဒြာအား စိတ်ဝင်

စားသော်လည်း သူမ၏လုပ်
ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဤနေ
တွင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံခဲ့ပေ။

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါတော့
အမေ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် ခု
နေကြပါပြီ။ ကိုဖိုးကျော်တ
ယောက် အမေ့ကို ပြောရမှ
ကြောက်နေလို့ သူ့ကိုယ်စာ
သမီးက ဖွင့်ပြောရတာပါ အမေ”

မိခင် ဒေါ်ခင်စိန်သည် မိန်း
တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိန်းကလေး

www.burmeseclassic.com

ဆို၏ ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာ
၏။ ယင်းအတွက် သားဖြစ်သူ
ဖိုးကျော်အား ဖိနှိပ်ထောင်းတော့၏။
မိခင်သည် သူတစ်ပါးသားသမီး
အား နှုတ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်
ထိလက်ရောက်အားဖြင့်လည်း
ဘောင်း ထိပါးစော်ကားသည်ကို
အလွန်မုန်းတီး၏။

“ဖိုးကျော်နော် ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်
သည်ဖြစ်စေ မင်း မိကောင်းဖခင်
သားသမီးပီပီ ဒီကလေးမကို

အတည်ပဲဖြစ်စေရမယ်”
မုဒြာအပေါ်ထားရှိသော စိတ်
ကူးယဉ်အိပ်မက်တို့သည် ဖိုးကျော်
၏နှလုံးသားပေါ်၌ ပျက်ယွင်းသွား
ပြီကို ဖိုးကျော်ကိုယ်တိုင်သိပါ၏။
သူမ၏ အမူအကျင့်သည် မိန်းမ
ကောင်းတို့ ထားသင့်ထားထိုက်
သော အမူအကျင့် မဟုတ်သည်ကို
မိခင်ပြောမှပင် သိရှိရခြင်းကြောင့်
ဖြစ်၏။

မိခင်ဖြစ်သူအား ဖိုးကျော်က
ပြောပြခဲ့၏။

“အမေပြောတဲ့
အတိုင်းဆို ဒီအမျိုး
သမီးဟာ အမျိုး
ကောင်းသမီး မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး အမေ ဘာ
ဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ
ကိုကျွန်တော် ဘာ
ဆိုဘာမှ မပြော
ခဲ့လို့ပဲ”

ဖိုးကျော်
၏ စကား
ကြောင့်
မိခင်ဒေါ်ခင်
စိန်မှာ ပါးစပ်
ဟ၍ ကြောင်ငေး
သွားရ၏။

ဖိုးကျော်နှင့် မုဒြာတို့၏
ကောလာဟလသည် ကျေးရွာ
အတွင်း ပွက်လောရိုက်သွားဟန်ရှိ
၏။ ကာလသားလူငယ်တွင်းသာ
မက ကွမ်းတောင်ကိုင် မိန်းမပျိုတို့
အတွင်း၌လည်း တိုးတိုးတစ်မျိုး၊
ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ ပြောကြားနေ
ကြပါ၏။ ဖိုးကျော်တစ်ယောက်
သေ ချင်လောက်အောင် အရှက်
ရခဲ့၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ မည်သို့
ဖြစ်စေ ရှေးရိုးဆန်သော လူကြီး
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နောင်ခါမှ နောင်ခါ
ကြည့်ရှင်းပေရော့။ လူကြီးစုံရာနှင့်
လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်ရန် တကဲကဲ
ဖြစ်နေ၏။ ဖိုးကျော်တစ်ယောက်
မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်ဖြင့် မည်သို့
လုပ်ရမုန်း မသိဖြစ်နေ၏။ မုဒြာ
အား ဖိုးကျော်က.....

“နင် ကလိမ်ကကျစ်ကျလှ
ချည်လား၊ ငါ့ညီမတွေက အိမ်
လည်ခေါ်လာတာကို အခွင့်ကောင်း
ယူပြီး ငါ့ကိုအပိုင်ချိုင်တာကတော့
ဟာ သိပ်ကိုရိုင်းလွန်းပါတယ်”

“ကိုဖိုးကျော် မုဒြာကို ဘယ်လို
ထင်ထင်ပါ။ မုဒြာ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊
ကိုဖိုးကျော်ရဲ့ ယောက်ျားပီသမှုတွေ
က မုဒြာရဲ့ရင်ကို လှုပ်ခါစေတယ်
ကိုဖိုးကျော်၊ မုဒြာရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ
ကိုဖိုးကျော်ရှိနေတာ သိလိုက်ရတဲ့
မုဒြာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း
မရှိတော့လို့ အမေကိုထုတ်ပြောမိ

တာပါ။ မုဒြာမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆို ရင်လည်း ကိုဖိုးကျော်ပေးတဲ့အပြစ်ကို မုဒြာခံပါ့မယ်ရှင်၊ မုဒြာခံပါ့မယ်”

မုဒြာ၏ ညွတ်နူးဖွယ် အပြောအငို၊ သနားစဖွယ် ဟန်ပန်များကြောင့် ဖိုးကျော်၏ရင့်ထဲတွင်လှုပ်ခါသလိုဖြစ်ရသည်။ သူမကိုကြင်နာသနားချင်လာ၏။ ဖိုးကျော်တစ်ယောက် အငိုလွယ်၍ အရှိုက်ခက်သွား၏။ မုဒြာသည် ဖိုးကျော်၏ ပျော့ညံ့ချက်ကို သိနေ၍လားမသိ။ ရှိုက်ငိုလျက်မှ ဖိုးကျော်၏ရင်ခွင်ကျယ်သို့ ပြေးဝင်ခိုလှုံလိုက်၏။ ဖိုးကျော်မှာ ကြောင်အအဖြင့် သူမ၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်အား သူ၏ လက်ဖြင့် ထိန်းထားလိုက်ရ၏။ ထို့ပြင် ဖိုးကျော်၏ စိတ်သန္တာန်၌ လည်း.....

“မိန်းမတွေများ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်ဆိုတာ ဒါများလား”

ထိုသို့လည်း တောမရောက်၊ တောင်မရောက် တွေးနေလိုက်သေး၏။

ဖိုးကျော်တစ်ယောက် မုဒြာအပေါ်၌ မိမိ၏နုလုံးသားတစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှည့်ဆဲဆဲတွင် ကျေးရွာလူကြီးနှင့်အတူ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖိုးကျော်တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အိမ်တွင် ဖိုးကျော်နှင့်တကွ မိခင်ပါရှိနေပြီး အိမ်ခန်းထဲတွင် မုဒြာရှိနေပါ၏။ ဒွေးလှတို့ညီအစ်မမှာ ရွာထိပ်ရေကန်မှ ရေခပ်နေ၏။ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာသော အမျိုးသမီးက စတင်၍ပြောပြခဲ့၏။

“ဒေါ်ကြီးတို့ဆီရောက်နေတဲ့ မုဒြာကို ကျွန်မ လာခေါ်တာပါရှင်၊ ကျွန်မနာမည်က ခင်မြရီလို့ခေါ်ပါတယ်၊ မုဒြာက ကျွန်မယောက်မပါ။ သူ ဒီရွာမှာရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ ဒီက ကျေးရွာလူကြီးကို စုံစမ်းပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ခင်စိန်က.....

“ဟုတ်လားကွဲ့၊ ဒေါ်ကြီး သမီးတွေနဲ့ လုံမရဲ့သူငယ်ချင်း မုဒြာမြို့မှာတွေ့ဆုံခင်မင်ကြပြီး ဒေါ်ကြီးတို့ဆီ အလည်လိုက်လာတာကွဲ့၊ ဒေါ်ကြီးတို့ဆီမှာက လုံမရဲ့သူငယ် ချင်းအတွက် ဘာမှပူစရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ အခုလည်း မုဒြာကို ဒေါ်ကြီးရဲ့သားနဲ့ နားဖောက်ဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေကြတာ”

ခင်မြရီမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး.....

“ရှင်...မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ မုဒြာက အပျိုမဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူ့မှာ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာ

မုဒြာ၏ ညွတ်နူးဖွယ် အပြော အငို၊ သနားစဖွယ် ဟန်ပန်များကြောင့် ဖိုးကျော်၏ရင့်ထဲတွင် လှုပ်ခါသလိုဖြစ်ရသည်။ သူမကိုကြင်.....

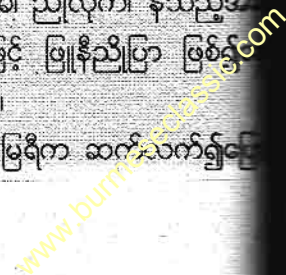
မကြာသေးဘူး၊ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်ဝန် နှစ်လနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ သူက ဘာမှမပြောဘူးလား”

ဖိုးကျော်၏မိခင်မှာ မျက်လှဲပြုံးမျက်ဆံပြုံးဖြစ်သွားရပြီး.....

“ဘာဆိုဘာမှ မပြောပါဘုအေ၊ အမယ်လေး.....ဂျိသာကြံဒုက္ခရောက်တော့မလို့ မုဒြာ..ဟဲ့ မုဒြာ ထွက်ခဲ့စမ်း”

အိမ်ခန်းထဲမှ မုဒြာတယောက် ထွက်မလာသေး။ ခင်မြရီ၏ စကားအား ဘေးမှနားထောင်နေသော ဖိုးကျော်၏မျက်နှာမှာ ညသည့်အခါ ညိုလိုက်၊ နီသည့်အခါ နီလိုက်ဖြင့် ဖြူနီညိုပြာ ဖြစ်နေတော့၏။

ခင်မြရီက ဆက်သက်၍ပြော

ခြေ၏။

“သူ့ယောက်ျားက မြို့ပေါ်မှာ ဆာတီဗွီဆိုင်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်ရှိ သယ်လေ။ အလုပ်သိပ်ရှုပ်တဲ့လူ ဆို။ သူ့မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ် ဆိုးစိတ်ညစ်ပေါ်နေတော့ မုဒြာ ဒီ မှာမှာရှိတာကို သူ့စုံစမ်းလို့ရတာနဲ့ ကျွန်မကိုလွှတ်လိုက်တာ။ မုဒြာက ကျွန်မယောက်မပါ။ သူကအသက် သယ်တော့ ကျွန်မအစ်ကိုကို အနိုင် သူတတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုယ် တိုင် ဆိုက်မလာတာက မုဒြာနဲ့ပတ် သက်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တစ်ခုခုလုပ် မိမှာစိုးလို့ဆိုပြီး နေခဲ့တာလေ။ ဟဲ့.. မုဒြာ”

အိမ်ခန်းထဲမှ မုဒြာ တစ် သောက် စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြင့် ထွက်လာ၏။ ညှိုးငယ် သော မျက်နှာဖြင့် ဖိုးကျော်အား ထုမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖိုးကျော်၏ မျက်နှာသည် ရှက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ဖြင့် အသား တဆတ် ဆတ် တုန်၍ နေ၏။ ခင်မြရီက မုဒြာအား....

“ညည်းအေ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ တော်တော်ဆိုတာ ဝဲလား၊ နင်စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွား တာတည်းက နင့်မောင်တော်တစ် ယောက် ပျားတုပ်ခံရတဲ့လူလိုပဲ။ နေမထိထိုင်မသာ”

မုဒြာက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့်

ပြောခဲ့၏။

“သူ့ကိုမပေါင်းချင်လောက် အောင် စိတ်ကုန်နေပါပြီ မမရယ်” ခင်မြရီက.....

“ဟဲ့.....လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့ သွားဆိုတာ မကြားဘူးလား၊ ကလေးရလာရင် တည့်သွားမှာပေါ့ အေ၊ ကဲ.....ကဲ သွားကြမယ်၊ ညည်းအဝတ်တွေပါရင် ထည့်စရာ

ရှိထည့်ပြီးယူခဲ့”

ထိုစဉ် ဒွေးလှနှင့် အေးလှတို့ သည်လည်း ရေခပ်ရာမှပြန်လည် ရောက်လာကြ၏။ ဆလင်းဘက် အိတ်ကလေးဖြင့် မုဒြာက ထိုညီ အစ်မအား ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် လက်ပြု၍ ခင်မြရီခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားတော့၏။ ကျေးရွာလူကြီး က ဖိုးကျော်တို့မိသားစုအား.....

“ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်

ကောင်းဆိုတဲ့စကား တယ်မှန်ပါ လားကွ၊ မင်းညီမတွေကိုလည်း ပြောထားကွ၊ ခင်တိုင်းမင်တိုင်း၊ လူ တွေ့တိုင်း အိမ်ကို ခေါ်မလာသင့် ဘူးလို့၊ ဘယ်နှယ် ဖိုးကျော် မင်း လည်းကံကောင်းလို့၊ မယားခိုးမှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရတော့မလို့ သိသိလေးရယ်၊ တို့တောသားတွေက သဘောဖြူ၊ မနောဖြူပြီး ရိုးသားကြတယ်၊ အဲ ဒီ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို နင်းပြီး တချို့လူလည် တွေက တို့ဘဝတွေ ကို ချေဖျက်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်ကွ၊ ဒါတွေက ဆင်ခြင်ရမယ့်ကိစ္စ တွေ ပါကွ၊ နောက်ပြီး အဲဒီ ကောင်မလေးက အိမ် ထောင် ကျလို့ ကိုယ်ဝန်ရကာမှ ရရော ရန်ကုန်စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံ ကဆေးကို တစ်လစာ တစ်လစာ ယူသောက်နေရတဲ့ စိတ်မကျန်း မာတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့ကွ”

“ဗျာ.....”

ထိုအာမေဗိုတ်သည် ဖိုးကျော် ၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်ပြီး ဖိုးကျော်သည် မျက်မှောင် ကုတ်၍ မကျေမချမ်း လှမ်းကြည့် နေလေ၏။ ဒွေးလှနှင့် အေးလှသည် လည်း မျက်နှာငယ်လေးများဖြင့် မိခင်ဒေါ်ခင်စိန်ရီရာသို့ အားကိုး တကြီး လှမ်းကြည့်၍ နေလေတော့ ၏။

မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

ရှင်အလှပက ခဏလေးနာရီခင်းပေါ် လျှောက်နေတာ၊
 အလှပကောင်း အကောင်ကောင်း မောင်းလှပခေါ်
 လှပ၊ မလှပလို့ ကျုပ်အလှပက စိတ်ချစ်ခင်
 စပယ်လာ ပတ် အေးဖို့ စိတ်ကူး ဂုဏ်မယ်...

၀၃၅၅၇
 EHK

ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ချောက်ထဲထိုးကျခဲ့ရာ လူ (၂၀)ဦးသေ၊ (၁၆)ဦး ဒဏ်ရာရရှိ

ဘာသာရေးပွဲတော်တစ်ခုမှ နှစ်လေးသော သက်ကြီးရွယ်အို ဘာသာရေးသမားများ အများဆုံး ဝင်သော ဘတ်စ်ကားတစ်စီး သည် ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းသို့ ချောက်ထဲထိုးကျခဲ့ရာ လမ်းဘေးချောက်ထဲ သို့မဟုတ် အနက်သို့ ထိုးကျခဲ့ရာ

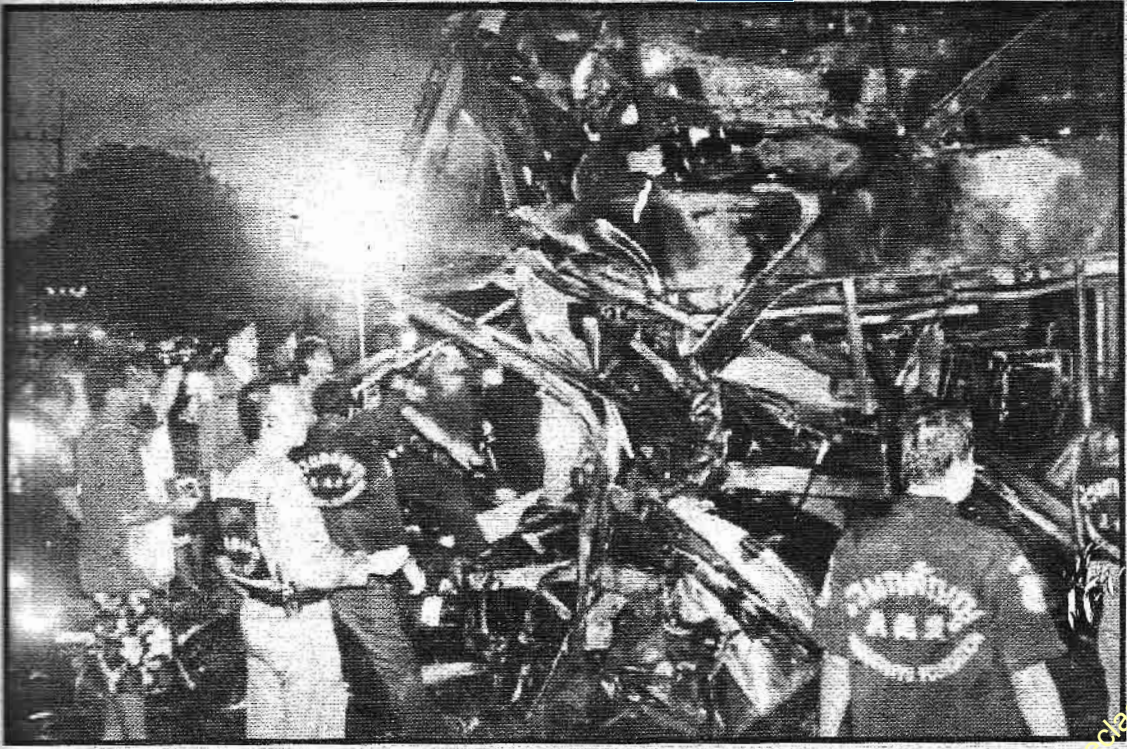
လူ (၂၀)ဦး သေဆုံးခဲ့ပြီး (၁၆)ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ ခဲ့တပ်ဖွဲ့က ပြောကြားခဲ့သည်။ အဆိုပါဘတ်စ်ကား ချောက် ထဲကျရသည့် အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးလျက်ရှိပြီး ထိုင်းနိုင်ငံ တွင် ယခုကဲ့သို့ ယာဉ်မတော်တဆ

ဖြစ်ရပ်များစွာဖြစ်ခဲ့ပြီး လူပေါင်းများစွာ သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦးက ပြောကြားခဲ့သည်။

ဆောင်၊ဟေမန်

Ref:AFP

28.10.2013

လေယာဉ်မောင်းနှင်နေစဉ် လေယာဉ်မှူး မူးလဲ

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် လေယာဉ်မှူး တစ်ဦးသည် လေယာဉ်မောင်းနှင် နေစဉ် ရုတ်တရက် မူးလဲခဲ့သောကြောင့် ခရီးသည်တစ်ဦးက လေယာဉ်ကို ဝင်ရောက်မောင်းနှင်ခဲ့ပြီး ဟင်တာဆိုက်လေဆိပ်သို့ အောင်မြင်စွာ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ သည်။

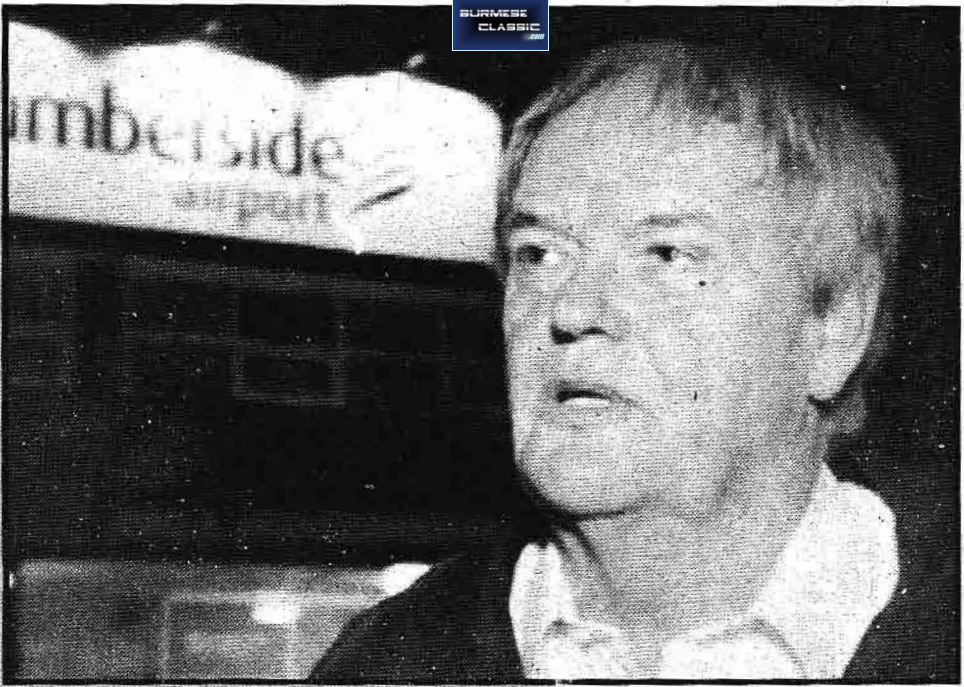
လေယာဉ်မှူး လဲကျသည့်

အချိန် လေဆိပ်ဆက်သွယ်ရေးမှ တစ်ဆင့် အကူအညီတောင်းခဲ့ရာ လေဆိပ်အာဏာပိုင်များက လေ ယာဉ်မောင်းသင်ဆရာနှစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ညွှန်ကြားခဲ့သော ကြောင့် လေယာဉ်မှာ လေဆိပ်သို့ ဘေးကင်းစွာ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့သည်။

အဆိုပါခရီးသည်မှာ လေ ယာဉ်မောင်းနှင်ဖူးသော အတွေ့

အကြုံမရှိသော်လည်း အံ့ဩဖွယ်က ပင် လေယာဉ်ကို အန္တရာယ်ကင်း စွာ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့သည်။ လေ ယာဉ်မှူးမှာ ဆေးရုံရောက်ပြီး ဆေး ဆုံးသွားကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟော
 Ref: International New
 26.10.2013

ဆရာရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့် ဝမ်းနည်းစွာ အထပ်(၃၀)အမြင့်မှ ကျောင်းသားတစ်ဦး ခုန်ချသေဆုံးခဲ့မှု

တရုတ်နိုင်ငံတွင် အသက် (၁၀) နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားတစ်ဦး စာသင်ခန်းအတွင်း စကားပြော ခြင်းကြောင့် စာလုံးရေ တစ်ထောင် ဝါသော တောင်းပန်စာတစ်စောင် ကို ဆရာက ရေးခိုင်းခဲ့ရာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အထပ် (၃၀) အမြင့် ရှိသော အဆောက်အအုံပေါ်မှ ခုန်ချကာ

သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကျောင်းသားသည် ဆရာ၏ ခိုင်းစေမှုကို ပြီးဆုံးအောင် မဆောင်ရွက်သောကြောင့် ဆရာက အဆောက်အအုံပေါ်မှ ခုန်ချရန် စေခိုင်းခဲ့ကြောင်း အိမ်နီးချင်းဆွေမျိုးများက ပြောကြားခဲ့သည်။ အဆိုပါကျောင်းသားသည် ၎င်းတို့မိသားစု နေထိုင်ရာနေအိမ်

အောက်ဘက် ကားပါကင်နေရာ တွင် ပြုတ်ကျသေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့က စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဂေဟမန်

Ref: International News

-3-11-13

လူ (၇၉) ဦးသတ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသူ

အသက် (၂၈)အရွယ် ဂျပန်ပက်ဘလိုဗက်ကွက်စ်သည် ရဲတစ်ဦး၊ ကဇွဲသည်တစ်ဦး၊ သူ၏ပြိုင်ဘက်များနှင့် ဘေးမှရပ်ကြည့်သူ များကို သတ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ဗက်ကွက်စ်အား ဆေးခြောက် (၃၅)ထုပ်၊ ကိုကင်း (၂၂)ထုပ်နှင့် အမျိုးသမီးအဖော်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

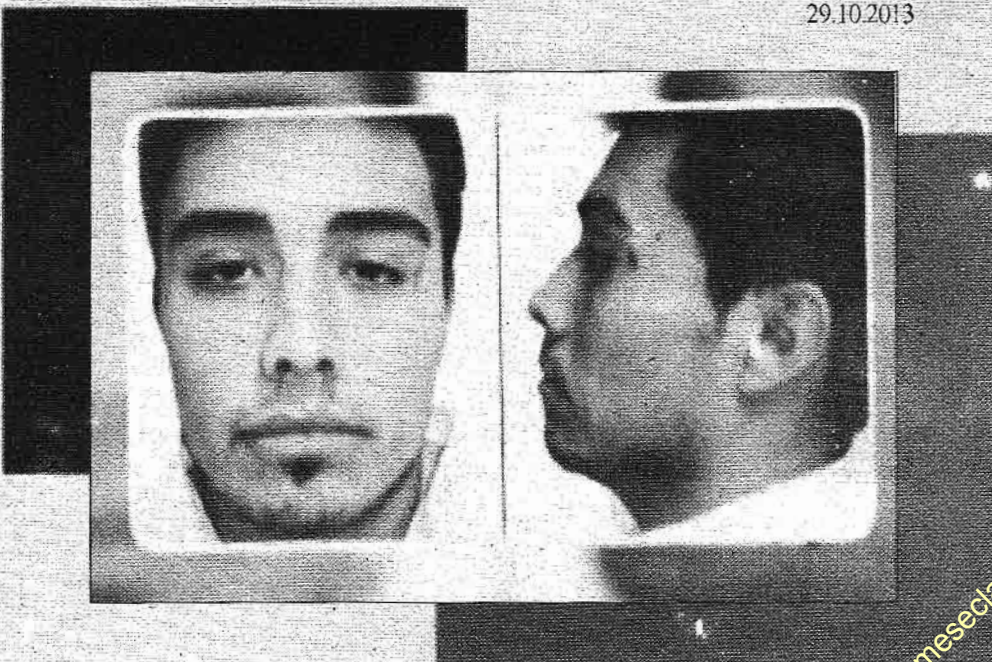
ဗက်ကွက်စ်သည် လူပေါင်း (၄၅)ဦးကို သတ်ခဲ့သည်ဟု ဝန်ခံ ထားပြီး (၃၄)ဦးမှာ ၂၀၁၁ခုနှစ်မှ ယခုအချိန်အထိ သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူသည် မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းချသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကြောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့က ပြောကြားခဲ့သည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International News

29.10.2013

Halloween ဝတ်စုံဒီဇိုင်းနဲ့ အဆိုတော် မိုင်လေဆိုင်းရပ်(စ်)

အဆိုတော် မိုင်လေဆိုင်းရပ်စ်သည် ယခုနှစ် Halloween နေ့တွင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်၌ ပရိသတ်များ၏ ဝေဖန်မှုကိုခံခဲ့ရသည့် အဆိုတော် Lil Kim ၏ ဝတ်စုံဒီဇိုင်းအတိုင်း ထပ်တူ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

အဆိုတော် Lil Kim သည် VMA ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်စဉ် မဆင်မခြင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ပြည်သူများ၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မိုင်လေဆိုင်းရပ်စ်သည် ယခုနှစ် MTV နှင့် VMA ဆုပေးပွဲအခမ်း အနားတွင် မသင့်လျော်သည့် ဝတ်ဆင်မှုများကြောင့် ပရိသတ်၏ ဝေ ဖန်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။

ယခုနှစ် Halloween ပွဲတော်တွင် ဆိုင်းရပ်စ်သည် ဆံပင်ကို ခရမ်းရောင် ဆိုးခဲ့ပြီး အဆိုပါဝတ်စုံကို ပုံတူကူးကာ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: World Entertainment

4/11/2013

ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်တဲ့ ခရစ္စဘာရောင်း

အသက် (၂၄)နှစ်အရွယ် အဆိုတော် ခရစ္စဘာရောင်းနှင့် သူ၏သက်တော်စောင့်တို့သည် ဝါရှင်တန်မြို့ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခု၏ရှေ့၌ အသက် (၂၀)အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်မှုကြောင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ ထိုးကြိတ်ခံရသည့်လူငယ်သည် အမျိုးသမီးတစ်

ဦးနှင့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်နေသော ခရစ္စဘာရောင်းနှင့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ရန် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် အထိုးခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူတို့နှစ်ဦးကို ဥပဒေအရ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ဆောင်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားနာမှုကို နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင်

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ခရိုင်၊ အာဏာရ တရားသူကြီးရှေ့ကြားနာရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖတ်

Ref: CNN

ခြောက်ဘာသာ လျက်စုး
 ပါဝဲ သမီးဝေး စော့ကျောင်းဝက်ဖို့
 ဝိုက်နဲ့ ခွဲရောင် ပြီး ဖြိုညာခံဖြောင်း
 နေ့ဇာတပေါ့

ငွေအလွန်
နှင့်ပျောက်ငွေကို
တောင်းခံ

အောင်ကျော်

နှင်းပျောက်နေရဲ့တေးချင်းတစ်ပုဒ်

နေ့အလွန်

အပြစ်ရှာနေတာပါ”

“မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားရမှာပဲ၊ နှင်းဘက်ကိုလည်း မောင် ဝဲကြည့်ဦး၊ နှင်းတို့က စီးပွားရှာနေကြတာပါ။ အလှူလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မရှိဆင်းရဲသားတွေ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ၊ သက်ကြီးဝါကြီးတွေဆို ဆေးဒါန လုပ်ပေးနေကျပါ။ ကိုယ့်ထဲက နှိုက်ယူသူကို အလှူလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“နှင်း...မင်းတော်တော့ကွာ”

နှင်းထက်ထက်က မိန်းမသားဖြစ်၍ ဆေးခန်းလာတိုင်း စာရင်းဇယားနှင့် ဆေးလက်ကျန်ကအစ စိစစ်တတ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ညှာတာစိတ်ဖြင့် အားနာမိ၏။ သည်တော့လည်း မှတ်တမ်းရေးသူ၏ မရိုးသားမှုများကို ခံရသည်။ နှင်းထက်ထက်ကြောင့်သာ သူတို့လုပ်ရပ်များပေါ်သွား၍အလုပ်ထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီမိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် နှင်း အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေရသလဲ မောင်၊ နှင်းမကြိုက်ဘူး”

ကုမ္ပဏီမှအပြန် နှင်းထက်ထက်က ကျွန်တော်ရှိရာဆေးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ မိန်းမ ရောက်တိုင်းလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အနီးအနားတွင် ဝင်းပပခင်က ရှိနေတတ်၏။ ဆေးခန်းတွင် သူနာပြုဆရာမကြီးတစ်ဦး၊ ကွန်ပေါင်ဒါတစ်ဦး၊ စာရေးမတစ်ဦးရှိကြသည်။ ဝင်းပပခင်သည် ဆေးမှတ်တမ်းရေးသော စာရေးမဖြစ်ရာ နှင်းထက်ထက်ရောက်တိုင်း ဆေးခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသာ တွေ့ရတတ်၏။

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ နှင်း”

“နှင်း ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ မောင်သိပါတယ်”

“အဲဒါ မင်းက သက်သက်

ဝင်းပပခင်က ကွန်ပေါင်ဒါကြီး၏မိတ်ဆွေပါ။ သည်တော့လည်း အားနာစိတ်ဖြင့် အလုပ်ခန့်အပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအချက်ကိုလည်း နှင်းထက်ထက်က မနှစ်သက်ပေ။

“အဲဒါမှ ပေါင်းရိုက်လို့ရတာပေါ့ မောင်၊ ရှင်ဟာလေ သိပ်ကို အုတ်တဲယောက်ကျားပဲ”

“သူတို့ချင်း ပြန်ထိန်းနိုင်တာပေါ့ နှင်းရာ”

“မောင်ထင်သလိုဆိုရင်ဟုတ်

ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ပြဆန် တောင်းလာမှ ခက်မယ်နော်၊ ပြီး တော့ နာမည်နဲ့ ရုပ်နဲ့ လိုက်ဖက် ပါတယ်။ နှင်းကတော့ မောင့်ဂုဏ် သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ”

နှင်းထက်ထက်စေတနာကို ကျွန်တော်သိပါ၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်လို ဆရစ်ဝန်တစ်ဦး အတွက် မိန်းကလေးများ ချဉ်းကပ် ကြသည်မှာ အမှန်ပင်။ နှင်းထက်

ထက်ကိုတွေ့မှ မကပ်ရဲကြတော့ ပေ။ တချို့ဝေဒနာရှင်များက အရေး မကြီးသည့် ဝေဒနာကို အကြောင်းပြ၍ ရင်းနှီးမှုရှာချင်ကြ သည်။ ဖုန်းဆက်၍ အိစီကလီ လုပ်တတ်ကြသည်။ မိန်းမ၊ ရှိမှန်း သိလျက်နှင့် လာရောနေကြသည်။

“မောင်နော် နှင်းက မောင့် အတွက် ကာကွယ်နေတာပါ။ မောင့် ကို သဝန်တို့လို ရန်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က မှန်ပေ မယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဲ့ရဲ့စရာ၊ အထင်သေးစရာတွေ ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မောင်က လူတကာရီသေခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နှင်းရယ်၊ မောင့်ဘက်က နှင်းမှနှင်းပါပဲ။ နှင်းကလွဲပြီး မောင့်နှလုံး သားထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ရင် နှင်း ကလွဲပြီး ဘယ် မိန်းမမှ ရင်းရင်း နှီးနှီးမနေပါနဲ့ ကွယ်၊ လူဆိုတာ

အခွင့်အရေးရရင် ရောင့်တင် လာကြတယ်”

ကျွန်တော်က နှင်းထက်ထက် အပေါ် အပြစ်မမြင်မိပေ။ ကိုယ့် ဘက်က ရိုးသားခြင်းကိုလည်း တ ဝန်ယူရဲ၏။ သို့ပေမယ့် တိုက်ဆိုင် သည့်လားတော့ မပြောတတ်ပဲ။ နှင်းထက်ထက် ရောက်လာချိန်တိုင် ဝင်းပပခင်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေတတ်၏။ အစက သတိမထား သော်လည်း နှင်းထက်ထက်ပြော တော့မှ ကျွန်တော်က အကဲခတ် တဲ့၏။ သတိထားမိ၏။

“လူနာရှင်းချိန်ရောက်မှ သ မသိတာကို လာမေးတာပါကွာ”

“ဟင်း...လာမေးချိန်ကလည်း မိန်းမလာခါနီးအချိန်ပဲ၊ တမင်မှာ လုပ်နေသလား မပြောတတ်ဘူး”

“မင်းထင်လို့ပါ မိန်းမရာ”

“မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက် မောင်၊ နှင်းတို့က မြွေမြွေချင်းမို့ ဖြစ် ပြီးသား”

ဝင်းပပခင်ကို နှင်းထက်ထက် ပြောမှ ကျွန်တော်က သေသေချာ ချာကြည့်မိ၏။ ရောက်စက ငြိမ် သလောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်သွက် လက်လာ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ သွက် လက်ခြင်းသည် ထုံအခြင်းထက် ကောင်းမှန်း နားလည်ထား၍ အငြိမ် မဆိုသာသော်လည်း လူနာရှင်နှင့် အတူပါလာသော အမျိုးသားများ

www.burmeseclassic.com

နှင့် ဆက်ဆံရေးက ရင်းနှီးလွန်းနေ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝင်းပပ
ခင်၏ ရယ်မောသံက ကျွန်တော်
အခန်းထဲမှ ကြားရ၏။ တိုက်ရိုက်
ပြောလျှင် ရှက်သွားမည်စိုး၍ ကျွန်
တော်က ကွန်ပေါင်ဒါကြီးကိုသာ
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြထားရ
သည်။ သည်အကြောင်းသာ နှင်း
ထက်ထက်သိလျှင် ပို၍အပြစ်ပြော
မည်ပင်။

“နှင်းတို့က ကုမ္ပဏီမှာ မိန်း
ကလေးများစွာကို အုပ်ချုပ်နေတာ
မိမိ မောင်ရာ၊ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို
ကိုင်တွယ်ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်
သို့ပြောရမယ်ဆိုတာ သိထားပြီး
သားပါ။ လုပ်ငန်းမှာ အားနာတာ၊
စာနာတာတွေက ကိုယ့်ရဲ့ပျော့ညံ့
ချက်ပဲ မောင်၊ သူတို့ကို ဆူသင့်
တာဆူ၊ ပြောသင့်တာ ပြောရတယ်၊
ဆော်ရင်တော်သလို ဆုပေးရတယ်၊
မောင်က နားမလည်သေးပါဘူး
ဘွယ်”

ကျွန်တော်မှာ ဟင်းခနဲ သက်
ပြင်းချမိ၏။ ဆေးခန်းတွင် အပြာ
ဆတ်သူနာပြုဆရာမကြီးနှင့် ကွန်
ပေါင်ဒါကြီးတို့က အသက် ၅၀
ကျော်အရွယ်ပါ။ သည်တော့
အသက်ငယ်သူမှာ ဝင်းပပခင်တစ်
ယောက်တည်းသာရှိ၏။

သူ့ကို ကျွန်တော် မည်သို့
ပြောပြရပါမည်နည်း။ သူမဘာသာ

အလိုက်သိလျှင် ပိုကောင်းပါလိမ့်
မည်။

“မောင်..မနေ့က ကားထဲမှာ
ဝင်းပပခင် ပါသွားတယ်ဆို”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရ၏။
သည်အကြောင်းကို နှင်းထက်ထက်
က မည်သို့သိခဲ့သည်မသိပေ။ မနေ့
က အရေးကြီးလူနာအိမ်သို့ ဆရာ
ဝန်လာခေါ်ရာ ဝင်းပပခင်က သူမ
ပါ လိုက်မည်ဆိုပြီး ဆေးအိတ်ကို
ကိုင်ဆွဲလိုက်ပါလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်
လည်း မလိုက်နှင့်ဟု မပြောဝံ့
သည်က အမှန်ပင်။ လူနာရှင်ပါနေ
မှ ဝင်းပပခင်က လိုက်ရန်မလိုဟု
ထင်မိသည်။

“နှင်း ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ”

“ဟုတ်၊ မဟုတ်သာ မောင်
ပြောပါ။ နှင်းက မောင့်စကားကို
ကြားချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူနာက
လာပင့်လို့ သူပါခေါ်သွားတာ”

ကျွန်တော်က တစ်ဖက်သား
ကို အားနာသဖြင့် ကိုယ်စားဝန်ခံ
လိုက်၏။ သည်တော့မှ ပိုဆိုးနေ
တော့သည်။

“ဪ.....သွားအတူ၊ လာ
အတူပေါ့လေ”

နှင်းထက်ထက်ထံမှ ခနဲစကား

နှင်းတို့က ကုမ္ပဏီမှာ
မိန်းကလေးများစွာကို
အုပ်ချုပ်နေတာပါ
မောင်ရာ၊ ဘယ်သူ့ကို
ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမယ်၊
ဘယ်သူ့ကိုဘယ် လိုပြောရမယ်ဆိုတာ
သိထားပြီးသားပါ။
လုပ်ငန်းမှာ
အားနာတာ၊ စာနာတာတွေက
ကိုယ့်ရဲ့ပျော့ညံ့ချက်ပဲမောင်၊
သူတို့ကို .....

က ကျွန်တော်သစ္စာတရားကိုစော်
ကားလိုက်သလိုပါ။ ဒေါသက ရုတ်
ခြည်းထွက်သွား၏။ သို့ပေမယ့်
ကိုယ့်ဇနီးမယားဖြစ်နေ၍ စိတ်ကို
လျှော့လိုက်ရသည်။ နှင်းထက်ထက်
၏ မျက်လုံးအကြည့်ကို ကျွန်တော်
မကြိုက်ပေ။ ထိုအကြည့်တွင်
အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါနေ၏။

“မောင့်ကို အဲဒီလိုမကြည့်ပါ
နဲ့ နှင်း”

“နှင်း အံ့ဩလွန်းလို့ပါ။ မောင့်
ကားပေါ်မှာ နှင်းက အတူတူလိုက်
မစီးတာ နှင်းက ကားကိုယ်တိုင်
မောင်းပြီး လာရတာလေ၊ ကိုယ့်
ခင်ပွန်းမောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာ ဖိမိ

ကျကျစီးချင်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ နှင်းမှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူးလေ”

“မောင် နားလည်တယ် နှင်း၊ မောင်တို့က အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံတာပါ”

“ဟင်း...ဟင်း၊ အဲဒီလိုပဲပြောကြတာပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုမှာ အလုပ်သဘောအရ နီးစပ်ပြီး ဖြစ်သွားကြတာများပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်နိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့”

“နှင်းမကြိုက်ရင် မောင်ကား မယူလာတော့ဘူး၊ တက္ကစီနဲ့ပဲလာမယ်၊ အပြန် နှင်းရဲ့ကားရှိနေတာပဲ”

ကျွန်တော်သာလျှင် အနစ်နာခံပြီးပြောလိုက်မှ နှင်းထက်ထက် တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းမြေ့သွားပုံပါ။ ကျေနပ်သွား၏။ နှင်းထက်ထက်၏ မျက်ဝန်းနှင့် အပြုံးတို့က စောစောကလို မဟုတ်တော့ပေ။ အရောင် တလက်လက်နှင့် အကြည့်မှာ သာယာလာ၏။ အပြုံးလည်း ချိုသာသွားသည်။

“တကယ်နော် မောင်”

“မင်းကျေနပ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ မောင့်အတွက် မလိုပါဘူးကွာ၊ မောင်က ကျောပူသာခံမယ်၊ နားပူမခံနိုင်ဘူး”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှင်းထက်

ထက်က ကျေနပ်သွား၏။ သည်တော့လည်း စိတ်ဆိုးပြေလွယ်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ပင့်သက်မော့ကို ချလိုက်နိုင်တော့သည်။

“ဟင်း...ဒေါက်တာ၊ ကားပါ မလာဘူးလားဟင်”

ဝင်းပပခင်က အထူးအဆန်းသဖွယ် မေးနေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပေးလိုက်ပြီး ဆေးခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာတော့သည်။ သူမက ဆေးအိတ်ကို လှူကိုင်၍ အနောက်မှလိုက်ပါလာ

ကျွန်တော်သာလျှင်
အနှစ်နားပဲပြောလိုက်မှ
နှင်းထက်ထက် တစ်ယောက်
စိတ်ချမ်းမြေ့သွားပုံပါ။
ကျေနပ်သွား၏။
နှင်းထက်ထက်၏ မျက်ဝန်းနှင့်
အပြုံးတို့က
စောစောကလို
မဟုတ်တော့ပေ။
အရောင် တလက်လက်နှင့်
အကြည့်မှာ.....

၏။ သည်လုပ်ရပ်ကို နှင်းထက်ထက် မြင်သွားလျှင် မလွယ်တိုက်သည်တော့ ကျွန်တော်က လည်တွင် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်နေသည့်စကားတစ်ခွန်းကို အားမနာတမ်းပြောလိုက်၏။

“နောက်ကို ဆေးအိတ်လဲ မဆွဲပါနဲ့ ဝင်းပပခင်”

“ဟင်း...ဒေါက်တာကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အားနာလို့လား”

“ဆေးအိတ်ကို မိန်းမတော့ မကိုင်ခိုင်းဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟင်း...ဒေါက်တာက အသီးလိုက်တာနော်၊ ခစ်.....ခစ်”

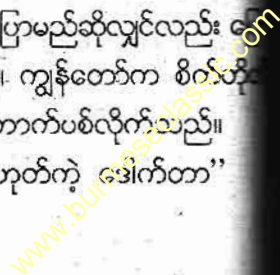
ဆေးအိတ်အား စားပွဲပေါ်တင်၍ ဝင်းပပခင်က ပြန်ထွက်သွား၏။ အဝသို့ရောက်မှ.....

“ဒေါက်တာ အဆင်သင့်ပြန်ရင် လူနာတွေစောင့်နေတာ အနာစရာနော်၊ ဝင်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

“ခဏနေပါဦးဟာ၊ ငါ အလဲပါရစေဦး”

ကျွန်တော်က အနည်းငယ် စိတ်တိုသွား၏။ ဆရာလုပ်လွှဲသော ဝင်းပပခင်ပါ။ နှင်းထက်ထက် ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ငေါ့စရာပင်။ ကျွန်တော်က စိတ်ဟိုတဖြင့် ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

ဝင်းပပခင်၏မျက်နှာမှာ အရောင်ပြောင်းသွား၏။ ချက်ချင်း နှုတ်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဝင်းလာပြီး မစပ်စုတော့ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရ သွားမိ၏။ သို့ပေမယ့် ဝင်းပပခင်က စိတ်ကောက်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောဘဲ ဆေးခန်းသို့ရောက် ထားသည့် သူ့သူငယ်ချင်းကောင် ဆေးနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကား ပြောနေတော့၏။

လူနာများကြားတွင် ကျွန်တော့် ဆေးခန်းမှာ နာမည်ပျက်ရပေတော့ မည်။ ယောက်ျားလေးတရားရန်းရန်း နှင့် ဆွေသည်ကမပြတ်ပေ။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ် ထားတာလဲ၊ နှင်းခေါ်နေတာကြာ လှပြီ၊ ဖုန်းအနားမှာမရှိလို့လား ဟင်”

ကျွန်တော်က ချက်ချင်းစဉ်း စားလိုက်၏။ ဖုန်းက ကျွန်တော့် အနားမှာထားနေကျ။ လူနာဧည့် သည်များ ခေါ်နေကျ၊ နေ့စဉ် ဖုန်း သံက ကြားနေကျပါ။ ဖုန်းပိတ် ထား၍ မဖြစ်ပေ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လို ဆရာဝန်များ

အနေဖြင့် ဖုန်းရှိမှ အဆင်ပြေ၏။ တချို့လူနာရှင်များက ရောဂါ အခြေအနေမေးမြန်းဆွေးနွေး ကြ၏။ တချို့က ဆေးအကြောင်း မေးမြန်းလေ့လာကြ၏။ အရေး ပေါ်လူနာများရှိလျှင် ဆရာဝန် ကိုသာ အားကိုးကြရာ ဖုန်းမှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေသည်။

“ဒီအလာ လမ်းမှာ ကား ပျက်သွားတယ်မောင်၊ မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တာ စက်ပိတ်ထားပါ တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဝပ်ရှော့ခ်ကို လှမ်းချိတ်ပြီး ပို့လိုက်ရတယ်”

“ဒါဆို နှင်းက ဘာနဲ့လာခဲ့ တာလဲ”

“တက္ကစီနဲ့ပေါ့ မောင်ရယ်၊ စောစောထွက်လာပါတယ်ဆိုမှ ကားကပျက်ရသေးတယ်၊ မောင် က စက်ပိတ်ထားတာ အရေးကြီး လူနာရှိလို့လားဟင်”

နှင်းထက်ထက် က ရိုးရိုးတန်း တန်းမေး သော်လည်း ကျွန်တော်က ကိုယ်မှန်သည်ထင်၍ စိတ်တို ဒေါသ ထွက်မိ၏။

“ဘာကြောင့်ပိတ်ရမှာလဲ၊ ဒီ မှာကြည့်ပါလား”

“ဟင်...ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့စက် ပိတ်တယ်လို့ ပြောနေတာလဲ”

“ဆက်သွယ်ရေးအကြောင်း မင်းသိသားပဲ၊ ပြောချင်ရာပြောနေ တာကွ”

“နားမလည်တော့ပါဘူး၊ စက်က ပိတ်ထားလို့ ပိတ်ထား တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဖုန်းကိုရော ဘယ်သူ ကိုင်သေးလဲမောင်”

နှင်းထက်ထက်ပြောတော့မှ ဝင်းပပခင်ကို ပြေးမြင်မိ၏။ လူနာ တစ်ယောက်နှင့် ရောဂါအကြောင်း

ဆွေးနွေးနေချိန်က ဝင်းပပခင်မှာ မယောင်မလည်ဖြင့် နှစ်ခါရောက် လာသေးသည်ကို တွေ့မိသည်။ သူ များစက်ပိတ်သွားသလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ နောက်မှ ဥစ္စာ ပျောက် ငရဲရောက် ဆိုသလိုပင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေဟူ တွေးမိပြီး စိတ်ကိုဖြေသိမ့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် စိတ်ကို လူတစ်ဖက်သားအား မစွပ် စွဲလိုပေ။

လူနာအားလုံးကို တစ်ပြေး တည်း ဆက်ဆံတတ်သည်။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားဆက်ဆံ လိုခြင်း အလျှင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာဖြင့် နေလာနိုင်ခဲ့၏။ ဝေဒနာရှင်များ၏ ရောဂါတစ်ဝက်သည် ကျွန်တော့် ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ပကတိ အကောင်းဖြစ်သွားစေသည်။ အခု တော့.....

“ဆေးခန်းက လူစည်တယ် နော် ဒေါက်တာ၊ ဟိုကောင်မလေး က ဒေါက်တာ့အမျိုးလား”

“ငှားထားတာပါဗျာ”

“ကြည့်လည်းလုပ်နော် လည် တဲ့ပုံလေး၊ ဒေါက်တာ့အတွက် စိုး ရိမ်မိတယ်၊ တော်ကြာ ဆေးခန်း မှာ သူ့ကြောင့် သိက္ခာကျနေဦး မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း

စိတ်ညစ်တယ်၊ မိန်းမက မနှစ် သက်ဘူး၊ ကောင်မလေးကလည်း ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် လုပ်တတ် တယ်၊ ကူညီတာထက် အလိုက် မသိသလိုဖြစ်နေတော့ ပြောရမှာ အားနာတယ်ဗျာ၊ သူ့ဘာသာ အလိုက်သိရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲ”

“မောင်းထုတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်စီးပွားရေးထက် ဇာတ်လမ်း ရှုပ်လားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ တွေဝေသွားရ ၏။ နှင်းထက်ထက်သည် သံသယ စိတ်ကြီးတတ်၏။ ကျွန်တော့်အပေါ် တွင် နားလည်ခြင်းများဖြင့် ခွင့် လွှတ်တတ်သော်လည်း ကောက် ကျစ်ယုတ်မာစိတ်ရှိသူကြောင့် အိမ် ထောင်ရေးတွင် မပျက်စီးလိုပေ။ ဝင်းပပခင်တွင် ထိုစိတ်မျိုးမရှိဟု မပြောနိုင်ပါ။ ရှိနေလျှင် ကျွန်တော့် မှာ အနေကျပ်လှပါ၏။ ပြီးတော့ လည်း မိန်းမက ရှင်းပြခြင်းကို လက် ခံမည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖွတ်ထိုးပြုမှု သွားနိုင်၏။

“ဒေါက်တာ.....ဒေါက်တာ့ အတွက် အအေးယူလာပါတယ်”

ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေလူနာ ရှင်ရှေ့တွင်ဖြစ်၍ ငြင်းဆန်လိုက် သည်။ ဝင်းပပခင်၏မျက်နှာက ချက်ချင်းပျက်သွားပြီးမှ အအေး ခွက်ကို ပြန်ယူသွား၏။

“အစားအသောက်တော့သလဲ ထားနော် ဒေါက်တာ၊ ဆေးခန်း သွားမှ ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“မောင်.....မောင့်ဖုန်းက ခေါ် လို့ကိုမရဘူး”

“ဟုတ်တယ် နှင်း၊ ဖုန်းဘာ ဖြစ်နေသလဲမသိဘူး”

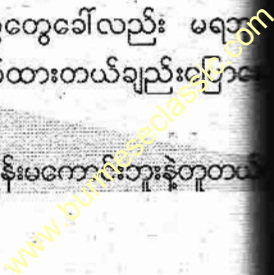
နှင်းထက်ထက်က ဖုန်းကိုမ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဖုန်းနှင့် မကြည့်ရာ ဖုန်းမြည်သံကို ကြား သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီဖုန်းက မျှော် လှည့်ပြနေတာများလား”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြရ၏။ အရင်က ဆေးခန်းထဲ တွင် ဖုန်းမြည်သံကြားနေကျပဲ မနက်က အိမ်ထဲတွင်လည်း ခေါ် လို့ရသည်။ နှင်းထက်ထက်ရောဂါ လာလျှင် ဖုန်းပြန်ကောင်းလာသည် နှင်းထက်ထက်မလာခင်တွင် ဆေး ခန်းသို့ရောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် မည်သည့်ဖုန်းမှ ဝင်မလာတော့ပေ။

“ဟုတ်တယ် နှင်းရဲ့၊ ကိုယ့် မိတ်ဆွေတွေခေါ်လည်း မရဘူး စက်ပိတ်ထားတယ်ချည်းပြော တာတဲ့”

“ဖုန်းမကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

သစ်ဝယ်လိုက်မယ်”
“နုမြောစရာကွာ”
“ကုမ္ပဏီမှာ ဖုန်းအပိုတစ်လုံး
နေသားပဲ မောင်၊ အဲဒါကိုယူသုံး
က်လေ”

နောက်တော့ ကျွန်တော့်တွင်
နန်းနှစ်လုံးဖြစ်သွား၏။ ထိုဖုန်းနှစ်
ခုရှိလာသော်လည်း နောက်တစ်
ခုပါ အရင်အတိုင်းဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းကြောင့်စိတ်
ဖြစ်သွားရ၏။ အတော်ပင် ဒုက္ခ
ပေးသည့် ဖုန်းများပင်။

“မနေ့က ဆရာဖုန်းခေါ်
ရလို့ ဆေးရုံကိုတန်းသွားတာ
မေဆုံး သွားပြီဗျာ”
“ဟာ.....သွားပါပြီ”

ကျွန်တော့်မှာ အဒတ်ပင်
တစ်ကောင်းဖြစ်သွားရတော့သည်။
ဖုန်းကြောင့် ကျွန်တော့်လူနာ
ထက်ပေးခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်သာ
ချိန်မီရောက်လာလျှင် ထိုသို့ဖြစ်
နိုင်မဟုတ်ပေ။

“အမေက ဆရာ့ကိုချည်းခေါ်
တာပါ။ ဆရာပဲ အမေ့ရောဂါ
ကြောင်းကို နားလည်တာလေ။
ဆရာသာရှိရင် အမေ အခုလို ရုတ်
ရက်ဆုံးရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာ့
အတိုဆက်တာ ဘယ်လိုမှဆက်
သွားဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း ပင့်သက်
တို့ကို ချလိုက်မိတော့သည်။ ထို

အကြောင်းအား နှင်းထက်ထက်ကို
ပြောပြလိုက်သည်နှင့်.....

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ မောင်၊
သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပေါ့ကွယ်၊
ဆုံးဖို့ကံပါလာတာလို့ပဲ သဘော
ထားလိုက်ပါတော့နော်၊ မောင့်လူ
နာအတွက် နာရေးမှာ သွားကူကြ
တာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပီပီ လူ
နာတစ်ယောက်၏အသက်ကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ကယ်တင်ချင်သူပါ။
ကျွန်တော်ကြည့်ရှုနေချိန်တွင် တစ်
ခုခုဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်တတ်
သည်။ ယခုတော့ မသေဆုံးသင့်ဘဲ
သေဆုံးသွားရသည့်အတွက် နုမြော
ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းဖြစ်ရသည်။
ကျွန်တော်သာမဟုတ်ပါ။ နှင်းထက်
ထက်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ခံ
စားနေရ၏။

ထို့နောက် နှင်းထက်ထက်က
ဖုန်းကိုပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ပြီး
သည့်နောက်တွင် ပြဿနာ၏အဖြေ
ကို ရလိုက်၏။

“ဒီမှာ မောင်၊ ဖုန်းက စက်
ပိတ်ထားတယ်ပဲ ပြောနေမှာပေါ့၊
ဖုန်းကို Silent mode လုပ်ထားတာ
ပဲ၊ မောင်လုပ်တာလား”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မောင်က
ဆေးထိုးအပ်ကလွဲပြီး ဖုန်းမှစိတ်
မဝင်စားတာပဲ၊ နှင်းအသိပါကွာ”

“ဒါဆို မောင့်ဖုန်းကို တစ်

ယောက်ယောက် ဝင်ကလိပြီး
ပညာ ပြသွားတာပဲ၊ ပြီးတော့
မောင့်ဖုန်း Contactမှာ နှင်းထည့်
ထားတဲ့ နာမည်တွေ ပျောက်နေ
တယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

နှင်းထက်ထက်က ဖုန်းကို
ကျင်လည်စွာကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်
တော့်ကို ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့
သက်သေပြပြန်၏။

“တွေ့လား၊ Silent mode ကို
နှိပ်လိုက်ရင် ဖုန်းက အသံမမြည်
တော့ဘူး၊ ဒီတော့ စက်ပိတ်ထား
တယ်ပဲ ပြောနေမှာပေါ့”

“ဖုန်းဘေးမှာ အသံအတိုး
အကျယ်ရှိတယ်လေ၊ အသံကိုပြန်
ကျယ်လိုက်ပေါ့၊ မောင်ဟာလေ
သိပ်အတာပဲ သိလား၊ ဒါကြောင့်
မို့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေကြတာ”

နှင်းထက်ထက်က Cameraကို
ဖွင့်လိုက်သည့်နောက် ကျွန်တော်
ဆေးကုနေသည့်ပုံများ ထွက်လာ
၏။

“ဟင်....ဒီပုံတွေ မောင်ရိုက်
ထားတာမဟုတ်တာတော့ သေချာ
တယ်၊ ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်
က ဝင်ရိုက်သွားတာပဲ”

“ဘယ်သူက ရိုက်ရဲမှာလဲ
ကွ”

“ရိုက်လိုက်လို့ ကင်မရာမှာ
ပေါ်တာပေါ့၊ ဒါဆို ဟိုဟာမလုပ်
တာပဲနေမှာ၊ အလုပ်ကထုတ်လို့က်

ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် မောင်” လား”

နှင်းထက်ထက်က အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်းပပခင်က မရှိတော့ပေ။ ပြန်သွားပြီထင်သည်။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ဖြစ်၍ လစ်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်မည်။ ပြဿနာမဖြစ် နေလို့၍ ကျွန်တော်က.....

“ဪ.....မေ့နေလိုက်တာ နှင်းရာ၊ အဲဒီနေ့က လူနာရှင်က အမေရိကားက သူ့သားဆီ ဆေးခန်းသွားတယ် ဆိုတဲ့ပုံကို သက်သေပြချင်တယ်ဆိုလို့ ရိုက်သွားတာနေ လိမ့်မယ်”

“မဖြစ် ခို င် ဘူး မောင်”

“ဟုတ်တယ် နှင်းရဲ့ သူတို့ ဖုန်းကမကောင်းလို့ မောင့်ဖုန်းနဲ့ ရိုက်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ပြန်ကူးပေးရဦးမယ်၊ ဘယ်လိုကူးရမလဲဟင်”

နှင်းထက်ထက်မျက်လုံးများက ယုံကြည်ပုံမပြပေ။ ကျွန်တော်လည်း ပြဿနာမတက်စေလို့၍ လှီးလွှဲ ပြောလိုက်ရသည်။ ဝင်းပပခင်လက် ချက်ဆိုသည်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ်သိ နေသလိုလိုပါ။

“မောင် ဒီဟာမဘက်ကနေ ဘာလို့ကာကွယ်ပြောနေရသလဲဟင်၊ မောင်ထို့က ရိုးမုရိုးကြရဲ့

နှင်းထက်ထက်မေးခွန်းက ကျွန်တော့်သိက္ခာအား မြောင်းထဲ ရောက်သွားစေ၏။ ဒေါသစိတ်က မခံချင်စိတ်ကို ဖြစ်စေရသည်။ ကျွန် တော့်ဘဝတွင် ထိုသို့သော

သိက္ခာ ကျစေလောက်သည် အပြောမျိုး မခံစားရဘူးပေ။ ဝင်းပပခင်ကဲ့သို့ သောမိန်းကလေး မျိုးကို ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်ကလွဲ၍ မည်သည်စိတ်မျှ မရှိပါ။

“မင်းက မယုံတာလား”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီဟာမ

ဘက်ကနေ ရှေ့နေလိုက်နေမှပေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံစားလို့ရမှာ နှင်းကို ပေါက်ကွဲအောင် မလှ နော်၊ ရှင်လိမ့်ညာနေတာ ရှင်မလုံးက ပေါ်နေတယ်၊ တန်ဖိုးမရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ရော ကျွန်မပါ သိက္ခာကျမှ လို့ ပြောနေတာ၊ ကိုယ့်အမ နာလိုသူတွေကို ဝမ်းအောင်မလုပ်နဲ့”

“နှင်း.....မင်းစိတ် လျော့ပါကွာ၊ ကိုယ်တောင် တယ်နော်၊ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ် စိတ်ချပါကွာ”

နှင်းထက်ထက်က ရည် ပေါက်ပေါက်ကျပြီး နေ တသိမ့်သိမ့်ငိုနေတော့သ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကေ နိုင်ပေ။ ကျွန်တော့်အတွက် ကြေကွဲနေခြင်းကို မကြ ရက်ပါ။ သည်တော့ မိန်းမ ကိုသိ၍ စိတ်လျော့ခိုင်း ဝရ၏။

“ဒီဟာမကို ပြောစရာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောနော်၊ က မစာနာလို့ ပြောနေတာမ ဘူး၊ စည်းမရှိဘူး၊ လူဆိုတာ စည်း၊ ကိုယ့်စည်း ရှိရမှာပေါ့၊ နဲ့မဆိုင်တာ ဝင်မပါရဘူး၊ လည်း သူပဲပိဏ်ထားတာနေ

www.burmeseclassic.com

“သေသေချာချာ မသိသေးဘဲနဲ့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ငရဲမကြီးစေချင်ဘူး”

“နှင်းက သေချာလို့ကိုပြောတာ၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့”
ကျွန်တော်လည်း ဝင်းပပခင်၏ စည်းမရှိခြင်းကြောင့် မည်သို့ပြောဆိုရမည်မသိတော့ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ပယောဂ မပါဘဲနှင့် အလုပ်မှ ထွက်သွားစေချင်၏။

“ဒေါက်တာ ပပပါ၊ ဒေါက်တာ့ကို ပြောစရာရှိလို့ပါရှင်”

အိမ်တွင် ရှိနေစဉ်တွင် ဝင်းပပခင်က ဖုန်းဆက်၏။ တမင်ပင် နှင်းထက်ထက် မရှိချိန် ဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ဝင်းပပခင်မည်သည့် စကားပြောမည်ကိုသိချင်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

“မနေ့က ဘာ ပြောတာတွေ ပပ အကုန်ကြားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ပပကို အလုပ်မထုတ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ ပပက မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးနေရလို့ပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ဟင့်.....ဟင့်”

ကျွန်တော်လည်း ပင့်သက်

မောကို ချလိုက်တော့သည်။

“ပပမှာ အမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပပလေ ဘယ်နေရာ ကိုမှ အလုပ်ပြောင်းမလုပ်ပါရစေနဲ့နော်”

“နှင်းက အရင်ကရော ဘယ်

မှာလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာပါ၊ ငွေစာရင်းကိုင်ရပါတယ်”

ကျွန်တော်က အတော်ပင် အံ့ဩသွားမိ၏။ လစာကောင်းသော ကုမ္ပဏီမှ အပြင်ဆေးခန်းတွင် စာရေးမလာလုပ်ခြင်းက မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဆိုသည်ကို မမေးကြည့်ဘဲနှင့် သိနေသည်။ အခုလိုပင် မျက်စိနောက်၍ အလုပ်ရှင်မှ မကြိုက်သည်လား၊ ငွေစာရင်းစိတ်

မချ၍ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်လား မပြောတတ်ပါ။

“အေး.....နင်ဘာပြောဦးမလို့လဲ၊ လိုရင်းကိုပြော”

ကျွန်တော်က အားမနာတော့ပေ။ ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ မေးပစ်လိုက်၏။

“ပပကို အလုပ်ကနေ မထုတ်လိုက်ပါနဲ့နော်”

“အဲဒါဆိုလည်း နင့်လုပ်ရပ်ကို ပြင်ပေါ့ဟာ၊ ငါ့မိန်းမက မကြိုက်ဘူး၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့”

“ဟင်း.....ဒေါက်တာ့ ဇနီးက မာနကြီးတယ်၊ ပပ စကားမပြောရဲဘူး ဒေါက်တာ”

“သူ့မှာ မာနမရှိဘူး၊ မျက်နှာထားနဲ့ အနေတော့ တည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး၊ လုပ်လာရင်လည်း သူကခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းပြောရင် သူက နားလည်ပေးတယ်၊ ကိုယ့်အခတ်အခဲကိုပြောပြရင် ဖြေရှင်းပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“နင့်ဘက်က ပြုပြင်လိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ ငါ့မိန်းမက ရှုပ်တာမျိုးမကြိုက်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရိုးသားတာပဲကြိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ ပပ

ပြုပြင်ပါ့မယ်ရှင်”

ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်တာ ပြောချလိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွား၏။ ကိုယ့်အပြောကို လိုက်နာပါစေဟု သာ ဆန္ဒပြုချင်သည်။ ဆေးခန်း ရောက်သည့်နောက် ဝင်းပပခင်တစ် ယောက် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ ၏။ ထိုနေ့က နှင်းထက်ထက် ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူတို့အခြေအနေကို ကြည့်နေမိ သည်။ နှင်းထက်ထက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အခြေအနေအား အကဲ ခတ်နေပေမည်။ ဝင်းပပခင် က သုံးရက်ခန့်သာ အချိုးပြင်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အရင်အတိုင်းပင်။

“ဟိုဆတ်စလူးမကို မပြောင်း သေးဘူးလား မောင်၊ မောင်မပြော ချင်ရင် နှင်းပြောမယ်”

ဆေးခန်းပိတ်ချိန်တွင် မည်သူ မျှမရှိမှ နှင်းထက်ထက်က သူ့ရင် ထဲမှစကားကိုပြောလာ၏။

“ချက်ချင်းပြောင်းဖို့က ဆေး ခန်းမှာ လူလိုတယ် နှင်း”

“လူမရှားပါဘူး မောင်၊ လုပ် ချင်သူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်တတ် တာမဟုတ်ဘူး”

“ခဏစောင့်ပါဦးကွာ”

“မစောင့်နိုင်ဘူး မောင်၊ ဒီ ဆေးခန်းထဲမှာ သူ့မျက်နှာကိုမမြင် ချင်ဘူး၊ မီးလိုပူလောင်တယ်၊ မယ် ကုဝဏ်ရုပ်နဲ့ ဣန္ဒြေတိုမရဘူး”

“မင်းက သက်သက်အပြစ် ပြောနေတာပဲကွာ၊ မေတ္တာထား ကြည့်စမ်းပါ၊ အေးမြလာလိမ့်မယ်”

နှင်းထက်ထက်က ကျွန်တော့် အား ခန့်သည့်အကြည့်နှင့်.....

“အပြင်မှာ သူ့အကောင်တွေ နဲ့ စောင်းမြောင်းပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ နှင်းတို့က မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်ထားတယ်၊ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကို အမှောင်ချ မထားဘူး၊ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လဲ ဆိုတာ လေ့လာနေတာ၊ အပြစ်မြင် မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တာမျိုး မဟုတ်ပေ မယ့် ယုတို့လုပ်ရပ်တွေကို စောင့် ကြည့်နေတာ၊ တရားလွန် လာရင် တော့ ပြောမှာပဲ”

“ပြောကွာ..ပြော..ပြော၊ စိတ် ညစ်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှစ် ယောက်အတွက် စိတ်ညစ်မိ၏။ အထူးသဖြင့် နှင်းထက်ထက်အပေါ် စည်းရုံး၍မရမှန်းသိသဖြင့် ဝင်းပပ ခင်အား ထိန်းရပြန်သည်။

“လူနာမလာရင်လည်း အထဲ မှာဝင်ထိုင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်ရယ်မနေနဲ့ ဝင်းပပခင်”

ဝင်းပပခင်က နှင်းထက်ထက် အား တမင်ပင်အရွဲ့တိုက်နေသလေ မပြောတတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် နှင်း ထက်ထက်၏စိတ်ကို ပေါက်ကွဲစေ ရန်ဆွနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန် တော်ပြောမှ ဝင်းပပခင်က ဆေးခန်း ထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်၏။

“သူ့ဘာသာသူ ဘာဖြစ်ပြီ ပေါ့၊ ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ သွားခေါ်ရတာလဲ”

“မြင်မကောင်းလို့လေ၊ တဖန် ဟီးတဟားဟားနဲ့၊ ကဲ့ရဲ့ကြမှာပဲ ကွာ၊ ဆေးခန်းမှာမည်ပျက်တယ်”

“အပျက်ကိုခေါ်ထားမှ ပျက် မှာပေါ့၊ မနက်ဖြန် စာရေးမတတ် ယောက် ထပ်ခေါ်မယ်၊ ဒါမှ မနာ လို့ဖြစ်ပြီး ငြိမ်သွားမှာ”

ကျွန်တော်က နှင်းထက်ထက် စိစဉ်သည်ကို မပြောတော့ပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် စာရေးမလေ တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ သည် ဝေဘု ဝင်းပပခင်က မကြိုက်ပေ မနှစ်သက်စိတ်ဖြင့် ပညာပြုသည်။ နောက်ရောက်လာသော မိန်း ကလေးက ရိုးသားအေးဆေး၏။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိ၏။ သို့သော် ဝင်းပပခင်က ကျွန်တော့်အားပေး ထားသော ကတိကိုမတည်ပေ။ နောက်မိန်းကလေးအား လက်တွဲ ခေါ်ချင်စိတ်ရှိသည့် အတ္တသမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ထိုစိတ်

တော်မျိုး ကျွန်တော်လည်း လက်မ
ပေး။

“ကွန်ပေါင်ဒါကြီး၊ မနေ့က
အောင်တို့လူနာကို ဒီဆေးတွေ
ပေးလိုက်တာလား။ သေသေချာချာ
ပေးပေးလိုက်တယ်လေဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်
တော်မရှိတုန်း ပပပေးလိုက်တာပါ”

ကျွန်တော့်ဒေါသက ဝင်းပပ
ဆယ်ဆယ် ရောက်သွား၏။ ဆရာဝန်၏
အသက်က ဆေးမှားပေးခြင်းပင်။

“နင်က ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဘာ
ဝင်ခွပ်တာလဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်
သိပ် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေပါလား။
ဆေးမှားလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါပဲခံ
မှာ ဘယ်လောက်တာဝန်ကြီးလဲ”

“ပပမှာ နေရာအတည်တကျ
မရှိဘဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို တာ
ဝန်ပေးထားတာပဲ။ နင့်ဘာသာ
အတတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေတာ၊
ဘာမပြောနဲ့”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါ
အယ် ဆရာ”

ကျွန်ပေါင်ဒါကြီးက ကြားမှဝင်
အောင်းပန်နေသည်။

“တောင်းပန်မနေနဲ့၊ ကျွန်
တော့်ဆေးခန်း နာမည်ပျက်တာ
မရှိဗျာ၊ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်လျှင်
ကျွန်တော်က ခွင့်မလွှတ်တတ်ပါ။

ဆမလက်မှတ်ကို အသက်လိုတန်
ဖိုးထား၏။ ဝင်းပပခင် ရောက်လာ
မှ ကျွန်တော့်မှာ ဒုက္ခဖြစ်ရတော့
မလိုပါ။ သည်တော့ သောက်ဆေး
ပေးသည်ကအစ ကျွန်တော်က
ကြည့်နေရ၏။

နှင်းထက်ထက်က ကုမ္ပဏီ
ကိစ္စနှင့် စင်ကာပူသို့ထွက်သွားရာ
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကျန်
ခဲ့ရ၏။ မိန်းမ မရှိချိန်တွင် ကျွန်
တော်က အေးအေးဆေးဆေး နား
ပူသက်သာသည်ဟုထင်မိ၏။ သို့
သော် ဖုန်းဖြင့် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်
ဖုန်းဆက်သည်။

“မောင်နေနီ ပေးထားတဲ့
ကတိကို မဖျက်နဲ့၊ ဟိုဆတ်စလူး
မရော ငြိမ်နေရဲ့လား”

“ငြိမ်ပါတယ် နှင်းရယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်သည်ဟုသာ
ပြောရသည်။ ဝင်းပပခင်က နှင်း
ထက်ထက်မရှိမှ ပိုဆိုးနေ၏။ ည
စာထမင်းကို ဝယ်စားရသဖြင့် ဆေး
ခန်းပိတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်က စား
သောက်ဆိုင်သို့ သွားနေကျပါ။

“ဒေါက်တာ ပပလည်းဗိုက်
ဆာလို့ လိုက်ပါရစေနော်”

သည်လိုရဲတင်းသည့် မိန်းမ
မျိုး ကျွန်တော်အံ့သြသွား၏။ ကျွန်

တော့်နေရာတွင် တခြားသူဖောက်
ပြန်တတ်သည့် ယောက်ျားမျိုးဆို
လျှင် ဝင်းပပခင်တစ်ယောက်
မလွယ်ပေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အပေါ် ချဉ်းကပ်လာသည်ဆိုမှ ထို
မိန်းမတွင် အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိ
နေပေမည်။ ကျွန်တော်က ဒါမျိုး
တော့မရပါ။ သည်တော့ စကားကို
ပြတ်သားစွာ ပြောချလိုက်တော့
သည်။

“နင့်ကို အားနာလို့ လိုက်
လျော့တာ၊ အတယ်လို့ မထင်နဲ့
ဝင်းပပခင်၊ နင့်ကြောင့် ငါ့လုပ်ငန်း၊
ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာ အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး။
မိဘလုပ်ကျွေးနေတယ်ဆိုတဲ့စကား
ကို စာနာလို့ နှင်းအပြောကိုခံပြီး
နင့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးခဲ့တယ်။
အဲဒါကို ကမ်းတက်မလာနဲ့ကွ”

“ဟင်...ပပက ဘာများကမ်း
တက်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“နင့်လုပ်ရပ်တွေ ငါသိတယ်။
ငါ့ဖုန်းကို အပြင်ကမခေါ်နိုင်အောင်
နင်ဖျက်ထားတာတွေ၊ လူနာကို
ဆေးမှားပေးခဲ့တာတွေက ယုတ်မာ
ခဲ့တာတွေပဲမဟုတ်လား။ နင့်ကြောင့်
လူနာတစ်ယောက် သေပြီးပြီ၊ တစ်
ယောက်ကိုလည်း ကျေနပ်အောင်
တောင်းပန်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီတော့ နင်
ထွက်သွားပါတော့၊ ငါတောင်းပန်
ပါတယ်။ ငါတို့လင်မယားကို ဒုက္ခ
မပေးပါနဲ့၊ အိမ်ထောင်ကို ပြိုကွဲ

အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့”

ဝင်းပပခင်လည်း သူမ၏အကြံအစည် မအောင်မြင်မှန်းသိသည့်နောက် မာနစိတ်ဖြင့် တုံ့ပြန်လာ၏။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် ဒေါက်တာ့မိန်းမက သိနေတာ တော်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဒေါက်တာလည်း တကယ့်သစ္စာရှင်ကြီးပါလား။ ဟုတ်တယ်၊ ဒေါက်တာမသိသေးတာ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါရစေ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို ညာစားနေလို့ သူ့မိန်းမကသိပြီး အလုပ်ကအထုတ်ခံရတာပါ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကလည်း မိန်းမကြောက်ရတော့ ကျွန်မကို ပစ်ခွာခဲ့တယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်မ ရဲ့ပစ်မှတ်က ငွေရှိ၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့သူတွေကို လက်စားချေချင်တယ်၊ ဒီလိုစိတ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပေါ့”

ဝင်းပပခင်၏ အကြံအစည်ကို ရဲသည့်နောက် ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်သွားရသည်။ ပြီးနောက် သူ့စိတ်ဓာတ်အား ရွံရှာသွားမိ၏။

“ဒေါက်တာက ကျွန်မကို အခွင့်အရေးပေးနေတော့.....”

“နင်မှားနေပြီ ဝင်းပပခင်၊ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ အခွင့်အရေးမပေးခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဒေါက်တာရယ်၊ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစား

ဦးနော်”

ဝင်းပပခင်၏ ခနဲသံက ကျွန်

တော့အပေါ် အပိုင်တွက်ထားပုံရ၏။ သူမ ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားနေသယောင်ယောင် ပုံမျိုး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မက ဒေါက်တာ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း...”

ဝင်းပပခင်က စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုပဲ ကျွန်တော့်အများကို သိခြင်းနဲ့ အတူ နှင်းထက်ထက်ပြောခဲ့သော စကားများက မှန်နေလေပြီ ကျွန်တော့်စေတနာကို တလွဲထဲသွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် သိက္ခာကို ထိခိုက်စေမည်ဖြစ်၏။ သည်တော့ ဝင်းပပခင်ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။ လူ နာရှင်များအတွက် မည်သို့ပေးဆပ်ရမည်ကို နှင်းထက်ထက်ပြန်လာမှ တိုင်ပင်ရပေမည်။

အနှစ်နှစ်အလလက ယောဇဉ်ဖြစ်ရပါသော ဆေးခန်းလေးအား ကျွန်တော်က ပိတ်ပင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကျွန်တော်လည်ရာ နေရာလေးတစ်ခုပဲ လွမ်းမောခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်ကို အားထားကြသော ဝေဒနာရှင်များ၏ တမ်းတခြင်းကို နည်းစွာ မျက်ရည်ပဲမိ၏။ ဆောင်းနှင်းပွင့်သေးများသည် နွေဦးဝင်ရောက်လာသဖြင့် နှင်း

လေးများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲတွင်လည်း ကျွန်တော့် ဆေးခန်းလေးအား အမှတ်တရရှိ နေဆဲပါ။ တမ်းတစိတ်နှင့် ကြေကွဲ မဆုံးတော့ပေ။

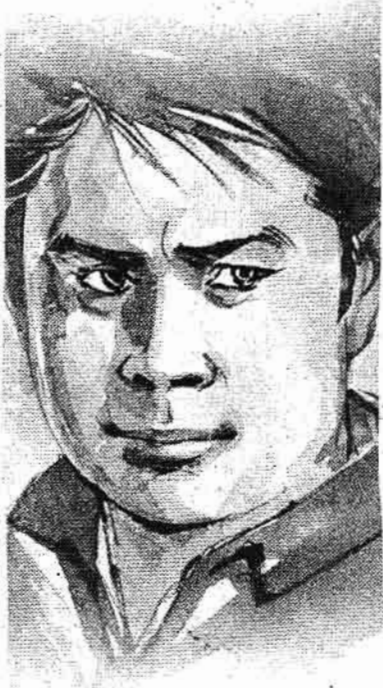
ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန် လောကတွင် ဖြစ်ပျက်များစွာရှိကြ၏။ ကိုယ့်သမားဂုဏ်အား ငွေနှင့်ပေး ဆပ်လိုက်ခြင်းများမှာ ဝင်းပပခင် လို မိန်းမများကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။ တချို့က ကိုယ်တိုင်ကပင် ဖောက် ပြန်စိတ်ရှိနေသည့်အတွက် သောက စိတ်နှင့် ပူပန်နေသော ဇနီးအပေါ် ကိုယ်ချင်းမစာတော့ပေ။ အချစ်စိတ် ကြောင့် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအား လဲ သွားနိုင်ကြ၏။ သည်ကော့ အိမ် ထောင်ရေးအရှုပ်တော်ပုံကြားတွင် တစ်ခဏသာယာမှုက တစ်ဘဝလုံး အတွက် ပြင်မရသည့်အမှားမျိုး ဖြစ် သွားတော့သည်။

ဧရီသူအတွက် အကြောင်း မဟုတ်သော်လည်း ဆရာဝန် လောကသည် သူတို့ကြောင့် နာ မည်ပျက်ကြရသည်။ ကျွန်တော့် ဆရာတစ်ဦးဆိုလျှင် ဆေးပညာတွင် အလွန်ထူးချွန်၏။ အလွန်တော်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် မိန်းမလည်တစ် ယောက်နှင့် တွေ့သောအခါတွင် သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာသည် ထိုးကျသွားရ တော့သည်။ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲ

သည့်အပြင် နောက်ဆုံးတော့ ဘဝ ပါပျက်ခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ချောက်ထဲကျလုလုတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ၏ ကယ်တင်မှုကြောင့် လက်မတင် လေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရ၏။ ကာမ

**ကျွန်တော်တို့
ဆရာဝန်လောကတွင်
ဖြစ်ရပ်များစွာရှိကြ၏။
ကိုယ့်သမားဂုဏ်အား
ငွေနှင့်ပေးဆပ်လိုက်ခြင်းများမှာ
ဝင်းပပခင်လို
မိန်းမများကြောင့်...**

ဂုဏ်ဆိုသည် လူသားများ၏ဘဝ တစ်ခုအား အလွယ်တကူ မြို့ခွဲနိုင် သော လက်နက်တစ်ခုဟုဆိုက မမှားပေ။ ထိုကာမဂုဏ်ကိုစွဲကို စောင့်ထိန်းနိုင်ရန် ဘာသာရေးဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘာသာရေးကို အလေးထားကျင့် ကြိရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် အချိန်က မိဘများ၏ ဆုံးမမှုက ကြီးပြင်းလာသည့်အချိန်တွင် လွန် စွာမှ အစိုးတန်နေသည်။

န င်း ထက် ထက် သည် ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အား လွန်စွာမှ တည့်မတ် ပေးနိုင်သူဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က အလုပ်ပင်ပန်းသည့် အချိန်မျိုးတွင် ဘာသာရေးဘက် တွင် အာရုံစိုက်မှု လျော့နည်းသွား တတ်သည်။

“ငါးပါးသီလခံပြီး ဦးချအိမ် တော့မယ်ကွာ၊ ပင်ပန်းတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ယောက်ျားရာ၊ နှင်းတို့မှာ ဘုရားတရားကြောင့် အခု လို နေရတာပါ။ ကဲ...ထ၊ ရေချိုး ပြီးရင် တရားထိုင်ကြမယ်နော်၊ လာ ပါ ယောက်ျားရယ်၊ လိမ္မာပါတယ်”

ကျွန်တော့်အား ကလေးတစ် ဦးပမာ ဦးဆောင်လမ်းပြပေးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ နှင်းထက်ထက်က သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်များသည့်

ကြားမှ ဘာသာရေးကို မပျက် ကွက်ခဲ့ပါ။ အမြဲတမ်းလိုလို ဘုရား စင်တွင် ဘုရားပန်းများနှင့် လန်းဆန်းနေတတ်၏။ နှင်းထက်ထက် က သပြေပန်းသာ ကပ်လှူတတ် သူဖြစ်သည်။

“ သပြေက အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အေးချမ်းအောင်လို့ ပေါ့မောင်ရယ်၊ နှင်းလေ ဘုရားမှာ သပြေတွေဝေပြီး စိမ်းနေရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ ရင်ထဲမှာ လန်းဆန်းသွားတယ် မောင်”

ဪ.....အခု တော့ဖြင့် နှင်းထက်ထက် မရှိချိန် တွင် ဘုရားစင် ဌ် သပြေပန်းများလည်း မဝေနိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့် သောကနှင့်

ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ ဘုရားပန်းအတွက် မစီစဉ်နိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံနေရပြီလား မသိပါ။ ထိုကိစ္စကို နှင်းထက်ထက်အား ပြန်လာမှ ပြောတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ နှင်း

ထက်ထက် ပြန်ရောက်ချိန်အမီ ဘုရားပန်းများ စိမ်းစိုလန်းဆန်းအောင် ထိုးထားလိုက်မည်ဟုတွေး ထားသည်။

ယောက်တည်း အကြာကြီးမထား ခဲ့ပါနဲ့တော့ကွယ်”

လွမ်းတေးသီရင်း ကျွန်တော်က နှင်းထက်ထက်ကို တမ်းတ လိုက်၏။ နှင်းထက်ထက် မရှိချိန်သည် ကျွန်တော် ဘဝအတွက် အထီးကျန် ဖြစ်စေရသည်။ တကယ် တော့ အိမ်ထောင်ရေးဟု သည် နားလည်မှုများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သစ္စာချစ်မိမာန်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။

သည်တော့ မည်မှ ပင် ဝေးကွာစေကာမူ ကျွန်တော်နှင့် နှင်းထက် ထက်တို့၏ နှလုံးသားတွင် သစ္စာတရားထားရှိပါက ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟူသည် မည်သူမျှ ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးနိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အခုတော့ နှင်း ပျောက်နေ့ဖြစ်ရသည် ခဏတာခွဲခွာခြင်းက

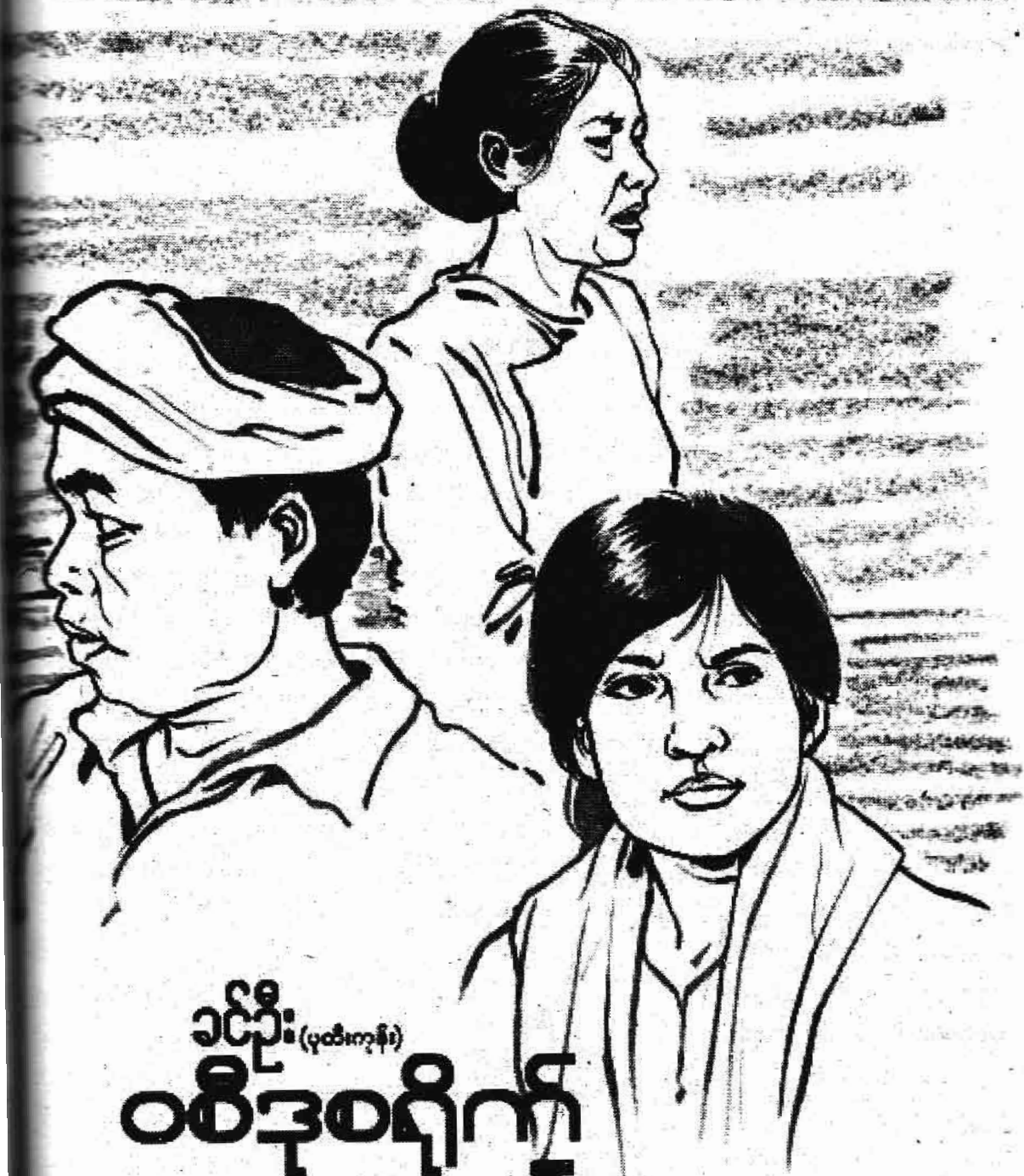
လွမ်းတေးသီရင်း ကျွန်တော်က စောင့်မျှော်နေရမည်သာဖြစ်တော့ သည်။

လေးစားဖွာဖြင့် နန္ဒအလွန်

“လွမ်းလိုက်တာ နှင်းရာ၊ မောင့်ရင်ခွင်ဆီ မြန်မြန်ပြန်လာပါ တော့ကွယ်၊ အိမ်ရှင်မ မရှိခြင်းရဲ့ ဒုက္ခကို မောင်နားလည်ပါပြီကွာ၊ နှင်းက မောင့်ဘဝ၊ မောင့်ကမ္ဘာ ငယ်လေးပါပဲ၊ မောင့်ကို တစ်

www.burmeseclassic.com

၁၆၉ (ပုထိုးကုန်)

ဝိဒုစရိုက် ကျားလွန်

ဝစ်ဒုစရိုက်ကျူးလွန်မှု

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

လူတို့၏သမိုင်းဦးအစ၌ ခြေ
 သလုံးအိမ်တိုင်ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း
 ယဉ်ကျေးလာပြီး အစုအဝေးနှင့်နေ
 တတ်လာသည်။ လူတို့စုဝေးရာ
 အစုအဝေး၊ အုပ်စုမှသည် ကျေးရွာ
 များတည်ထောင်လာသည်။ လူတို့
 မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုးကွယ်ယုံ
 ကြည်မှုများ ပြုလုပ်လာကြသည်။
 သဘာဝတရားအရ လူတို့၏
 ကြောက်တတ်မှု၊ ရယူလိုမှုသဘော
 တရားများ ပိုင်ဆိုင်ထားရာ ယင်းတို့
 အဖွဲ့အစည်း၊ အစုအဝေးတို့
 သည် ဤသဘာဝတရား၏
 သဏ္ဍာန်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။

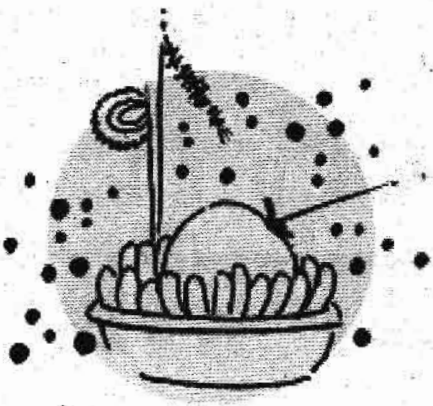
သဘာဝဝန်းကျင်ကြီး
 အတွင်း နေထိုင်နေသော လူ
 သားတို့မှာ မီးလောင်ခြင်း၊
 လေမှန်တိုင်းထန်ခြင်း၊ ရေကြီး
 ခြင်းစသည် သဘာဝဘေး
 အန္တရာယ်ဆိုးများကို ကြုံတွေ့
 ရစမြဲ ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ မြေ၊

ကျား၊ သစ်၊ ဆင်ရိုင်းစသော တော
 တွင်း တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တို့ရန်
 များ၊ လူသားအချင်းချင်း
 အုပ်စုလိုက်ရန် ငြိုးရန်စများ၊
 ရောဂါဘေးဆိုးများ ကြုံတွေ့ရ
 သည့်အခါ ထိုအကြောက် တရား
 တို့ ပြေငြိမ်းရာ ကိုးကွယ်မှုကို
 ရှာဖွေကြသည်။ ယင်းမှတစ်ဆင့်
 ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်လာပြီး မိမိတို့
 ယုံကြည်ရာ ဘာသာတရားများ
 ကိုင်းရှိုင်းလာကြသည်။

ထို့အတူ သီးခြားယုံကြည်မှု
 အရ နတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကိုး

ကွယ်မှုများသည်လည်း ယနေ့ထိ
 ထွန်းကားဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ယနေ့ခေတ်ကြီးမှာပင် ဒေါ်ငါ
 တင်တို့ကဲ့သို့ နတ်၊ ဗေဒင်များ
 အယူသီးသောသူများ မရှား
 ဒေါ်လုံးတင်မှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်
 စိုးရိမ်စိတ်၊ သံသယစိတ်၊ အ
 ငယ်စိတ်များ ပြည့်လျှံနေသူ
 သည်။ အရာရာတွင် သူတစ်ပါး
 ယုံကြည်လွယ်သည်။ အားကိုးစိတ်
 လည်းရှိသည်။ မိမိအိမ်၌ နတ်
 များစွာတင်၍ ပူဇော်ပသလေ့
 သည်။

ဒေါ်လုံး တင်
 ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးစံသိန်း
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်
 အနန္တောအနန္တငါးပါးကို
 အာရုံပြုသည်။ မည်သူ
 နတ်၊ ဗေဒင်ကိုမျှ အ
 အကြည် မရှိပေ။ ဒေါ်
 တင်အား ပြောမရန်
 ကြည့်နေရသော်လည်း
 သက်မူမရှိလှပေ။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါ်လုံးတင်ရေ.... ဒေါ်လုံး
တင် ရှိပါရဲ့လား”

“ဟဲ့.....ဘယ်သူတုံး”
တစ်နေ့ညနေပိုင်း၌ ဒေါ်လုံး
တင်အိမ်သို့ ရွာထဲမှ ဒေါ်ကျင်မြ
ရောက်လာသည်။

“မကျင်မြပါလား၊ မင်္လာစဖူး
အလာထူးလှချည်လား”

“ဪ.....ရှင့်ကို သတင်း
ထူးပြောစရာရှိလို့တော်”

“ဘာများလဲဟဲ့”

“ရွာထဲမှာ အခုပြောင်းလာတဲ့
မြင့်မြင့်မူဆိုတာ နတ်ဝင်ပူးပြီးဟော

တာ တယ်မှန်တယ်ဆိုပဲ၊ သူ့မှာ
မယ်တော်အစွဲရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ တို့တစ်ခါ
လောက် သွားမေးကြရအောင်”

“အဲဒါ အဖော်လာညှိတာပါ”

“သွားမယ်လေ၊ နောက်
တနင်္ဂနွေနေ့က ငါ့မွေးနေ့၊ သွား
မေးရအောင်”

“ဆက်ဆက်လာနော်၊ ကျွန်မ
စောင့်နေမှာ”

ဒေါ်လုံးတင်နှင့် ဒေါ်ကျင်မြတို့
အချိန်အချက်ပြုပြီး ဒေါ်ကျင်မြ
လည်း ရွာထဲမှ သူမ၏အိမ်သို့ ပြန်
သွားလေသည်။

မိုးချုပ်စတွင် ဦးစံသိန်းမှာ
မျက်နှာမကောင်းဘဲ မှုန်တေတေ
ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ယောက်ျား.....ရှင့်ကြည့်ရ
တာ၊ ဒီနေ့ တွက်ခြေမကိုက်
ဘူးထင်တယ်”

“ကွမ်းတွေက အရွက်သေး
တော့ ဈေးလျော့ပေးတယ်၊ အရှုံး
ပေါ်လာလို့ဟေ့”

“ကွမ်းသီးကရော”

“အင်း အလုံးကြီးက ဆယ့်
ငါးကျပ်ပေးတယ်၊ အသေးတွေရွေး
ချလို့ အရင်းပဲရခဲ့တယ်”

“အင်း..မယ်တော်ကို ပူဇော်
ပသဦးမှ”

“တယ်...ဒီမိန်းမနယ်၊ ကွမ်း
ပေါင်ပိုးမကျအောင် ဂရုစိုက်ပါဆို”

ထိုည အမွှေးတိုင်တစ်ထုပ်နှင့်
ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်ဖိုးပါ အဆစ်
ပါသွား၍ ဦးစံသိန်းမှာ တောက်
တခေါက်ခေါက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန် မြင့်မြင့်မူတို့အိမ်၌
အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲပြင်လျက် အမွှေး
တိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များ လင်းထိန်
နေသည်။

“မြင့်ရေ.....မြင့်”

“ဟော.....အစ်ကိုပြန်တာ ဒီ
နေ့ စောတယ်နော်”

“ဒီနေ့ မုန်တိုင်းသတင်းကြေ
ညာထားလို့ လှေမှာ လူတွေစော
စောကတည်းက ပြည့်နေတာနဲ့
အမြန်ပြန်လာတာလေ”

မြို့နှင့်လေးအိမ်တန်းရွာလေး
ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးတို့လုပ်
နေသော မြင့်မူ၏ယောက်ျား ကို
လှမြင့်မှာ အလုပ်ကြိုးစား၍ ငွေရှာ
သူဖြစ်သည်။ ထို့အတူ မြင့်မြင့်မူမှာ
လည်း နတ်ဝင်ရင်း ဟောချက်မှန်
ကန်မှုကြောင့် နေ့စဉ်ဝင်ငွေရွှင်နေ
သည်။

“မြင့် မီးတွေလင်းထိန်နေပါ
လား၊ မေးတဲ့သူရှိလို့လား”

“အင်း....ဒီနေ့ည ဒေါ်ကျင်မြ
တို့ လာမယ်တဲ့”

မကြာမီ ဒေါ်ကျင်မြနှင့် ဒေါ်
လုံးတင်တို့ ဝင်လာကြသည်။

“ဪ.....ဒေါ်လေးကဲ့ ထိုင်
ကြပါ”

မြင့်

လေးအိမ်တန်းရွာလေးကို
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
ကူးတို့လုပ်နေသော
မြင့်မူ၏ယောက်ျား
ကိုလှမြင့်မှာအလုပ်ကြိုးစား၍
ငွေရှာသူဖြစ်သည်။
ထိုအတူမြင့်မြင့်မူမှာလည်း
နတ်ဝင်ရင်း.....

“ဆရာမရေ ဒီကဒေါ်လုံးတင်က မေးချင်လို့တဲ့”

“ဪ... မြင်ရ၊ ကြားရ သမျှတော့ ပြောပြပါမယ်”

မြင့်မြင့်မူမှာ ဘုရားပွဲငါးဖီးပွဲ၌ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထပ်မံထွန်းညှိကာ ရှိသေ့စွာ ဦးချသည်။ ယင်းနောက် မယ်တော် တစ်ပါးကိုပင့်ရာ ဒေါ်လုံးတင်၏နဖူးကို ဆတ်ခနဲ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်လေတော့သည်။

“ငါ့သမီးက ဘာနေသမီးလဲ”

“ဗုဒ္ဓဟူးသမီးပါ”

ဒေါ်လုံးတင်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပုဆစ်ဖူးတုပ်ထိုင်ကာ ရိုရိုသေသေပြောလိုက်သည်။

“ငါ့သမီး အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာမြင်တယ်”

“ဘယ်လိုပါလဲရှင်”

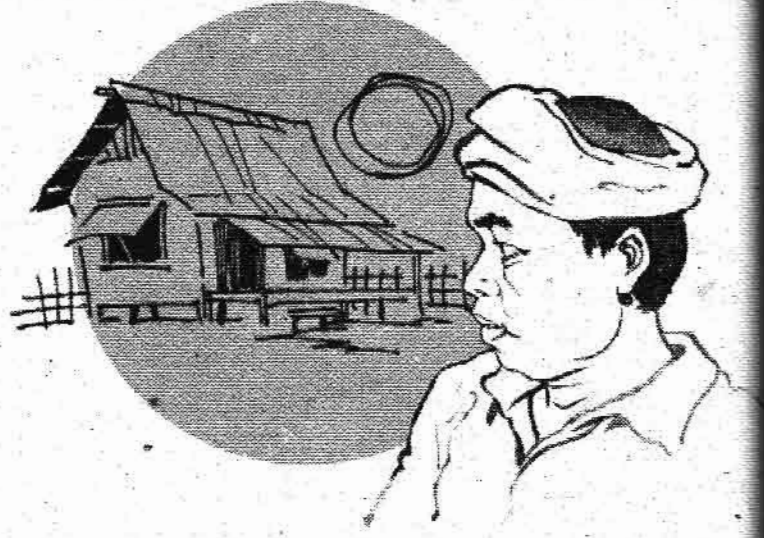
ဒေါ်လုံးတင်က အထိတ်တလန့်မေးလိုက်သည်။

“သမီးယောက်ျားက သူစိမ်းမိန်းမတစ်ဦးနဲ့ရှုပ်မယ်၊ လင်မယားကြား ပြဿနာရှိတယ်”

“ဟင်.....”

ဒေါ်လုံးတင်မှာ မျက်လုံးပြူးကာ ဒေါ်ကျင်မြဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြဿနာ အတော်ကြီးကျယ်မှာလား၊ လင်မယားကွဲကိန်းများရဲ့ မလား”

ဒေါ်လုံးတင်က ရှေ့သို့တိုး၍ မေးရာ မြင့်မြင့်မူက ပြန်ဖြေ၏။

“သမီးရဲ့လင်ယောက်ျားက ဒေါသကြီးတယ်၊ စိတ်ထက်တယ်၊ မဟုတ်ရင်မခံတတ်ဘူး၊ လက်မကြီးမာပြီးကော့နေတယ်၊ နဖူးမှာ မဲ့ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟယ်.....မှန်လိုက်တာ၊ ရှိပါတယ်”

ဒေါ်လုံးတင်က ခေါင်းတညိတ်ညှိတ်လုပ်စဉ် ဒေါ်ကျင်မြမှာ မြင့်မြင့်မူကို အယုံကြီးယုံနေတော့၏။ ဦးစံသိန်းတွင် တကယ်လည်း မဲ့ရှိသည်ကို ဒေါ်ကျင်မြလည်းသိသည်။

“သမီးက ဘုရားမှာ ပုတီးစိပ်၊ ကိုးနဝင်းပုတီးစိပ်ပါ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံပါ၊ မိမိယောက်ျားနဲ့ စကားအချေအတင်၊ ခိုက်ရန်ရှိတယ်၊ သမီးရဲ့ခင်ပွန်း ထောင်ကျက်နီးရှိနေတယ်”

“ဘုရား.....ဘုရား၊ ကယ်ဦးရှင်”

ဒေါ်လုံးတင်မှာ အသံပင်တူယင်နေပြီဖြစ်သည်။ ခိုကိုးစရာ အကိုးရှာသည်။

“ယတြာချေရမယ်”

“ဘယ်လိုယတြာချေရမလဲရှင်”

“ဆီးသားကို ဘုရားရှပ်ထုပြီး ဝါးညွန့်ကိုးညွန့်ဘုရားမှာလှူလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပါမယ်”

နတ်ပူးခြင်းပြီးသွားပြီးသည်နောက် မြင့်မြင့်မူမှာ ဒေါ်လုံးတင်ကိုကြည့်ရာ ဒေါ်လုံးတင်မှာ စိုးနဲ့ထိတ်လန့်နေ၍ ယတြာမှန်မှန်ခေရန်ပြောပြီး အားပေးလိုက်သည်။ ဟောပြောခ ငွေကျပ် ၅၀၀၀ လိုက်သည်။

“အမယ်လေး မှန်လိုက်တာရှင်၊ သူဟောတိုင်းဖြစ်ရင် ဒုက္ခပဲ”

www.burmeseclassic.com

ပဲ”

“ဪ...ရှင်ကလည်း ယတြာကောင်းရင် မင်းလောင်း တောင်ပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိပါတယ်”

“အိမ်ရောက်ရင် ဘုရားရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်ရမယ်”

ထိုည ဒေါ်လုံးတင်မှာအလွန်ပင်အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းသော် ကွမ်းတောင်းများ၊ ကွမ်းသီးအိတ်များနှင့် မြစ်ဆိပ်ကမ်း၌ချရင်း ဦးစံသိန်းတစ်ယောက် ကူးတို့ကို စောင့်နေသည်။

“ဟော.....လာပြီ”

“ဦးလေး ကွမ်းသီးအိတ်တွေ၊ ကွမ်းတောင်းတွေ အကုန်ချမှားလား”

“အေးကွ၊ အကုန်ချမယ်၊ မင်းက ကူးတို့သမားအသစ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီရွာကိုပြောင်းလာတာ သုံးလပဲရှိသေးတယ်၊ မိန်းမကတော့ နတ်ဟော၊ မေဒင်ဟာလုပ်တယ်”

“ဟေ.....ငါ့မိန်းမ လုံးတင်လည်း ဒီအလုပ်ပဲလုပ်နေတာ၊ ငါ့အလုပ်လိုက်၊ သူက နတ်သွားမေးတိုက်ပဲကွ”

“ဟား.....ဟား.....ဟား”

ကူးတို့သမားလေး ကိုလှမြင့်

မှာ ကွမ်းရောင်းသမား ဦးစံသိန်းနှင့် ခင်သွားသည်။ မြို့၌ဈေးရောင်း၍ အပြန်၌ လှမြင့်ကူးတို့နှင့်ပင်ပြန်လာတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကမ်းနားဈေးထမင်းဆိုင်၌ မိန်းမငယ်ဘစ်ဦးနှင့် ဦးစံသိန်းတို့ တိုးတိုးကပ်၍ ပြောဆိုနေကြသည်။ မိန်းမငယ်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိသည်။ ဝတ်စားမှုမှာ ခေတ်မီသည်။ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်များ ဝတ်စားထားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကိုင်ထားသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ပုံစံရှိသည်။

မျက်နှာအနေအထား တင်းမာပုံရသည်။ ဦးစံသိန်းမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တော်င်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေပုံရသည်။ သူတို့ပြောစကားကို မသိသော်လည်း အနေ

အထား ထူးခြားနေ၍ ကိုလှမြင့်မှာ အာရုံစိုက်နေမိသည်။ သူ့အမြင်နှင့် သူ့အထင်အတိုင်း ယူဆကာ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သော် သူ၏မိန်းမကို သူ၏အထင်အတိုင်း ဖောက်သည်ချတော့သည်။

“မြင့်ရေ မင်းဆီခဏခဏလာတဲ့ ဒေါ်လုံးတင်ရဲ့ယောက်ျားက ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်နေပုံရတယ်ကွ”

“ဟင်.....ဟုတ်လား၊ မြင့်လည်း သူ့မိန်းမကြီးကို အဲဒီအတိုင်း ဟောလိုက်တယ်”

“အဲဒီမိန်းမက ငွေရိပ်ကွ၊ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ထက်ပုံလည်းရတယ်”

“ဟယ်.....မြင့် ရဲ့အာရုံမှာ လည်း အဲဒီအတိုင်းမြင်လို့ ဒေါ်လုံး တင်ကို ပြောသေးတယ်”

သို့ဖြင့် ညစာစားပြီး ညကို အေးချမ်းစွာဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ နံနက်စောစော လှေကိုကြိုးချည်၍ လှေဝမ်းထဲမှရေများကို ခပ်ထုတ် နေသည်။

“ဟေ့.....လှမြင့်ရေ”

“ဗျာ.....ဦးစံသိန်း”

“မင်း နေ့လယ်အားရင် ငါ့ ကို ခုနစ်အိမ်တန်းရွာကို လိုက်ပို့ ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်ဗျ”

သို့ဖြင့် မြို့သို့ကွမ်းပို့အပြီး ဦး စံသိန်းနှင့် သူ၏အဖော် ခပ်ဖြောင့် ဖြောင့်အမျိုးသမီးတို့ကို ခုနစ်အိမ် တန်းရွာသို့ လိုက်ပို့သည်။ မြစ်ကမ်း အရောက် လှေမှအဆင်း၊အတက် ကို ဦးစံသိန်းက ထိုမိန်းမ၏လက် အား တယုတယ ဆွဲငင်ကူညီခဲ့ သည်။

“လှေအဆင်း၊ မြင်းအတက် တဲ့၊ သတိနဲ့ဆင်းနော် မစန်းရီ”

“ဪ.....မစန်းရီတဲ့လား”

အမည်နာမကို သိချင်နေသော ကိုလှမြင့်မှာ ထိုအမျိုးသမီး၏နာ မည်ကို သိလိုက်ရသည်။ လှေကို မြစ်ကမ်းဘေးဆိုက်ပြီး လှေထဲ၌ ကို လှမြင့်က စောင့်နေရသည်။ နှစ် နာရီနီးပါးကြာသော် သူတို့နှစ်ဦး ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်လာကြသည်။ ဦးစံ သိန်းမှာ မှီရသောမျက်နှာကြီးဖြင့် မစန်းရီအား ဖေးဖေးမမ ဂရုစိုက် နေသည်။

“ဒီလူကြီးကြည့်ရတာ နာဘူး ကြီးကျနေတာပဲ”

ကိုလှမြင့်မှာ ဦးစံသိန်းကို အမြင်ကတ်၍ အိမ်သို့အပြန်တွင် သူ ၏ဇနီးကို အကြောင်းစုံပြောပြတော့ သည်။

“မစန်းရီဆိုတော့ အင်္ဂါသမီး ပေါ့”

မြင့်မြင့်မူမှာ ဒေါ်လုံးတင်က

အိမ်အရောက်လာချိန် အင်္ဂါသမီး ဟုဆိုရာ ဒေါ်လုံးတင်မှာ သူ့ စုံစမ်းရသမျှ မြို့မ(-)ရပ်ကွက်နေ မစန်းရီဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်၍ အတော်ပင်ယုံကြည်လာပြီး မြင့် မြင့်မူထံ ချောင်းပေါက်မတတ်လာ နေချေတော့သည်။

လှေနားချိန် ထမင်းဆိုင်၌ ထ မြင့်ရေရွေးသောက်နေစဉ် ဦးစံသိန်း တို့ ဝင်လာသည်။ လှမြင့်မှာ ဆထ ခနဲထ၍ လှေဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ သည်။

“ဦးစံသိန်း ခြံကရော ဒီနှစ် အထွက်များရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး။ ခုနစ်အိမ်တန်း ရွာကခြံတွေက အထွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ အလုံးလည်းကြီး တယ်”

“ဦးစံသိန်းရဲ့ဖောက်သည် ငါ့ သမားတွေက သစ္စာရှိပါတယ်၊ ငါ့ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အရင်တစ်ခေါက်က အဆင်ပြေ လို့ဝမ်းသာမိတယ်”

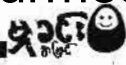
“ခင်ဗျားက ဈေးလည်းကြီး ပေးတာပဲဗျာ”

“ကျွန်မ အကျိုးအမြတ် သလို ဦးစံသိန်းလည်း မနည်းပေး ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ယုံကြည်ထ လို့ ရှင်ကိုငွေအပ်မယ်၊ အဝယ်လည်း လုပ်ပေါ့”

“ဗျာ...တကယ်ပြောတာလား”

လှေကို မြစ်ကမ်းဘေးဆိုက်ပြီး
လှေထဲ၌ ကိုလှမြင့်က စောင့်နေရသည်။
နှစ်နာရီနီးပါးကြာသော် သူတို့နှစ်ဦး . . . .

“တကယ်ပါ။ ရှင်က စိတ်
ဆတ်ပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိတာ
ကျွန်မယုံတယ်”

ထိုသို့ စီးပွားဖက်နှစ်ဦး ယုံ
ကြည်မှုရလာကာ ဦးစံသိန်းအား
ဆွသုံးသိန်းထုတ်ပေး၍ ကွမ်းသီး
အဝယ်ခိုင်းသည်။ ယ့်အတူ သွား
ထာရေးအဆင်ပြေစေရန်၊ လူရို
သေ၊ ရှင်ရိုသေဖြစ်ရေးအတွက်
အကျိုးနှင့်ပုဆိုးတစ်စုံ လက်ဆောင်
ပေးပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊
ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီလိုအံ့ဝတ်ကို ဒီတစ်
ခါပဲ ဝတ်ရတာ”

မစန်းရီမှာ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ
ပြောနေသောဦးစံသိန်းကို ကရုဏာ
ဖြစ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုနေ့ညနေ ကူးတို့လှစီးရင်း
ချောက်နာပြင် နီကျင်ကျင်ကြည့်
ရင်း ပြုံးရွှင်စွာ လိုက်ပါလာသော
အသွင်ထူးသည့် ဦးစံသိန်းကို ကို
ယုမြင့်က အကဲခတ်နေသည်။

အိမ်သို့အရောက် ငွေထုပ်နှင့်
အကျီထုပ်လေးကိုပိုက်ကာ ပြုံးပြုံး
ရွှင်ရွှင်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းတက်
ထိုက်သည်။

“နတ်သိကြားများ၊ မယ်တော်
များ မတော်မူပါ။ ဤအင်္ဂါသမီး
မစန်းရီဆိုသော သူတစ်ပါးလင်
အားကြံသူ မိန်းမပျက်ကို အဝေး

သို့နှင့်၍ သမီးတော်ယောက်ျားက
မုန်းတီးပါစေသား၊ မစောင့်ရှောက်
တော်မူပါ”

“ဟင်.....မလုံးတင်”

“ရှင်...ကို.....ကိုစံသိန်း”

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာ
လဲ”

“ရှင်က မုန်းရက်ပေမယ့်
မိန်းမဖြစ်သူက လင်ကိုမပစ်ရက်နိုင်
လို့ ယတြာချေနေတာလေ”

“ဟာ....မိန်းမရာ၊ ရူးလည်း
ရူးပါပေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ—ရူးနေ
တာကြာပြီ၊ ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင့်ရဲ့
သစ္စာမဲ့မှုကြောင့် ကျွန်မအသည်း
တွေ၊ ရင်တွေ ကွဲကြေပြီး နာကျင်
ခံစားနေရတာလေ”

“ဟာ...ငါ့မိန်းမကို ငါအချစ်
ဆုံး၊ ငါ့မိန်းမကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲ
ပါကွာ၊ ငါကြိုးစားနေတာ မင်း
အတွက်ပါ”

“နားထောင်လို့တော့ကောင်း
သားပဲ”

“ကဲ.....ထမင်းခူးကွာ”

“မအားဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်ဖြစ်နေတာလေ”

“မင်းလွဲမှားနေပြီ မိန်းမ”

“ရှင်က တလွဲတွေလုပ်နေတာ
ကိုး”

“မလုပ်ရပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာငွေ

နတ်သိကြားများ
မယ်တော်များ မတော်မူပါ
ဤအင်္ဂါသမီး
မစန်းရီဆိုသော
သူတစ်ပါးလင်အားကြံသူ
မိန်းမပျက်ကို အဝေးသို့နှင့်၍
သမီးတော်ယောက်ျားက . . .

ထုပ်၊ ငါ့ကိုယုံဖို့ သုံးသိန်းထုတ်
ပေးတယ်”

“ဒီအထုပ်ကရော”

“အကျိုးနဲ့ပုဆိုးလက်ဆောင်”

“ဘာ...ဘာ..လက်ဆောင်
တွေဘာတွေနဲ့ အချစ်တွေထူးနေ
ပါလား”

“ဟာ....မဟုတ်တာမပြောပါ
နဲ့”

“ဘာမဟုတ် ရမှာလဲ ၊
အကောင်အထည်ပေါ်နေတာတောင်
မှန်လာဥလုပ်ချင်နေသေးတယ်”

“မိလုံးတင်ရယ် ငါ့ရှက်လို့ပါ
ကွာ”

“အို.....ကျုပ်က ရှက်ရုံတင်
မကဘူး၊ ရင်ပါကွဲနေပြီရှင်”

“မင်းမယုံရင်လည်း ကြိုက် သလိုလုပ်ကွာ”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် ကျုပ်နဲ့ကွာ ပေး”

“ဘာ.....”

အလွန်ချစ်သော ဇနီး၏နှုတ် မှ စိမ်းကားရက်စက်သောစကားကို ကြားရသဖြင့် ဦးစံသိန်းမှာ အလွန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အေး....မင်းဒီလို ယုံစားနေ တဲ့ သံသယတွေက တရားခံဘယ် သူလဲဆိုတာ ငါသိပြီ”

ငယ်ပေါင်းချစ်ရသူ မိန်းမ၏ သံသယမီးကို ပိုမိုလောင်ကျွမ်းစေ သူမှာ မြင့်မြင့်မူနှင့် ကိုလှမြင့်တို့ သာဖြစ်ကြောင်း ဦးစံသိန်း နား

လည်လိုက်သည်နှင့် နံရံမှ ဓားရှည် ကိုဆွဲကာ လှမြင့်တို့အိမ်သို့ ပြေး လာခဲ့ပေတော့သည်။

“ငါ့မိန်းမကို လှုံ့ဆော်သွေး ထိုးပြီး အမြင်မှားအောင်လုပ်တဲ့ လင်မယားတွေ၊ သေစမ်းကွာ..... သေစမ်း”

“ကဲ.....ကဲ”

“ဒုတ်.....ဒုတ်”

“အား.....”

“အမယ်လေး.....”

ထမင်းစားနေသော လင် မယားနှစ်ဦးစလုံးကို ဓားရှည်ဖြင့် ခုတ်ရာ နှစ်ဦးစလုံး နေရာတွင် ပွဲ ချင်းပြီးသေဆုံးလေတော့သည်။

လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဓားနဲ့ခုတ်သတ် ခင်ဗျားပဲ ရဲစခန်းလာပြီး အဖမ်း တာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အမြင်မှန်ရမူ တော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသကြီး လင်မယားနှစ်ဦးစလုံးကို သတ် တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လင်မယား အရမ်းချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော် မိန်းမ ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာပါ။ သူကကျွန်တော်အပေါ် အမြင်မှားလာအောင် လှမြင့်က သူ့အမြင်၊ သူ့အယူအဆ တွေနဲ့ သူ့မိန်းမ မြင့်မြင့်မူကိုဖြေ တယ်။ မြင့်မြင့်မူက နတ်လိုလှ မယ်တော်တစ်ပါး ဝင်ပူးသလိုလို ကျွန်တော်မိန်းမကိုဟောပြီး ငွေညှာ တယ်။ မိန်းမဆိုတာ စိတ်အားငယ် တတ်၊ ယုံကြည်လွယ်တတ်တော့ လှမြင့်ပြောသမျှစကားထက်ပိုယုံ ပို ကြောက်အောင် ဖြစ်ခြောက်တယ်။ မိန်းမကယုံပြီး ကျွန်တော်အပေါ် တကယ်အငြိုးကြီးပြီး ရန်ရှာတော့ ငယ်၊ နောက်ဆုံး လမ်းခွဲဖို့အထိ ပြောလာတော့ ကျွန်တော် အရင် ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် တရား အစစ်ဖြစ်တဲ့ သွေးထိုးသူလင်မယား ကို ဒေါသအလျောက် ခုတ်သတ် မိပါတယ်”

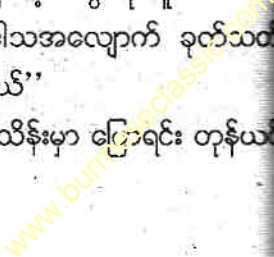
စံသိန်းမှာ ပြောရင်း တုန်ယှက်

မြို့မရဲစခန်းအတွင်း နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြောင့် စခန်းမှူး ဒုရဲမှူး ကြည်နိုင်နှင့် အမှုစစ် အရာရှိ ရဲအုပ်စစ်နိုင် တို့မှာ ခေါင်းချင်းရိုက် လျက်ရှိသည်။

“ကဲ...တရားခံ စံသိန်းကို ခေါ်ခဲ့ကွာ”

စံသိန်းရောက်လာသော အခါ စခန်းမှူးက မေးခွန်းထုတ်

တိုက်မော့စွာ မျက်ရည်များကျလာသည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့မစန်းရီတို့ဘာ ဘယ်လိုဆက်ဆံရေးဦးလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးသားသား စီးပွားဖက်ပါ။ မစန်းရီနဲ့တွေ့ထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အသီးကောက်ပေးတယ်။ ခြံတွေ ကျားပြီး ခြံရှင်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ပေးတယ်။ လိုလံ ပီရင်း ကျိုးအမြတ်ရတာရင် မစန်းရီက ကျွန်တော့်ကို မျှတပေးတယ်။ ရွာတွေမှာ နှစ်ဦး သားသားတာက ခြံတွေ လျှောက် ကြည့်ဆက်စပ်တာပါ။ ကိုလှမြင့်က သူ့အထင်နဲ့သူ သွားလေလွင့်ပြောတယ်။ မြို့မှာ နှင်းတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဆိုဖြစ်တာကို လှမြင့်က အယူလွှဲပြီး အထင်မှားတယ်။ နတ်၊ ဗေဒင် ဆိုလွယ်တဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဆိုပြောသမျှ ယုံတယ်။ သူယုံတာလေ မြင့်မြင့်မူဆိုတဲ့ နှုတ်စာဆရာမက ငွေယူလို့

ကောင်းလေပေါ့။ လောဘကြီးပြီး သူတစ်ပါးအကျိုးပျက်အောင်လုပ်တဲ့လင်မယားကို လူ့ပြည်မှာမထားတော့ဘူးဆိုပြီး သတ်လိုက်မိပါတယ်”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ လူတွေနှုတ်ကတယ်လည်းကြောက်စရာကောင်းပါလား။ ဒါကြောင့် ဘုရားသခင်က ‘ပိသုဏဝါစာ’ဆိုတဲ့စဉ်ကကို ရှောင်ခိုင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ တဒင်္ဂဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်ခဲ့လို့

ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးပြေပေါ့ဗျာ”
“ဒါပဲပေါ့ဗျာ၊ လူတွေဟာ စောင့်ထိန်းမှုဆိုတဲ့ သမာဓိတရား မရှိကြလို့ လက်လွတ်စပယ်ပြောသူကပြော၊ ယုံတဲ့လူကယုံ၊ လုပ်တဲ့လူ

က မစဉ်းစားဘဲ လုပ်ချင်သလိုလုပ်ကြလို့ လူမှုဒုက္ခတွေဝေနေတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်မှားပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ပြစ်မှုအတွက် ပေးအပ်လာမယ့် ပြစ်ဒဏ်ကို ခံပါတော့မယ်”

“အေးဗျာ၊ လူသားနှစ်ဦးမှာ ပြစ်ချက်ကြီးမားစွာမရှိဘဲ နှုတ်ကြောင့်သေကြရတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း အတွေးအခေါ်အားနည်းပြီး ဒေါသကြီး၊ စိတ်တိုမှုကြောင့် ဘဝမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲကြုံရတော့တယ်”

စခန်းမှူးက တရားချရင်း လူရိုးစိတ်တိုသမားကြီး စံသိန်းအား မျှတသောပြစ်ဒဏ်ပေးရန် စွဲချက် တင်ရေးအတွက် အမှုစစ်အရာရှိနှင့် ဆွေးနွေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

စံသိန်းကား မျက်ရည်များဖြင့် လေးလွှဲသော ခြေလှမ်းနှစ်စုံကို အချုပ်ခန်း ဆီသို့ဦးတည်လျက် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားနေပေတော့သည်။

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

တက်သင်အောင်
(ခမ်းတော့) ၂၀၀၅

ရှေ့နေဆိုတာ
 ကိုယ့်အမှုသည်အကျိုးကို
 ဆောင်ရွက်ပေးတယ်.. ဆိုပေမယ့်
 ဥပဒေနဲ့အညီရထိုက်တဲ့
 အခွင့်အရေးကို တရားနည်းလမ်း
 တကျပ် ဆောင်ရွက်ပေးမှာနော် ..

နှင်းဝင်းလှိုင်
ကြယ်စင်စင်ပွင့်

ကြယ်စင်တစ်ပွင့်

နင်းစက် (လားရှိုး)

နွယ်ပြောသလို နွယ် အရင်သေခဲ့ရင်.....။

“သားရေ သွားဦး၊ ကျူရှင်လခ ပေးရမှာမို့ ငွေငါးထောင်လောက်ကို မေ့နွယ်ခဏလှည့်ပေးပါဦးလို့”

သူ့ဇနီး ကေသီထွေးမှာ နွယ်နှင့်သူ့ကို သဝန်တိုဖို့နေနေသာသာ

အရေးဟယ်၊ အကြောင်းဟယ်ဆိုလျှင် နွယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာ။ ကေသီထွေး သားဦးလေးကို စတင်မျက်နှာမြင်ရပြီဆိုကာတည်းက နွယ်မှာ သူမကိုယ်တိုင် မီးဖွားရသလိုမျိုး။

သားဖွားဆောင် မွေးခန်းထဲကနေ ‘ကေသီထွေးရဲ့ဘေဘီ’ လို့ နွယ်လက်ထဲ လာထည့်တဲ့အခါ အနီးထုပ်ထဲမှ နီတာရဲကလေးလေးကို စတင်ထွေးပွေ့ခွင့်ရခဲ့သူကလည်း နွယ်ပါပဲလေ။ နောက်ထပ် သမီးလေးတိုးလာပြန်တော့လည်း နွယ်မှာ သွေးထုတ်နေရင်းတန်းလန်းကနေ ဆုတောင်းပေးနေခဲ့သတဲ့။

အင်းစိန်ဆေးရုံကြီး သွေးလှူဘဏ်ကနေ သားဖွားဆောင်ထဲက ကေသီထွေးအတွက် စိတ်ပူပေးခဲ့ရာတဲ့နွယ်။ သွေးလှူဘဏ်နဲ့ သား ဖွားဆောင် မဝေးလှပေမယ့် နွယ်မှာ ကေသီထွေးအတွက် တစ်ဘဝ

“တကယ်ပြောတာ နွယ်ရဲ့၊ နွယ် တကယ်လို့များ သေသွားခဲ့ပြီဆိုရင်လေ ဟောဒီမိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှာ ကြယ်စင်တစ်ပွင့်ထပ်တိုးနေလိမ့်မယ်၊ သိလား”

“ယုံတမ်းစကားတွေလား၊ မောင်၊ အဟင်းဟင်း...မောင်ပြောတာကို နွယ်ယုံလိုက်ပါ့မယ်၊ အင်း.....ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဲဒီကြယ်စင်လေးတစ်ပွင့်ကို မောင်မော့ကြည့်နိုင်အောင်လို့ နွယ်က အရင်သေပြရမှာပေါ့”

သူနှင့်နွယ်တို့၏ ရယ်သံလေးတွေ ညံ့ခနဲ။ ထိုအချိန်က ဘာရယ်မဟုတ် ပြောမိပေမယ့် တကယ်တမ်း တည်ငြိမ်လာရသော အသက် သုံးဆယ်အရွယ်သို့ အရောက်မှာတော့ စကား နောက်ထရားပါဆိုတာကို အနည်းအကျဉ်းမျှ သူလက်ခံနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

စာမျှ အချိန်တွေကြာခဲ့ရသလိုပါပဲ တဲ့လေ။

ဒုတိယသမီးလေးကို လွယ် ထားရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ခြောက်လ အရောက်မှာပဲ ကေသီထွေး၏ မိဘနှစ်ပါးလုံးက တောင်ကြီး၊ အင်းလေး၊ ပင်းတယ ဘုရားဖူး ယာဉ် တိမ်းမှောက် တဲ့အထဲပါ သွားခဲ့ပါ သည်။

ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ကေသီထွေး တစ် ယောက် စိတ်ကျ ရောဂါ မခံစားရ အောင်လို့ နွယ်မှာ ကေသီထွေးကို နေ ရော ညပါ ဖေးမ၊ ကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့ ရှာပါသည်။ ထို့ပြင် သားကြီးဖျားနေ သလား၊ ကျောင်း

သွားသလား၊ စာလိုက်နိုင်ရဲ့လားဆို သော ကေသီထွေး၏ကိုယ်စား နွယ် ကပဲ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရရှာပါသည်။

ယခုလည်း ခွဲစိတ်ခန်းကထွက် လာလျှင် သွေးအားနည်း၍ မျှော် လင့်ချက်အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိ တော့သည့် ကေသီထွေးအတွက် သွေးအမျိုးအစားတူသော နွယ်မှာ သွေးပါထုတ်၍ ကူရပြီ။ နွယ်က ဒီ တစ်ကြိမ်နှင့်ဆိုပါလျှင် အရေး

ပေါ် သွေးလှူပေးခဲ့တာ ရှစ်ကြိမ် ရှိပြီမို့ တစ်ခါမှ သွေးမလှူဖူးသော သူ့မှာ သာဓုတွေသာ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ရပါသည်။

သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများက နှမ်းဖြူးရုံသာ တတ်နိုင်သည်မို့ ထုံး စံအတိုင်း သန့်စင်ထားသော အနီး

ပိတ်ဖြူဖြူလေးထဲမှ ဒုတိယသမီး လေးကို သူနှင့်ကေသီထွေးအရင် ထွေးပွေ့ခွင့်ရခဲ့သူမှာလည်း နွယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ နွယ်၏သစ္စာ၊ မေတ္တာတရားကြောင့်ပဲလားတော့ မသိပါ။ သားကောသမီးပါ နွယ်ကို မေနှယ်လို့ ခေါ်ဝေါ်တွယ်တာခဲ့သော အခါ မထူးဆန်းပါတော့။

ဆေးကုမ္မဏီတစ်ခုမှာ အလုပ် လုပ်နေရသော သူ့အတွက် နယ်

ဘက်ကုမ္မဏီများသို့ အလှည့်က သွားရောက်စာရင်းယူရသောအ မျိုးတွေမှာ နွယ်တို့မိသားစုသည် ဆွေမျိုးများပမာ။

“အို.....ငွေထုတ်ဖို့ကို နွယ်နာမည်နဲ့ပဲ လွှဲခိုင်းချေ၊ အထွေ က ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ် သူး”

သူ နယ်ဘက် ရောက်နေချိန် ရုံးချုပ် မှာထုတ်ရမယ့် လစာ ကို ထုတ်ယူမည် ကိုယ်စားလှယ်သည် ‘ရင် နွယ်ဆက်’ သို့ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါကလည်း နွယ် မင်္ဂလာစေ့ဘက် အသွား သူ့မိတ်ဆွေ တစ် ယောက်က...

‘ဟ ဘ ... မရင်နွယ်ဆက်၊ ဇေ

ဝယ်လာတာလား၊ ကိုငြိမ်း ဇေ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ မိသား စုလိုက် ကျွန်တော့်အိမ်လာလည် ကြဦးဗျာ”

ထိုသို့ဆိုပြီး လိပ်စာကတ်ထဲ ပေးသွားသည်။ နွယ်မှာ ကျေ တော့ လှေသူကြီးဖြစ်နေရရှာ တော့၏။

တကယ်တမ်းလည်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကကော၊ ကိုယ်စောင့်နတ်ထေ

www.burmeseclassic.com

ကပါ သူနှင့်နွယ်ကို ရာသက်ပန် ခိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းခွင့်ရနိုင်ကြ မည်လို့ ထင်ခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။

“နွယ်နဲ့ကိုကိုကို အထွေး သဝန်မတိုဘူးလား”

ထိုသို့ ကေသီထွေးကို သွေး တိုးစမ်း၍ မေးခဲ့ဘူးပါသည်။ ထို အခါ ကေသီထွေးတစ်ယောက် သူ့ ကို ထူးဆန်းစွာကြည့်လာပါတော့ သည်။ ဟုတ်သည်လေ။ သူနှင့်နွယ် အကြောင်းသိကြသော ပတ်ဝန်း ကျင်က ကေသီထွေးအတွက် စိတ် ချောခိုက်စွာ ဖန်တီးပေးနိုင်ကြသည် လေ။

“ကိုကိုရယ် ကိုကိုနဲ့အထွေး အတူတူနေချိန်ထက် မမနွယ်နဲ့ အတူနေချိန်က ပိုများနေတာမို့ မမနွယ်ရဲ့စိတ်ကို အထွေးအသိဆုံး ပါ။ အထွေးသေရင်တောင်မှလေ မမနွယ်က ကလေးနှစ်ယောက် အတွက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဖျာ ဝင်ခင်းမှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“အလဲ့လဲ့.....နွယ်ရှေ့နေ အထွေးက လေလုံးထွားလှချည် လား”

“လေလုံးထွားတာမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ ကိုကိုကို မမနွယ်လိုချင်မှ ဖြင့် အထွေးနဲ့ကိုကို မယူခင် ကတည်းက မမနွယ်က ကိုကိုကို ယူမှာပေါ့။ မမနွယ် ဒီလောက်လှ ပြီး ဒီလောက်ကျက်သရေရှိတဲ့ ဆံ

ပင်ရည်ကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားတာကို၊ ကိုကိုလိုလူမျိုးကို မာယာထောင် ချောက်တောင် ဆင်စရာမလိုပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ကာလသားကော၊ ပျိုပျိုအိုအို ယောက်ျားမှန်သမျှက ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရလေသီချင်းတွေ စောင်းမြောင်းဆိုလို့၊ နည်းလမ်းမျိုး စုံ ရှာနေကြတုန်း၊ ဟိုတစ်နေ့ကဆို ရင် ပရဟိတအဖွဲ့က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေးတွေကတောင် မမ နွယ်အတွက် ဒေါသတွေဖြစ်ရလို့ပါ ဆို”

ကေသီထွေး၏စကားကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။

“ဘာ.....ဘာတွေကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရတာလဲဟင်”

ကေသီထွေးကို
သွေးတိုးစမ်း၍
မေးခဲ့ဘူးပါသည်။
ထိုအခါကေသီထွေး
တစ်ယောက်သူ့ကို
ထူးဆန်းစွာ
ကြည့်လာပါတော့သည်။
ဟုတ်သည်လေ။
သူနှင့်နွယ်
အကြောင်းသိကြသော.....

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ နာရေးကူညီမှုအသင်းရုံးချုပ်ရှိတဲ့ မြောက်ဒဂုံကို လိုင်းကားစီးပြီးသွား ကြတာကိုလေ လူတစ်ယောက်က အင်းစိန်ကနေ မြောက်ဒဂုံအထိ တောက်လျှောက်လိုက်လာတာတဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတွေက ဘာသင်တန်းပို့ချပွဲတက်ဖို့ဆိုလား၊ အဲဒါသွားတာကို မမနွယ် လိုက်ဖို့ ပေးခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံး မမနွယ်ရဲ့ သိက္ခာကိုလည်း ငဲ့ပါဦးကွယ်လို့ မမနွယ်တောင်းပန်မှပဲ လှည့်ပြန် သွားတာတဲ့၊ အဲဒီလူက အသက် အစိတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိသေး တာတဲ့၊ အမယ်.....သူကလေ မမ နွယ်ကို မရရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ် သေမယ်လို့တောင် ခြိမ်းခြောက် သွားသေးသတဲ့”

သူ့ရင်တွေ အမောကြီးမောရ ပါပြီ။ မွှေးရနံ့ကို လေညင်းဆောင် ပေးခဲ့ပြီတည်း။ နွယ်ဘဝ ထာဝစဉ် မွှေးပျံ့နိုင်ပါစေလေ။

‘တစ်ပင်တည်းရင်ထဲကနွယ်’ သီချင်းကို ဂီတာတစ်လက်ဖြင့် ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဂီတာတဒင်ဒင် တဒေါင်ဒေါင်ဖြင့် ညစဉ် သူတို့လူငယ်အဖွဲ့ နှစ်နှစ် ကြာမျှ အချိန်ဖြုန်းတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ နွယ်တို့မိသားစု စကားလက်ဆုံပွဲကျသော နေ့ရက် များနှင့် ကြုံကြိုက်ပါက သူတို့ ခဲ မလောက်တီးဝိုင်းအတွက် လက် ဖက်သုပ်တစ်ပန်းကန်ပင် ရောက် လာတတ်ပါသေးသည်။

တချို့သောသမီးရှင်များက အိမ်ရှေ့တံတား၊ ပိုးပန်းလာသူတွေ ကို ရပ်ကွက်ရုံးတိုင်ပြီး ဖယ်ရှားခိုင်း ကြ၊ လေးခွနှင့်ပစ်ကြရုံသော်လည်း နွယ်တို့မိသားစုကတော့ ခေတ်ရေ စီးကြောင်းကို သဘောထားကြီးစွာ ဖြင့် လက်ခံတတ်ပါသည်။ ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်တတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်က တော့.....

“ဟွန်း...အဘိုးကြီးက သမီး တွေမွေးထားပြီး အိမ်ရှေ့ကာလ သားတစ်သိုက် လမ်းသလားနေတာ ကို မျက်နှာပွင့်ချေရဲ့ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူ နေတာ”

ထိုစကားအတွက် သူ့မှာ ခံ ပြင်းရလျက် နွယ်ကိုပြောပြဘူး သည်။

“မောင်ရယ် နွယ်တို့မိသားစု အတွက် သိပ်မခံစားနဲ့နော်၊ တစ်ခါ ကဧရာဝတီညများရပ်ရှင်ထဲကလို ပေါ့၊ အကယ်ဒီလွင်မိုးက မိုးသန္တာ ထက်ကို ပြောတာလေ၊ ဖေဖေတို့ ခေတ်တုန်းက ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် ဘာလုပ်ပေးရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်း စားခဲ့ကြပေမယ့် အခု သမီးတို့

ခေတ်က ဒီလိုမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ငါ့နိုင်ငံ၊ ငါ့တိုင်းပြည်က ငါ့ကိုသာ လုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့ မျှော်လင့်ကြ တာလို့ ပြောတာလေ”

သူ့မှာ ဟာခနဲ နွယ်ကိုအထင် ကြီးစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီလိုပါပဲ မောင်ရယ်၊ နွယ် တို့မိသားစုက အရမ်းကြီးမချမ်းသာ ပေမယ့် အများအတွက်ဆိုတာကို ပဲ အလေးထားတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကို မမြင့်တင်ပေးနိုင်တဲ့ အပြစ်မြင် တတ်သူ၊ ကဲ့ရဲ့တတ်သူ လူနည်းစု ကိုတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် သူတို့အတွက် အချိန် ကုန်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ နောက် ဆုံးအနေနဲ့ အဲဒီလူနည်းစုကို လို အပ်လာရင် မဖြစ်မနေ နွယ်တို့လို ဖြစ်လာအောင်လို့ လက်တွဲခေါ်ယူ ရမှာပေါ့”

နွယ်တို့မိသားစုနှင့် သူတို့မိ သားစု လက်ပွန်းတတီး သိပ်မရှိလှ သော်လည်း နွယ်တို့အိမ်ကို သူ မကြာမကြာ ရောက်သွားတတ်ပါ သည်။ စတိုးဆိုင်သေးသေးလေးနှင့် အပ်ချုပ်ဆိုင်ကိုတွဲ၍ အိမ်ရှေ့မျက် နှာစာအပြည့် ဖွင့်ထားသော နွယ် တို့မိသားစု ဆီသို့ ဈေးဝယ် အကြောင်းပြကာ သူ့ရောက်သွား တတ်ပါသည်။ နွယ်အစ်မတွေက အဝတ်အစားချုပ်တာ အရမ်းတော် ပါသည်။ အပ်ထည်များက ပုံကာ

လျှံကာရှိနေတတ်ပါသည်။

အကောင်းမြင်စိတ်ထား သော မိသားစုမှန်း သူလက်ခံ လိုက်ရသော နေ့ရက်တစ်ရက်ရှိ ပါသေးသည်။ ထိုနေ့က သူ့ဈေးဝယ် ကအထွက် နွယ်၏မိခင် ဈေးဝယ် ပြန်တာနှင့်ကြုံသည်။ သူ့ဆွဲခြင် ကုဆွဲဖို့ ပြေးအလာ နွယ်မိခင်ဆီ ရောက်ခါနီး ဆယ်ပေလောက် အကွာမှာပဲ လမ်းဘေးပျံကျကုန် စိမ်းသည်က သုံးပြီးသားရေညှစ် တွေကို လမ်းမပေါ် ဗွမ်းခနဲလှမ်း အပက်.....

“ဟယ်...အန်တိုကို ရေတွေ လောင်းမိပြီ၊ ဒါရန်စတာပဲ”

သူ့မှာ လက်သီးလက်မောင် တန်း၍ ထိုဈေးသည်နှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ထိုဈေး သည်နှင့် နွယ်မိခင် နင်ပဲငဆ စကားများကြလျှင် နွယ်မိခင်ဘက် က ကူညီပေးဖို့ဖြစ်သည်။

“အန်တီလာတာကို မမြင် လိုက်မိလို့ပါ၊ မတော်လို့ပါနော်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ကိုယ် ရေသန့်ရှင်းမှုက အရေးကြီးတယ် ခုလို ရေတွေစိုသွားတော့ အိမ် ရောက်တဲ့အခါ မဖြစ်မနေ ရေချိုး ရတော့မှာမို့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွား တဲ့အခါ ရောဂါကင်းတာပေါ့၊ အန် တီကတောင် ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့”

ဈေးသည်ကောင်မလေးမှာ

ချက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်။ အနီးအနားမှ အပေါင်းပါဈေးသည် တွေလည်း အပြေးထလာ၍ နွယ် နီခင်ကို ထိုင်မရှိခိုးရုံတမယ်။ နွယ် နီခင်၏အပြုံးကို ပန်းချီရေးလို့ပင် နီနိုင်မည်မထင်ပါတော့။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ” အန် တီရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ အန်တီက မကျေနပ်လို့ ဈေးခေါင်း ခုံးသွားတိုင်ရင် ကျွန်မတို့ လမ်း ဘေးမှာ ဈေးရောင်းရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟဲ့..ကောင်မတွေ နှင် တို့တွေ နောက်တစ်ခါ ရေလောင်း ရင် ကြည့်လောင်းကြချေ။ ဒါ ဒီ အန်တီမို့လို့ပေါ့။ တခြားလူဆိုရင် ငါးတောင်ရိုက်သွားဦးမယ်။ ဘယ် လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ အန်တီ ရယ်.....နော်”

နွယ်မိခင်ကို တောင်းပန် လိုက်၊ အချင်းချင်း အော်ကြဟစ် ကြနှင့် နွယ်မိခင်၏ ဈေးဆွဲခြင်း တောင်းထဲ ခရမ်းသီး၊ ပဲသီး၊ ခုံးပတီသီးတို့ပြည့် သွားပါတော့ သည်။ သူ့မှာအပြေးအလွှား ဆွဲခြင်းကို သွားကူဆွဲရသည်။

“အေးပါကွယ်၊ ခုလိုပေးကြ တဲ့ အသီးအနှံတွေကို သီးစုံဟင်း လေးချက်ပြီး ထိုင်ကိုယ်တော်တွေ တို ခုနစ်ရက်သားသမီးအလှူအဖြစ် ထူပေးမယ်နော်၊ လူဆိုတာအညွန့် နဲ့နေတာပါကွယ်၊ တစ်သက်လုံး

ဈေးရောင်းရမယ်လို့တော့ မရှိပါ ဘူး၊ ဪ.....သူလေးက အောင် ငြိမ်းချမ်းတဲ့၊ ကိုငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်ကြ တယ်၊ အနောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှာ အဝေးသင်ဒုတိယနှစ် တက်နေတာ လေ”

နွယ်၏မိခင်က ဆွဲခြင်းကူဆွဲ ပေးသော သူ့ကိုပါ ဈေးသည်များ နှင့် လှမ်း၍မိတ်ဆက်ပေးနေပါ သေးသည်။ ထိုစဉ်က ဈေးသည် များကို ဈေးသည်များဟုသာ အရိုး စွဲခဲ့သည့်အတိုင်း မတူမတန်သဘာ ထားတစ်ခု ထားခဲ့မိသည်ကအမှန် ပင်။ အမြဲတမ်း ချွေးနံ့တွေ နံနေ တတ်ပြီး နေလောင်ထားသော အသားအရေ၊ ကြမ်းတမ်းသော စကား၊ ပါးကွက်ကျားများကို သူ ရွံမိသည်။

ဒီနေ့တောင်မှ နွားနို့ဆိုင်သို့ နွားနို့ပုလင်း လာဝင်ပို့ရင်း အင်္ဂလိပ် စာသင်တန်းသို့သွားရန် ဈေးရှေ့က ဖြတ်လမ်းခို့ ရောက်ခဲ့မိတာဖြစ် သည်။ အိမ်က နွားနို့ကို တစ်ရက် ခြားယူသလို နွားနို့ပုလင်းပြန်ပို့ပေး ရန်တာဝန်က ညီမလေး၏တာဝန်။ ဒီနေ့ညီမလေးက သူ့ကိုတွက်ကတ် လိုက်ခြင်းပင်။

“ဪ.....ဒီအမေကမွေးတဲ့ ဒီသမီးတွေမှာလည်း ဒီလိုအကောင်း မြင်စိတ်ရှိတာ မဆန်းပါဘူးလေ၊ နွယ်က မိကောင်းဖခင်သားသမီး

ပီသပါပေရဲ့”

နွယ်တစ်ယောက် ဒီဇိုင်နာသင် တန်းတက်လိုက်၊ အိမ်မှာဈေး ရောင်းလိုက်၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်နေသလို သူသည်လည်း နိုင်ငံခြားဆေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရသွားခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်း တစ်ပင် တည်းရင်ထဲကနွယ်နှင့် ဝေးဝေးလာ ရပါတော့သည်။ သို့သော် လခထုတ် တိုင်း နွယ်ကို ဝက်သားတုတ်ထိုး လိုက်ဝယ်ကျွေးတတ်တာကိုတော့ မပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမဲ စွပ်ကို ရှောက်ရွက်နိုင်နိုင်၊ ငရုတ် ကောင်းကဲကဲဖြင့် နှစ်ယောက်သား ရှူးရှူးရူးရူးသောက်ကြ၊ ချွေး သုတ်၊ နှပ်တွေညှစ်ကြ။

“ဒီနှစ်တော့ အောင်မှာပါ နွယ်ရယ်”

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေတာ လေးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သောနွယ်ကို သူ အားပေးသည်။ နွယ်ကို ဘွဲ့ရပညာ တတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ သူက သာ ပြောနေပေမယ့် နွယ်ကတော့ ပြုံးပြုံးလေး။

နွယ်စာကျက်ရမည့်အချိန်မှာ ပွင့်လင်းရာသီ။ မင်္ဂလာအချိန်၊ အလှူအတန်းအချိန်တွေမို့ အငယ် ဆုံးသမီး နွယ်မှာ ခေါင်းမရှောင်း ရက်ချေ။ ဆိုင်အလုပ်၊ အိမ်အလုပ်၊ ဈေးဝယ်ထွက်ရ၊ စက်ပိုင်းချုပ်ရနှင့်

ည ၉ နာရီကျော်အထိ နွယ်မနား
ရ။ သူ နွယ်ကို လွမ်းရသည့်ရက်
များမှာ နွယ်နံ့ဘေး စာတွေသွား
ကူကျက်ပေးရပါသည်။ နွယ်က
လည်း သူ့ကိုချစ်စိတ်ဖြင့်သာ စာ
ကျက်သံတွေ နားစွင့်နေပေမယ့် စီး
ကွင့်ချီထိုးနေသော နွယ်မှာ အိပ်
ငိုက်သဖြင့် အပ်စူးမိခြင်း။

နောက် သူ့နံ့ဘေး ကေသီ
ထွေး ရောက်လာချိန်မှာတော့ လ
စာထုတ်ရက်များမှာ ဝက်သားတုတ်
ထိုးစားဖို့ နွယ်မလိုက်တော့။ အမဲ
သားကိုလည်း ဖြတ်လိုက်ပြီလို့
နွယ်ပြောလာသည်။ သူ့မှာမူပျက်
နေသလောက် နွယ်မျက်နှာကတော့
အပြုံးမပျက်။ ပြုံးတာ ကိုယ့်အိတ်
ထဲကငွေ တစ်ပြားမှလျော့မသွား
တာပဲလို့ နွယ်ပြောတော့ သူ့မှာ
မလုံမလဲ။ 'အပြစ်ရှိသူက ကျွန်
တော်ပါ' ဆိုသလိုမျိုး။

ကေသီထွေးနှင့်အတူ အလုပ်
လုပ်ရတာမို့ တီတီတာတာပြော
တတ်သော ကေသီထွေးအပေါ် သူ
သာယာလာမိသည်။ အသက် နှစ်
ဆယ်ကျော်လာပြီမို့ သူ့ကိုယ်သူ
အရွယ်ရောက်ပြီလို့လည်း တွေး
ထင်ထားမိသည်။ ကားတစ်စီးတည်း
အတူစီး၊ ထမင်းအတူစား၊ ဆေး
ခန်းများ၊ ဆေးဆိုင်များ တစ်ဆိုင်
ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် အလုပ်အတူ
တွဲလုပ်ရသည်မို့ ရစ်ပတ်ချင်သော

**တစ်ရက်တော့
ကေသီထွေးတို့အိမ်သို့
နွယ်ကိုအလည်
ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍
သူ့အပေါ် နွယ်စိတ်များ
ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ခြင်းပင်။
နွယ်မှာ စာကျက်ဖို့
အချိန်အဟန့်ရင်နေရမည်။
ကေသီထွေး၏
မိဘနစ်ပါးနှင့်.....**

ကြိုးတွေက တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်
ပါခဲ့ရပြီ။ လစာထုတ်ရက်များမှာ
ရောက်လေ့ရှိသော ဝက်သားတုတ်
ထိုးဆိုင်အစား ရန်ကုန်မြို့၏အထင်
ကရကော်မီဆိုင်များ၊ စတိုးဆိုင်များ
ဖြစ်လာသည်။

ကေသီထွေးက တစ်ခုတော့
ကောင်းသည်။ ကဗျာဝါသနာအိုးမို့
လို့လားမသိ။ စိတ်ထားနူးညံ့သည်။
စာကောင်းစာမွန်လေးတွေ ဖတ်
သောကြောင့် အတွေးအခေါ်
ကောင်းလေးတွေရှိသည်။ နွယ်လို
အများကြီးမပြုံးနိုင်ပေမယ့် 'ငါ'ဆို
သော အတ္တဝေတော့ ကေသီထွေးမှာ

မရှိပါချေ။
ကေသီထွေး၏မိဘများ
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအဖြစ် တက္က
စီးထောင်ထားပြီး အေးအေးခ
ချမ်း ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတ
စာဖတ်နှင့် အေးအေးလူလူ နေ
ကြသူများဖြစ်သည်။ သားအကြီး
အိမ်ထောင်ကျပြီး တာမွေဘက်
နေသည်မို့ တစ်ဦးတည်းသော
ကေသီထွေးကို အချစ်ပိုကြသူ
နွယ်ကလည်း ကေသီထွေးကို
မင်ရှာပါသည်။

တစ်ရက်တော့ ကေသီထွေး
တို့အိမ်သို့ နွယ်ကိုအလည်ခေါ်
ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍
အပေါ် နွယ်စိတ်များ ပြောင်း
သွားခဲ့ခြင်းပင်။ နွယ်မှာ စာကျ
ဖို့အချိန်သာမရှိရင်နေရမည်။
ကေသီထွေး၏ မိဘနစ်ပါးနှင့် စက
လက်ဆုံကျလိုက်၊ သာရေးနာ
ပြေးလိုက်၊ အလှူအတန်းတွေ
ဝိုင်းဝန်းကူညီလိုက်ကြနှင့် အသ
နှစ်ဆယ်ကျော်သာရှိသေးသော
သူ့မကိုယ်သူ့မ ဒီဘဝမှာ
နိဗ္ဗာန်ဝင်တော့မည့်အလား။

တဖြည်းဖြည်း သူနှင့်ကေ
ထွေးတို့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင်ဖြစ်
ကြစဉ် တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်
အချိန်ကာလမှာပဲ ကေသီထွေး
၏ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်နှင့် နွ
တို့ရပ်ကွက်မှာ နွယ်က အထေး

သည် ပရဟိတအဖွဲ့အမှုဆောင်
 တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုရပ်
 တွက်တွေမှာ ဘာပွဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်က
 မိလေရာ။ ထိုကြားထဲ အရေးပေါ်
 သွေးလိုအပ်နေသူများကို ကူညီ
 နိုင်ဖို့ သွေးကူညီမှုအသင်းဖွဲ့
 ညှင်းလိုက်သေးသည်။ နွယ်က
 တက္ကသိုလ်ဆိုတာကို အိပ်မက်
 မောက်နိုင်သေးသော်လည်း နွယ်
 အနီးအပါးမှ ကလေးများက
 တက္ကသိုလ်က ကလေးတွေ
 ချည်း။

“ပင်ပန်းလိုက်တာ
 နွယ် ရယ်”

“နဖူးကကျတဲ့
 ချွေးက အလကားဖြစ်
 သွားတော့ ဘူးပေါ့
 ဆောင်”

သူ့အချစ်ဆုံးနှင့်
 အချစ်ဦးက နွယ်ဖြစ်ခဲ့
 ချွေးသည်မို့ နွယ်ပင်ပန်း
 နေတာတော့ မကြည့်ရက်
 ခါချေ။ နွယ်နံဘေးမှာ ယပ်
 ဆတ်၊ ချွေးသုတ်ပေးရသူ ဖြစ်ခွင့်
 နေသည်။ နွယ်ကို ရေအေး
 အေးလေး ကမ်းလင့်ချင်သည်။
 အိပ်ပေမဲ့.....

ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်း(ထူးချွန်)
 အဖြစ် ဆုရခဲ့ပြီးပြီ။ နာမည်ကောင်း
 အတူ သူ့လစာလည်း အများ
 ခြားတိုးခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေး

ဆိုင်တွေကနေ သိမ်းယူရသမျှ
 သော သိန်းဆယ်ချီငွေများကို ရေ
 တွက်ရသည့်အပေါ် ဘဝင်ထင်လာ
 မိသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဘုရားပေး
 သောဆုအဖြစ် ကေသီထွေးဆို
 သည့် ချစ်စရာကောင်မလေးတစ်
 ယောက်လည်း သူ့အနားမှာရှိနေ

ပြီ။ မည်သူမှတွန်းချတာမဟုတ်ဘဲ
 နွယ်အိုင်ကြီးထဲ လိုလားစွာ ခုန်ချမိ
 သူက သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့တော့
 သည်။

“အနိမ့်ကျဆုံးအလုပ်ကို
 အမြင့်မြတ်ဆုံးနှလုံးသားပိုင်ရှင်တွေ
 ကပဲ လုပ်နိုင်တယ်တဲ့။ နွယ်ရဲ့နှလုံး

သားကို မြင့်မြတ်စေချင်လိုက်တာ။
 စွန့်လွှတ်နိုင်ဖို့၊ ပေးဆပ်နိုင်ဖို့ နွယ်
 ကြိုးစားနေမိတာပါပဲ။ နွယ်လေ
 နေ မင်းကြီး၊ လမင်းကြီး ဖြစ်ခွင့်
 မရရင် တောင်မှ ကြယ်စင်တစ်ပွင့်
 တော့ ဖြစ်ခွင့်ရချင်တယ်မောင်”

“အများအတွက်ဆိုတဲ့ စိတ်ရှိ
 သူပဲနွယ်ရယ်၊ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

နွယ် ပြုံးပြန်ပါပြီ။ နွယ်က
 အသားလတ်သည်။ လှသည်။ ရပ်
 ကွက်ထဲမှာ ရေပန်းစားသည့် မိန်း
 ကလေးများစာရင်းမှာ နွယ်တို့ညီ
 အစ်မတွေက ထိပ်ဆုံးက။ နွယ်လို
 ပြုံးနိုင်ဖို့ သူ့ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါ
 သေးသည်။

“တကယ်ပြော
 တာ နွယ်ရဲ့၊ နွယ်
 တကယ်လိုများ သေ
 သွားခဲ့ပြီ ဆိုရင်လေ ဟောဒီ
 မိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှာ ကြယ်
 စင်တစ်ပွင့်ထပ် တိုးနေလိမ့်မယ်၊
 သိလား”

“ယုံတမ်းစကားတွေလား
 မောင်၊ အဟင်းဟင်း...မောင်ပြော
 တာကို နွယ်ယုံလိုက်ပါ့မယ်၊
 အင်း.....ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဲဒီ
 ကြယ်စင်လေးတစ်ပွင့်ကို မောင်
 မော့ကြည့်နိုင်အောင်လို့ နွယ်က
 အရင်သေပြရမှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

သူ့အမှားတစ်ခုက ကေသီ ထွေးကို တာဝန်ယူဖို့ ဖြစ်လာသော အခါ သူ့မှာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို မက်လိုက်ရသည့်နယ်။ ကေသီ ထွေးက နွယ်ထက် တစ်နှစ်ခန့် ငယ်သည်။ ကေသီထွေးမှာ နွယ်ကို ဖက်ကာ အားပါးတရင့်သည်။

“အထွေးကိုခွင့်လွှတ်ပါ မမ နွယ်ရယ်၊ အခုဖြစ်ပြီးသမျှကို အထွေး အကုန်မေ့ပေးပါမယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မမနွယ်ပဲ လက်ထပ်မယ်ဆို ရင်လည်း အထွေးလေ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“အထွေးရယ် အထွေးလို မိကောင်းဖခင်သားသမီးလေးနဲ့ ကိုငြိမ်း ဖူးစာဆုံရတာကို မမနွယ် အရမ်းဝမ်းသာနေမိတာပါ။ မမနွယ်လေ ကိုငြိမ်းအတွက် စိတ်ချသွားပြီ၊ သီရိမာကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ကြည်ညိုမိလွန်းလို့သာ သီရိမာ အပေါ်က သွန်လောင်းချခဲ့တဲ့ ထောပတ်ဆီပူအိုးက ရေခဲတမျှ အေးခဲသွားရတာပါ။ မယ်ဥတ္တရာသာ သီရိမာအပေါ် အပြစ်မြင် စိတ်ကွက်လိုက်ရင်....အမယ်လေး.....”

ကေသီထွေးတစ်ယောက် နွယ်ရင်ခွင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုလျက်။ သူ့အပေါ်မှာ နွယ်၏ချစ်လက်စတွေ ကုန်သွားပြီဆိုတာကိုတော့ သူ့သိလိုက်ပါပြီ။ ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ကို နွယ်က ‘မောင်’ လို့ခေါ်ဝေါ်မှုကို

အကန့်အသတ်မရှိ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုငြိမ်းကို ကြည်ဖြူစွာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါ အထွေးရယ်၊ ကိုငြိမ်းက ကွမ်း၊ ဆေးလိပ် လုံးဝ ကင်းရှင်းတဲ့ လူရည်တတ်၊ ပညာတတ်ပါ။ သူ့လခနဲ့ အထွေးတို့ရပ် တည်နိုင်လောက်ပါတယ်၊ မမနွယ် အမြဲတမ်း အထွေးတို့အနားမှာပဲရှိနေမှာပါ။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အထွေးဘဝမှာ အပျိုစင်ဘဝကို တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းရမယ် အထွေး၊ ကိုယ့်အပျိုစင်ဘဝကိုအပ်နှင်းလိုက်ရတဲ့ အမျိုးသားနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်အမျိုးသားဟာ တစ်ဦးတည်းပဲ ဖြစ်သင့်တယ်”

ကေသီထွေး၏ နောက်ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်၍ပြောနေသော နွယ်၏စကားများသည် တကယ့်ကို ရင်ဘတ်ထဲမှ လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူရိုးသားစွာ သိနေနှင့်ပါသည်။

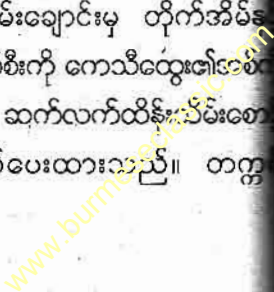
“အဖြူရောင်ချည်းပဲရှိတဲ့ ကင်းဘတ်ပေါ်မှာ အနက်ရောင်မင်စက်လေးတစ်စက်ကိုပဲ ချရေးကြည့်လိုက်ပါ အထွေးရယ်၊ နွယ်တို့အပါအဝင် လူသားအားလုံးဟာ မြင်ကွင်းကျယ်မြင်နေရတဲ့ အဖြူရောင်အများကြီးကို မမြင်ကြဘဲ အဲဒီမင်အမည်းစက်လေးတစ်စက်ကိုပဲ မြင်နိုင်ကြမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ

က အမည်းစက်ဖြစ်နေတာကိုး
 ❖❖❖❖❖

ကေသီထွေး၏မိဘတွေက သောနှစ်မှာပဲ တက္ကသိုလ်ဝင်စာစာမေးပွဲ အောင်မြင်သွားခဲ့သည်။ သူ့မှာ ယောက္ခမတွေ ဆုံးပါးသွားသည့်အတွက် မျက်ရည်လေးစုမရစ်ပဲခဲ့ရ။ နွယ်စာမေးပွဲအောင်စာကို မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသည်။ နွယ်က သူ့လောက်ပင် တုန်လှုပ်မှုမသလိုပင်။ နွယ်မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်မများမှာ ကြီးမှအတောင်စုံတဲ့ငှက်က နွယ်ကိုပြောပြီး ပျော်ရွှင်နေကြပါစေ

နွယ်မှာ မိသားစုအတွက် ကျေးဇူးတစ်ခု ဆပ်နိုင်လောက်သည်အထိ အောင်ပွဲရသွားခဲ့သမျှမျိုး။ နှစ်တိုင်းကျက်ခဲ့သမျှစာမေးပွဲက အလွတ်နီးပါးရနေခဲ့ပြီမို့ ဒီနှစ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြေနိုင်ခဲ့ပြီလို့ နွယ်ပြောဖူးခဲ့တာ အမှတ်ရမိသည်။ စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုပြီး နွယ်မှ မိသားစုနှင့် အကြာကြီးပျော်ရွှင်မနေနိုင်ပါချေ။ မိဘမဲ့သွားပြီဖြစ်သော ကေသီထွေးဆီ အပြေးသွားရသည်။ ကေသီထွေး၏အစ်ကိုနွယ်ပဲ ဦးဆောင်ကာ နာရေးကုစီစဉ်ရပါ၏။

စမ်းချောင်းမှ တိုက်အိမ်နားနှစ်စီးကို ကေသီထွေး၏အစ်ကိုကြီးက ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းစောရှောက်ပေးထားသည်။ တက္က

ငှားခရသမျှကို ဘဏ်မှာအပ်ပြီး ကေသီထွေးဘက်မှ အမွေခွဲလိုပါလျှင် ချက်ချင်းခွဲဝေပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသည်။ ကေသီထွေးကလည်း သဘောထားကြီးသူပီပီအစ်ကိုကြီး အဖရာမို့ ဘာမှပြောမနေတော့။ သူ့ရသမျှလစာကိုသာ ခြီးခြံချွေတာ၍ ကေသီထွေး သုံးစွဲရှာသည်။ လိုအပ်မှုရှိလာလျှင် နွယ်ထံပြေးရစမြဲ။ ယခု နေနေရသောအိမ်ကိုပင် နှစ်ဖက်မိဘများ စုပေါင်းစပ်ပေါင်း၍ ဝယ်ပေးခဲ့လို့ သာ တော်ပါသေးသည်။ နွယ်တို့ အိမ်နားမှာပဲ ဝယ်နေနိုင်ခဲ့တာမို့လည်း ကျေနပ်ရပါ၏။

ကေသီထွေး၏ အစ်ကိုကြီးကလည်း ညှာတာစိတ်ရှိပါသည်။ သူ့ကို ကားမောင်းသင်စေချင်သည်။ ဆက္ကစီကိုယ်ပိုင်မောင်းစေချင်သည်။ ဒါကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းသူက ကေသီထွေး။ မိဘနှစ်ပါးကို ဘားနှင့်ပတ်သက်၍ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီမို့ ကားဆိုသောအသံကို မကြားချင်။ လောလောဆယ် ပူပင်နေရတာက ကေသီထွေး၏ကျန်းမာရေး၊ နွယ်တို့မိသားစု ရှိနေလို့သာ။ တလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မေနှယ်.....မေမေနှယ်နှင့် နွယ်ကို အတော်ချစ်ရှာပါသည်။

“အထွေးသေရင် အထွေးရဲ့ သားနဲ့သမီးကို မမနှယ် စောင့်

ရှောက်ပေးပါနော်၊ အထွေးမနေရတော့ဘူးဆိုတာ အထွေးသိပါတယ်”

“ဘဝဆိုတာ ကိုယ်အရှုံးပေးမှ ရှုံးတာပါ အထွေးရယ်၊ ကိုယ်သာလျှင် အရှင်ပဲလေ”

နှစ်နှစ်လောက် ကေသီထွေး တရှောင်ရှောင်။ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ ဖျားလိုက်နှင့်။

အငယ်ကလေးမလေးပင် တတောက်တောက်ပြေးနေပြီ။

နွယ်ပြုံး၍ ကေသီထွေး၏ လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးများကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ နွယ်ပြုံးသလို ကေသီထွေးလည်း ပြုံးတတ်ချင်ပါသည်။

“အထွေးရယ် အထွေးက ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးရတဲ့ မိခင်အရင်းပါကွယ်၊ မမနှယ်နဲ့ စိတ်ချမသ့်အစား အထွေးကိုယ်တိုင် အထွေးရဲ့သား သမီးတွေကို စောင့်ရှောက်ရမှာလေ၊ အထွေးသားသမီးတွေ အတွက် အသက်ပေးပြီး မွေးထုတ်ပြီးကာမှ ကွယ်၊ အကယ်၍များ သားနဲ့သမီး အတွက် အသက်ပေးလျော်ရမယ်ဆိုရင်လေ မမနှယ်ပဲ အသက်ပေးလျော်ကြေးပေးမှာပါ။ မိခင်အရင်း ဖြစ်တဲ့ အထွေးကပဲ သားသမီးတွေ အနားမှာ ကျန်ရစ်ပေးရမှာလေ”

“မိခင်အရင်းဖြစ်တဲ့ အထွေးကပဲ သားသမီးတွေရဲ့အနားမှာ ကျန်ရစ်ပေးရမှာလေ” ဆိုသော နွယ်၏စကားကြောင့် ကေသီထွေးတစ်ယောက် သေရွာကနေ ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ ဟိုတုန်းကလို ခုတင်ထက်မှာ တအီအီဖြင့် ငိုပွဲဆင်နေသော ကေသီထွေး မဟုတ်တော့။ သားကြီးကိုကျောင်းပို့၊ သမီးငယ်ကို မူကြိုပို့၍ အိမ်ဗဟိုရများ လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် နွယ်တို့အိမ်ဘက်သို့ ကေသီထွေး အပြေးသွားကာ ဈေးကူရောင်းပေးသည်။

အပြင်လူမှုရေးအလုပ်တွေနှင့် အချိန်ကုန်နေတတ်သော နွယ်အတွက် ကေသီထွေး လာကူပေးသဖြင့် နွယ်မှာ ကေသီထွေးကို ကျေးဇူးတင်နေရပါသည်။ ကေသီထွေး၏အစ်ကိုကလည်း ပြန်လည်နေရာချထားရေးဌာနမှာမို့ နွယ်တို့ ပရဟိတအဖွဲ့များနှင့် အမြဲတမ်းလိုလို ထိတွေ့မှုတော့ရှိပါသည်။

ကေသီထွေးတစ်ယောက် ဈေးရောင်းလိုက်၊ စက်ဝိုင်းကူချုပ်လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေသလို ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း နွယ်တို့အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်။ နွယ်မိဘများကို အဘိုး၊ အဘွား ရင်းချ်များလို။ နွယ်အစ်မ အပျိုကြီးများ

ကိုလည်း ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီးနှင့် ကပ်ချွဲလိုက်၊ ညာစားလိုက်။

“ဝေး...ဟေး...ဟေး၊ မေ နွယ်ပြန်လာပြီဟေ့”

သူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ဆိုင် ထဲသို့ဝင်လာသော နွယ်ကိုသာ ကလေးတွေကမြင်ကြပြီး ဖခင် အရင်းဖြစ်သော သူ့ကိုမမြင်ကြပေ။ သူနှင့်နွယ် လမ်းထိပ်မှာဆုံသဖြင့် ဒီလိုအချိန် ကေသီထွေးတို့သားအမိ ကို လာကြိုနေမှန်းသိသောသူ့ကို နွယ်ခေါ်လာပေးတာပင်။ နွယ် သူ့ အပေါ် အေးစက်သွားခဲ့ပြီထင်ပါ သည်။ နှစ်ယောက်သား အတူ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရသော်လည်း

ရင်ခုန်သံကမညီ။

“သားနဲ့သမီးကလည်းကွာ ဖေဖေကိုတော့ မကြိုကြဘူး”

သူ ဝန်တိုစွာဖြင့် ပြောလိုက် မိတော့ နွယ်ပြုံး၏။ သားကြီးက နွယ်ကို သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ် တိုက်သည်။ သမီးငယ်က နွယ်ကို ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။

“ဟာ..ဖေဖေကို အိမ်ရောက် ရင် ပြုစုပေးမှာပေါ့၊ အခုတော့ မေ နွယ်ပင်ပန်းလာတာလေ၊ ခဏနေ ရင် မေ့နွယ်က အမေ့ပညာဒါန ကျောင်းမှာ စာသွားသင်ပေးရတော့ မှာ”

သိတတ်နေပြီဖြစ်သော သား ကြီးက သွက်လက်စွာပြောတော့ အားလုံးမှာ ဝါးခနဲပွဲကျသွားရပါ တော့သည်။ သူ ကျေနပ်မိပါသည်။ တစ်ဖက်မှာ ကမ်းပါးပြုလျှင် တစ် ဖက်မှာ သောင်ထွန်းမှာပဲမဟုတ် လားလေ။ သူ့မွေးချင်းမောင်နှမ၊ မိဘနှစ်ပါးတို့ကိုပင်လျှင် နွယ်တို့လို ရင်းနှီးမှု မရှိ သလိုပါပဲလားလို့ တွေး မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းလို့

နွယ်တို့မိသားစုကို သတ်မှတ်မိ သည့်အခါ သားနှင့်သမီးအတွက် သူ့စိတ်ချသွားရပါပြီ။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကလေးနှစ်ယောက်မှာ မနက်ဖြန်မိ လည်း မေ့နွယ်တို့ဆီသွားခိုင်းမှ စ ကျက်မှာနော် ဒါပဲတဲ့။

“အထွေးရယ် တစ်ခါတလေ များ ကိုကိုနဲ့နွယ်ကို အထင်လွဲစမ်း ပါဦး”

သူ ထိုသို့ပြောလိုက်ချင်ပုံ သော်လည်း ကေသီထွေးက နောက်ပြောင်နေသည်ဟုသာ ထင် မြင်ပါလိမ့်မည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ် ပါသည်လေ။ နွယ်တို့မိသားစုက ဘဝနေထိုင်မှုကို သူ့ထက်သိသူက ကေသီထွေးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အထွေးလေ...မေ့နွယ် ဘာကြောင့်များ ကိုကိုကို မယူတာလဲ ဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက မေ့ နွယ်အပေါ်မှာ သံသယတွေကင်း ရတာမို့ ကိုကိုစိတ်ရှင်းအောင်ပဲ ကြို စားပါ ကိုကို၊ အထွေးလေ ကိုကို ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နွယ်က သမုတ် မှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမေ့နွယ်က ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံလို့မ ခုချိန်ခါမှာ မမေ့နွယ်ဟာ ကိုကို အပေါ် စိတ်နဲ့တောင် ဖြစ်မှာ မှာမဟုတ်ဘူး”

ကြည့်စမ်း။ သူ့ရင်ထဲကို

www.burmeseclassic.com

သီထွေးများ မြင်လိုက်လေသလား။
“မမနွယ်က ကိုကိုနဲ့မယူဖြစ်
ခင် လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရင်
ရမယ့်ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ကိုကိုကို ရင်
အကွဲခံပြီး လဲခဲ့တာပါ”

“ဘာ.....ဘာ.....ဘယ်လို”
“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ အထွေး
ရဲ့မိဘတွေ အေးအေးချမ်းချမ်း လူ
မှုအသင်းအဖွဲ့တွေမှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်
ခဲ့ပေမယ့် အထွေးက ဖေဖေ၊ မေ
မေတို့လိုမှ မဖြစ်ခဲ့တာဘဲ၊
အကယ် ၍သာ မမနွယ်လို
အသိတရားတစ် ခုဝင်ပြီး
အထွေးလည်း အများ
အကျိုးသယ်ပိုးနိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့
ယ်ဆိုရင်လေ မမနွယ်လို
မျိုး ကိုကိုကိုယူ ဖြစ်ခဲ့မှာ
ဟုတ်ဘူး”

ကေသီထွေး၏အသံမှာ
ငယ်စွက်ခဲ့ရပါပြီ။ သူသည်လည်း
မျက်ရည်များ ရစ်သိုင်းအံ့ဖွဲ့လာခဲ့ရ
ပါပြီ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်
ချီး လေဟာနယ်ထဲ လွင့်စဉ်သွား
သနပ်။

“အခုကြည့်လေ၊ မမနွယ်လို
အထွေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့
သွားလာနိုင်တော့ဘူးလေ၊ မမ
နွယ်ဟာ အထွေးအတွက် ချေးအစ
သေးအဆုံး မရွံ့မရှာ ပြုစုစောင့်
ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မို့ ဘေး
အန္တရာယ် အထွေးက ပါရမီဖြည့်ပေး

နိုင်ပါတော့တယ်၊ ဘေးစကားတွေ
ကိုယုံရင် ဘေးတွေ့တတ်တယ်တဲ့
ကိုကို၊ ဘယ်သူ့စကား ကောလာ
ဟလကိုမှ အထွေးမယုံတာမို့ မမ
နွယ်အပေါ်မှာ ကိုကို ဟိုးအရင်က
သံယောဇဉ်လက်ကျန်လေးနဲ့ ခေါ်
ပြောဆက်ဆံ ကူညီစောင့်ရှောက်
ပေးပါနော်”

ပြောပြီး ကေသီထွေး မိုး
ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်
လိုက်ပါသည်။ နေဝင်တော့မည်ဆို
ပေမယ့် တိမ်တောက်မှုကြောင့်
အလင်းရောင်လက်ကျန်က လှပ
နေပါသေးသည်။ ကလေးနှစ်ဦးက
တော့ သော့တွဲကိုယူကိုင်၍ အိမ်
တံခါးမကြီးဆီသို့ သူ့ထက်ငါအရင်
ရောက်အောင် ပြေးကြလေပြီ။

“လူတွေအားလုံးဟာ မရေ
တွက်နိုင်တဲ့ဘဝတွေ ပြောင်းချင်
ပြောင်းနေမယ်၊ ကမ္ဘာကြီး ပျက်
ချင်ပျက်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနန္တ
စကြဝဠာကြီးကတော့ ဘယ်တော့
မှ ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး ကို
ကို”

ကေသီထွေးကတော့ ဒီဘဝ
အတွက် ဘာတွေပြင်ပြီးသည်မသိ။
ဟိုတုန်းကလို စကားပြောတာ
ကလေးမဆန်ပါတော့ချေ။
သူ့မှာ တော့ မျက်ရည်များ
ကျမလာရအောင်
ထိန်းနေရပါသည်။

ကေသီထွေး၏
စကားများက သူ့
အတွက် ငိုချင်လျက်
လက်တို့ ဆိုသလိုမျိုး။
ဒီဘဝမှာဖြင့် ဝေးသထက်
ဝေးကြရပြီပေလွယ်။

“ကိုကိုခရီးထွက်နေခိုက်
မမနွယ် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ မမနွယ်
မရှိတော့ဘူးလို့ သတင်းကြားရင်
လေ ကြားကြားချင်း ရန်ကုန်ကို
ဖုန်းလည်း မဆက်နဲ့ဦး၊ ကိုကို
အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာက မိုးကောင်း
ကင်ကြီးကိုသာ မော့ကြည့်လိုက်ပါ
ကိုကို၊ ကြယ်စင်တစ်ပွင့် ထပ်တိုး
နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

နင်းစက် (လာရှိုး)

အောင်ကျော်ပွဲ

တိုက်ခတ်ပြန်ပွဲ သမိုင်း

စာရိတ္တကပြောတဲ့လူ့သမိုင်း

အောင်ကျော်ပြုံး

**မူခင်းဇာတ်လမ်းတွေကို မပြတ်
ရေးသားနေတဲ့ ဆရာမ ထက်
ထက်ဦးဝေလည်း အပါအဝင်ပေါ့။**

သည်ဆရာမတွေရဲ့ အတွေး
အမြင်၊ အယူအဆ၊ ယုံကြည်ချက်၊

ရေးပုံရေးနည်းကစလို့ လူ့ဘောင်
မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကြောင်း
အရာတွေနဲ့ ကင်းကွာသွားတယ်
လို့မရှိပါဘူး။ သူတို့ရေးတဲ့စာတွေကို
ဖတ်ပြီးခဲ့ရင် ရင်ထဲမှာ အသိ
တစ်ခုရလိုက်ပြီး အဲဒီအသိက ရက်
ရှည်လများ ခံစားနေရတတ်တာ
အမှန်ပါ။

အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့
ဆရာမထက်ထက်ဦးဝေရဲ့
ဝတ္ထုတွေကိုပဲ ဦးစားပေးဖတ်
မိတာများပါတယ်။ အိမ်သူ
ကလည်း လစဉ် မှန်မှန်
ဆရာမရေးတဲ့ စာ
တွေပါတဲ့ မူခင်းအမြင်
မဂ္ဂဇင်း၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မူခင်း
မဂ္ဂဇင်းတွေ ဝယ်ဖတ်တယ်
မဟုတ်လား။

ဆရာမ ထက်ထက်ဦးဝေကို
တော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်
ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ဆရာမ ရေး
လိုက်တဲ့စာတွေ၊ ကဗျာတွေရဲ့
အပေါ် ကနေပဲ ဆရာမရဲ့ ဟန်ပန်

ကျန်သည်ပွဲစားလုပ်ခဲ့ရင်
လွယ်ကူသလောက် စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အတော်
ကိုအခက်သားလား။

စာပေဆိုတာက စာရေးဆရာ
တွေရဲ့ ခံစားထိတွေ့မှုက ရလာတဲ့
အသိပညာတွေပါပဲ။ လောကကြီး
မှာ မိတ်ဆွေကောင်းကိုရှာရင်တွေ့
လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သစ္စာရှိ
ပြီး ဟန်မဆောင်ဘဲ သြဝါဒကောင်း
တွေပေးဟတ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေက
တော့ စာအုပ်ကောင်းတွေနဲ့ အဲဒီ
စာအုပ်ကောင်းတွေကိုရေးသားခဲ့တဲ့
စာရေးဆရာတွေပါ။

စာပေအနုပညာနယ်ပယ်မှာ
ကျွန်တော် Crazy ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အမျိုး
သမီးစာရေးဆရာမများရှိပါတယ်။
ချာနယ် ကျော် မမလေး၊
လှလှဒေါ် အမာ၊ ခင်နှင်းယု၊
ခင်ဆွေဦး၊ နုနုရည် (အင်းဝ)၊
မိုးမိုး(အင်း လျား)၊ ပြီးတော့

ရုပ်သွင်တွေကို မှန်းဆကြည့်ရတာ မျိုးပါ။

ဆရာမရေးတဲ့ စာတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဆရာမကို တွေ့ဖို့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ စာတွေထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ဆရာမရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို ဖော်ကျူးထားခဲ့ပြီပဲ။ သည်ကတည်းကိုက ဆရာမကို တွေ့နေရပါပြီ။

စေတနာ၊ မေတ္တာပါမှလည်း စာရေးဆရာဖြစ်တာပါ။ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ ဆရာမမချာအောင်မြင် ကျော်ကြားနေတဲ့ သည်မဂ္ဂဇင်း နှစ်အုပ်ရဲ့ ပင်တိုင် စာရေးဆရာမ ဖြစ်လာတာလို့ ရိုးသားစွာနဲ့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်လို့ မှုခင်းတိုက်ရုံရာကို သွားခဲ့လို့ရှိရင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာနဲ့ စကားပြောပြီး ပြန် ထွက်လာတာများပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းမှာရှိတဲ့ အခြားသူတွေကို စကားမပြောရဲတာလည်း ပါသလိုပေါ့။ ကိုယ်နဲ့မှလည်း မရင်းနှီးသေးတာ။ အဲဒါ ကြောင့်မို့ ဆရာမ ထက်ထက်ဦးဝေ ကို ကျွန်တော် မမြင်ဘူးခဲ့တာပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က တော့ ပိုထားတဲ့စာမူကိစ္စအကြောင်း သိချင်လို့ ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း ရောက်တဲ့အခိုက်မှာ လေထန်ကုန်း၊ လေအန်ကုန်း၊ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရုံရာကိုဝင်လို့

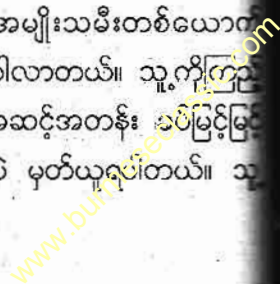
စာမူတွေပေး၊ သူတို့ဆီက စာမူခတွေ့ထုတ်၊ စာပေအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြနဲ့ အချိန်တွေကုန်သွားတာတောင်မှ မသိလိုက်ပါဘူး။

စာပေကိုချစ်တော့လည်း တောပေတောမှာ ပျော်မွေ့ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပင်ပန်းတယ်မရှိပါဘူး။ ကဗျာဆရာကြီး ထွတ်နေနွယ်ရဲ့ ကဗျာလိုပေါ့။

စာပေသည့်ချာ ချစ်သူပါတည်း
တစ်ဖြာထပ်လောင်း အင်စကောင်းတည်း
အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေရင်းတည်း
မကင်းမကွာ အသည်းမမာတည်း
ဆိုတာလေ။

ရန်ကုန်မှာ ရက်အတော်ကြာ နေထိုင်ပြီး အမြန်ရထားကြီးစီးလို့ နေထိုင်ရာမြို့ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကနေ ပေးလိုက်တဲ့ စာမူခငွေတွေကို စိတ်မချတာနဲ့ ကျွန်တော် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာပဲ လုံးထွေထည့်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ခုံရေထိုင်ခုံပေါ်မှာက လုံးကြီးပေါက်လှုပ်ဝဝအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အဆင့်အတန်း မပီမြင့်မြင့်ထဲကလို့ပဲ မှတ်ယူရပါတယ်။ သူ

ဘေးမှာတော့ မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်က မီးရထားရဲ့အရှိန်နဲ့
အိပ်ငိုက်ပြီးနေတယ်လေ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘာ
သာကိုယ်ပဲ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မေတ္တာ
လက်ဆောင်ရလာတဲ့ မှုခင်းအမြင်
စာအုပ်ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီးနဲ့ ဖတ်နေ
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်စာဖတ်တယ်
ဆိုတာ ကလေးများဖတ်သလို စိတ်
ပျော်ချင်လို့ ဖတ်တာမျိုးမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကြီးမြင့်တဲ့သူတွေလိုလည်း သူ
တစ်ပါးကို ဆရာလုပ်ဖို့ ဖတ်တာမျိုး
လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ
မှာ လိုက်နာကျင့်ကြံနေထိုင်သွားဖို့
ဖတ်ရတာမျိုးပါ။

စာကိုကြိုက်တဲ့သူဟာ စာထဲ
မှာ နစ်မြောမိမှာပါပဲ။ ခရီးသွားရင်း
စာဖတ်ရတဲ့အရသာက ကျွန်တော့်
အတွက်တော့ တစ်မျိုးပါပဲ။
စာဖတ် စာဖတ်ရတဲ့အရသာကို
ဘယ်လို အရသာမျိုးနဲ့မှ ကျွန်တော်
ခဲလဲနိုင် ပါဘူး။

သည်လထုတ် မှုခင်းအမြင်မှာ
မိတဲ့ ဆရာမ ထက်ထက်ဦးဝေရဲ့
ထွက်ကလည်း ကောင်းလွန်းအား
ကြီးနေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဆောင်မှ မေ့သွားတယ်။ ကျွန်
တော်သည်လို စိတ်ဝင်တစားနဲ့
စာဖတ်နေတာကို ရှေ့ခုံမှာထိုင်နေ
တဲ့ အမျိုးသမီးက စိတ်ဝင်စားလို့
နဲ့တူပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

စာဖတ်ပြီးရော သူက စတင်လို့
စကားဆိုလာတယ်။

စကားသာဆိုပေမယ့် သူ့
မျက်လုံးတွေကတော့ ကျွန်တော့်
စာမူခတွေ လုံးထွေး
ထည့် ထားတဲ့
အကျီအိတ်ပေါ်မှာ
ရောက်နေတာ ကို
အမှတ်မထင် တွေ့
လိုက် ရတယ် ။
ကျွန် တော့်
ထက် လည်း
အသက်ကြီး
ပုံရပါတယ်။

“ဒီက
ငါ့ မောင်က

စာအတော် ဖတ် နိုင်တဲ့သူပဲ။
ဖတ်တော့လည်း မှုခင်းလိုဟာမျိုးမှ၊
ကောင်းပါတယ်။ မှုခင်းဖတ်တော့
ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတာပေါ့၊
ငါ့မောင်က မှုခင်းရေးတဲ့ စာရေး
ဆရာတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို
အနစ်ခြိုက်ဆုံးလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း မဆိုင်း
မတွဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်ရတယ်။

“ကျွန်တော်ဖတ်နေတဲ့ မှုခင်း
အမြင်မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်မပြတ်ရေး
နေတဲ့ ဆရာမ ထက်ထက်ဦးဝေပါ
ပဲ။ ဆရာမ ရေးထားတာတွေက
လူ့ဘဝနဲ့ အတော့်ကို နီးစပ် တယ်။
ဦးတည်ချက်၊ ယုံကြည်ချက်ကအစ

ပေါ့”
ကျွန် တော့် အပြောကို
သဘောကျသွားလို့နဲ့တူပါတယ်။
သူ့ဘာသာသူ ဟက်ခနဲတစ်ချက်
ရယ်လိုက်ပြီးမှ.....

“အဲဒီစာရေးဆရာမကို လူကို
ရော တွေ့ဘူးရဲ့လား၊ လူမတွေ့
ဘူးဘဲနဲ့ သိပ်လည်းချီးမွမ်းစကား
ဆိုမနေပါနဲ့ကွာ”

ကိုယ် Crazy ဖြစ်နေတဲ့ စာ
ရေးဆရာကို သည်လိုပြောလာ
တော့လည်း ကျွန်တော် မခံချင်
တာအမှန်ပါ။ နှစ်ယောက်ချင်း
သာဆိုရင်တော့ သူပြောတဲ့
စကားတွေကို အကြောင်းပြုလို

ပြောပစ်လိုက်ချင်တာလေ။

ခုဟာက လူကြားထဲမှာဖြစ်လေတော့ စိတ်ကိုမနည်းကြီးချုပ်ထိန်းလို့.....

“လူတွေ့စရာမလိုပါဘူး၊ ဆရာမရဲ့စာတွေကို ဖတ်ခဲ့ရင် ဆရာမကို တွေ့လိုက်ရသလို ခံစားမိပါတယ်၊ ဆရာမ ရေးတဲ့စာတွေက ဆရာမရဲ့ ရုပ်သဏ္ဍာန်တွေကို ဖော်ပြပြီးသားပဲမဟုတ်လား။”

သည်တော့မှ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်းပြီးပြောလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်းကြည့်၊ ကျွန်တော့် အင်္ကျီအိတ်ကိုလည်းကြည့်ပေါ့။

သူပြောတာတွေက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကြည့်ပြီးသားရုပ်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်ရသလိုပဲ။

သူက စာရေးတဲ့ ထက်ထက်ဦးဝေဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အခုလည်း စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းလေးများ ရမလားဆိုပြီး သူ့အသိရှိတဲ့မြို့ကို ထွက်လာခဲ့ရတဲ့အကြောင်း၊ အခုလို သူရေးတဲ့စာတွေကိုဖတ်ပြီး သူ့ကို Crazy ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာတွေပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေလိုက်တာ။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့သူကလည်း စာရေးသက်ကလည်းကြာ၊ စာဖတ်သက်ကလည်းရင့်၊ စာပေလောက

ထဲမှာ ပေးဆပ်ခြင်းများစွာနဲ့ ကလည်လာခဲ့ရလေတော့ သူပြောစကားတွေကို ထောက်ရှုပြီး သိချရာရာတွေကိုသိဖို့ သူ့ကိုပဲ စုံစမ်းလိုက်ရပါတယ်။

သူကတော့ ခုထက်ထိအေးအပြုံးမပျက်သေးပါဘူး။

“ဆရာမ ထက်ထက်ဦးဝေတာ ဒီကအစ်မကြီးကိုး၊ တွေ့ရတမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဆရာမတွေ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေကို လစဉ်လတိုမှိုခင်းအမြင်နဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှိုခင်းတွေမှာ ကျွန်တော်ဖတ်တယ်”

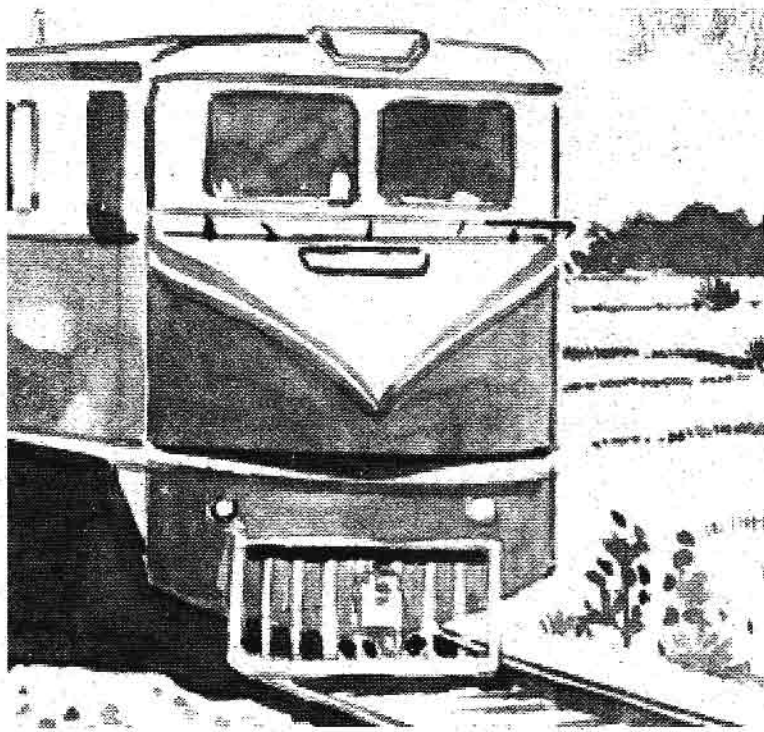
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အားတက်သွားပုံရပါတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွ၊ စာရေးရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မမှာ ဝါသနာပါလို့ရေးနေရတာ၊ တစ်ဖက်ကလည်း အလုပ်တာဝန်တွေက ငိုသေးတလေ”

ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တောင်မှ အိမ်မှုကိစ္စ၊ ရပ်မှုကိစ္စနဲ့ လုံးချာပတ်ချာလိုက်နေတဲ့ကြဲထဲကနေ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေရေးနေခဲ့ရတာ။

သည်လိုနဲ့ သူနဲ့ကျွန်တော်

ကားတွေပြောလာကြတာ ဘူတာ
ကားစွာကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တဲ့အထိ
အောင်ပါပဲ။ ကိုယ်ရင်းနှီးတဲ့သူနဲ့
ကားပြောနေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်
တော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဘာပဲ မေ့ပျောက်ထားချင်ပါ
တယ်။

ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေရာက
အမှတ်မထင်ဆိုသလို သူ့
ကြောင်းကို စပ်စုမိလျက်
ကားဖြစ်သွားတယ်။ အစ်မ
ကြီးက အတန်းပညာအရည်
ချင်းဘယ် ထိအောင်နေခဲ့
သလဲ။ ခရီးသွားတိုင်းမှာ
စာရေးဆရာအသင်းဝင် ကတ်
ဆာ ပါရဲ့လား။ စာရေးသက်
တယ်လောက်ရှိပြီလဲပေါ့။

သည်မှာတင် အမျိုး
အမည်က ဆိုလာတယ်။ အိမ်က
သွားရေး မကောင်းတာနဲ့
အသိတန်းလောက် အရောက်
ကျောင်းကထွက်ခဲ့ရ တယ်ပေါ့။
စာရေးဆရာအသင်းဝင် ကတ်
ဆာကလည်း ခုထက်ထိအောင်
အောင်ရသေးဘူးဆိုတာ လည်းပါ
တယ်။ စာရေးသက်ကတော့
အမျိုးစပ်ထဲရှိရာကို လျှောက်
ပြောတာပေါ့လေ။

သည်ကတည်းကိုက ကျွန်
တော်အပေါ် သူ့အင်ထုနေမှန်းသိ
ရတယ်။ သူ့အင်ထုနေမှန်းကို

လည်း သူ့အတန်းပညာအရည်
အချင်းကို သိလိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်
တော် မှန်းဆလို့ရသွားပြီပဲ။ ကျွန်
တော်ပြောခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမ
ထက်ထက်ဦးဝေရဲ့ ပညာအရည်
အချင်းက B.Sc.Physics ဆိုတော့
သူပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ မိုးနဲ့မြေပမာ
လို ကွာခြားနေတာကတော့အမှန်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်

ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်ပါ
တယ်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာထည့်ထား
တဲ့ စာမူခပိုက်ဆံတွေကိုလည်း ယူ
လာတဲ့ အညိုရောင်အိတ်ကြီးထဲကို
ပြောင်းထည့်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တွေ့ချင်နေတာက
စာရေးဆရာမ ထက်ထက်ဦးဝေ
အစစ်၊ အခုတွေ့နေတာက ထက်
ထက်ဦးဝေအတုကြီး ဖြစ်နေလေ
တော့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ချွေးစေး

တွေတောင်မှ ထွက်လာတယ်။
ဘယ့် နယ်လုပ်ရပါ။

ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်ဘာမှ
မလုပ်လိုက်ရခင်လေးမှာပဲ ကျွန်
တော်တို့စီးနေတဲ့ တွဲပေါ်ကို လက်
မှတ်စစ်အဖွဲ့တွေ ရောက်ချလာ
တယ်။

ခရီးသည်တွေရဲ့ လက်မှတ်ကို
လိုက်စစ်ဆေးရင်းကနေ သူ့ခမျာ
လက်မှတ်မပါဘဲ ရထားခိုးစီးလာ
လို့ လက်မှတ်စစ်တွေရဲ့နောက်မှာ
ပါ လာတဲ့ ရဲတွေရဲ့ခေါ်ဆောင်
ရာကို မျက်နှာမကြည်မသာနဲ့
လိုက်သွား ခဲ့ရတယ်။

စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။
ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ပါသ
ပေါ့။ ခရီးသွားခဲ့ရင် ဒါမျိုးတွေကို
တော့ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး
ဂရုစိုက်ရပေမယ်။ လိမ္ညာပြော
ဆိုခြင်းဟာ အကြမ်းဖက်ခြင်းရဲ့
မိခင်ဖြစ်သလို ဟိတ်တစ်လုံး၊
ဟန်တစ်လုံးနဲ့ပြောဆိုမှုများက
လည်း ယေဘုယျအားဖြင့်
သူ့ရဲဘောကြောင် တဲ့ သူ့များ
သာဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။

ခရီးသွားရင်း ရေးဖော်တစ်
ဦး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်
မှန်တစ်ခုကို ကာယကံရှင်၏
ခွင့်ပြုချက်အရ သီကုံးရေးဖွဲ့
ပါသည်။

ချစ်နိုး (ဟင်္သာစာ)
ဒေါ်ပုဇွန်
အတွန်းတင်ပက်

ဒေါသ၏အစွန်းတစ်ဖက်

ဆုမွန်ဦး (ဟယ်တ)

သီတာသောင်ခြေရွာလေးမှာ သာယာငြိမ်းချမ်းအေးမြလျက်ရှိပြီး ရွာရှိလူများက တံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြုကြသည်။ လူငယ်လူရွယ်များက တိုးတက်လာသော ခေတ်နှင့်အတူ ရွာနီးချုပ်စပ် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ခရီးသွားများကို ပို့ဆောင်ပေးလေ့ရှိသော ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် သီတာသောင်ခြေရွာလေးမှ တာရာဟူသော လူငယ်တစ်ဦးပါ၏။ တစ်ရွာတည်းနေသူ ကေသာနှင့် ချစ်ကြိုက်နေ၏။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီဝိုက်ရှိရာသို့ ကေသာရောက်ရှိလာသည်။ တာရာသူငယ်ချင်းများကိုတွေ့၏။

“ဟဲ့.....သက်ခိုင်၊ တာရာရောဟဲ့”

“တာရာ ပါဆင်ဂျာနဲ့ပါသွားတယ်ထင်တယ် မကေသာ”

“ဒါဆို တာရာလာရင် ပြောလိုက်ပါဟယ်၊ ငါ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေတယ်လို့”

စကားဆုံးတော့ ကေသာတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီဝိုက်လေးနှင့် မနီးမဝေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသို့ နာရီဝက်ခန့်ကြာ

တော့ တာရာရောက်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုတွင် ရပ်၍ထားလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ကေသာ ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး တာရာ”

“ဒါနဲ့ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ထွေထွေထူးထူးရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး တာရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာရာကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

“ဘာတိုင်ပင်မှာလဲ”

စကားကိုဖြတ်လိုက်ရင်းက.....

“ကေသာ ရန်ကုန်ကို သွား မလားလို့”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ကေသာရဲ့”

“ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပေါ့ တာရာရယ်၊ တာရာနဲ့လည်း ဆိုင်တာပေါ့”

“ဘာ.....ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တယ်”

ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စမို့လို့လဲ”
“ကေသာ့ရဲ့အဒေါ်တစ်ယောက်
က တောင်ဥက္ကလာပမှာနေတယ်
လေ၊ အဲဒါ အဒေါ်ဆီမှာနေရင်း
ကေသာ အလှပြင်သင်တန်းတက်
မယ်၊ ပြီးရင် ဆိုင်ဖွင့်မယ်၊ ကေသာ
တို့ဘဝ အခြေချတဲ့ ဇာတ်နေ့ကျရင်
ခိုင်မာအောင်လေ”

“ဪ...ကေသာရယ်၊ ခု
လည်း ကိုယ်ငွေစုနေတာပဲဟာ”
“ဒါတော့ဒါပေါ့ ကိုရယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဘဝရှေ့ရေးဆိုတာ ပန္နက်
ခိုင်မှ စိတ်အေးရမှာ၊ အဲဒါကြောင့်
ကို နဲ့တိုင်ပင်တာ”

တာရာကစဉ်းစားဟန်ပြု၍...
“ကိုယ်တော့ မသွားစေချင်
ဘူး ကေသာရယ်၊ အဓိကကတော့
ကိုယ် ကေသာနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”
“ဪ...ကိုကလည်း ကေ
သာ သင်တန်းတက်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်တဲ့
အခါကျတော့ ကိုလည်း မြို့ကို
တက်လာခဲ့ပေါ့”

တာရာ နားထောင်နေရသော်
လည်း ကေသာ့စကားများကို
မထောက်ခံချင်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝရှေ့
ရေးဟူသည်ကရှိ၏။ တကယ်တော့
ထိုအတွေးများသည် ဘဝကို ဦး
ဆောင်ရမည့် မိမိကသာတွေး၍
မိမိကသာ စွန့်စားရမည့်အလုပ်ဖြစ်
၏။ မိမိ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဆွဲသော
အလုပ်သည် ဘဝတစ်ခုကို မထူ
ထောင်နိုင်။ နောက်ဆုံး ကေသာ၏
စိတ်ကူးတို့ကို ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့
၏။

ခွေမိုးဆောင်းဟူသော ရာသီ
စက်ဝန်းတစ်ခုက နှစ်ကြိမ်တိတိပြီး
ဆုံးသွား၏။ ကေသာ့ယပ်ပင်လျှင် ရန်
ကုန်မြို့ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး
အဖေဒါပြစ်သူအိမ်တွင် နေထိုင်ကာ
ဗြူတီပါလာသင်တန်းတစ်ခုသို့
တက်ရောက်ရင်း ခုဆိုလျှင် ‘ခရေ
နန်း’ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေး

တစ်ဆိုင်ကိုပင်လျှင် ဖွင့်ထားပြီးပြီ
ဖြစ်လေသည်။
တာရာကိုလည်း ရန်ကုန်သို့
လာရောက်ရန် မှာကြားလာ၏။
“ဪ...ကေသာ..ကေသာ
ငါ့ကိုတကယ်ချစ်ရှာသားပဲ၊ လူတွေ
ဟာ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် စွမ်းဆောင်
ရှင်တွေဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာ
တကယ်ပဲပေါ့၊ သူနဲ့ငါရှေ့ရေး
အတွက် သူ့ခမျာ စွန့်စားခဲ့ရတာ”
ကာလတစ်ခုတွင်တော့ တာ
ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ အပြီးအပိုင်ထွက်
ခဲ့သည်။ ကေသာ၏ ဗြူတီပါလာ
ဆိုင်လေး၌ပင် နေထိုင်ခဲ့၏။ နှစ်
ကိုယ်တူ လက်ထပ်ဖို့အရေးကိုတော့
ကာလတစ်ခုတွင် ရက်မြတ်ရွေးရင်
အေးအေးဆေးဆေးတိုင်ပင်ရန်ဆုံး
ဖြတ်ထားခဲ့၏။
ရန်ကုန်ရောက်စမှီ တာရာ
မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်တတ်
ကေသာ၏အလုပ်များကိုသာ တာ
နိုင်သမျှပိုင်းကူရင်း နေခဲ့သည်။

ကာလတစ်ခုတွင်တော့ တာရာရန်ကုန်မြို့သို့ အပြီးအပိုင်ထွက်ခဲ့သည်။
ကေသာ၏ဗြူတီပါလာဆိုင်လေး၌ပင် နေထိုင်ခဲ့၏။
နှစ်ကိုယ်တူ လက်ထပ်ဖို့အရေးကိုတော့
ကာလတစ်ခုတွင်ရက်မြတ်ရွေးရင်း အေးအေးဆေးဆေးတိုင်ပင်ရန်

သာ ဆိုင်ဖွင့်သည်မှာ မကြာသေး
ဟုဆိုသော်လည်း ကံလိုက်သည်
လားမပြောတတ်။ အလုပ်အကိုင်
ဟူသည်က မပြတ်။ ကေသာဆိုင်
တွင် အလုပ်သမားများ ငါးဦး
ခန့်ရှိ၏။ သူ့ဖာ၊ မေမြတ်နိုး၊ လှပ
ရှင်း၊ မြင့်မိုရ်၊ လဲ့လဲ့ဝင်းတို့ဖြစ်ကြ
၏။

အားလုံးသည် ကေသာနှင့်
သင်တန်းအတူတက်ခဲ့သူ သူငယ်
ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်
ရကိုင်ရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။
သင်တန်းကာလပြီးတော့ ဟိုအလုပ်
ရှာ၊ သည်အလုပ်ရှာဖြစ်နေသော
တူမ၏အဖြစ်ကို မကြည့်နိုင်သော
အဖော်က နောက်ဆုံး ဆိုင်ဖွင့်ပေး
ခဲ့၏။ ကေသာတို့ဆိုင်လေးသည်
မြို့ထဲနှင့် မနီးမဝေး။ အဖော်အိမ်
လေးနှင့်တော့ နှစ်မိုင်ခန့်မျှဝေးလေ
၏။

ကေသာတို့၏ ခရေနန်း ဗြူ
ထီပါလာဆိုင်လေး နာမည်ရ၍လာ
သည်။ နာမည်ရလာတော့ Cus-
tomer တွေ မပြတ်အောင်လာကြ
သည်။ ည ၉ နာရီ ဆိုင်ပိတ်ချိန်
ပင်လျှင် မနည်းပိတ်ရ၏။ ကျန်
သော အလုပ်သမားများ ဆိုင်
ပိတ်လျှင် ပြန်ကြသော်လည်း မြင့်
မိုရ်မှာမူ ကေသာနှင့် ဆိုင်ဖွင့်စ
တည်းက အတူနေသည်။ ထိုမှ
သိတာသောင်ခြေရွာမှရောက်လာ

သော တာရာနှင့်ပင် ကျွမ်းကျွမ်း
ဝင်ဝင်ရှိလာသည်။

ချဉ်သီးနှင့်အား အတူထားက
အရည်ပျော်တတ်သည်ဆိုသော
စကားအတိုင်း ပုရိသတို့၊ ဓလေ့
အတိုင်း မြင်ပါများတော့ခင်၊ ခင်
ရာမှတစ်ဆင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်၊ ဖလံ
မျိုးတွေမို့ မီးကိုတိုးမိကြတော့သည်။
တစ်နေ့ ကေသာ မြို့ထဲသွားခိုက်
မြင့်မိုရ်နှင့်တာရာ အချစ်ဇာတ်လမ်း
ခင်းကျင်းကြသည်။ ကေသာ မြို့
ထဲမှပြန်လာ၏။

“ကို မဆိုးနဲ့နော်၊ ဟွန်း....
မမကေသာကိုပဲရမယ်၊ မြင့်မိုရ်က
တော့ ဟွန်း.....ဝေလာဝေးသေး”

“ချစ်လို့ပါ မြင့်မိုရ်ရယ်၊ ကို
မြင့်မိုရ်ကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါ”

အခန်းတံခါးထိပ်မှ နှုတ်ဆိတ်
ရင်း နားထောင်နေသော ကေသာ
ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ အချိန်မီ စိတ်
ကိုချုပ်တည်းရ၏။ မသိချင်ဟန်
ဆောင်နေလိုက်သည်။ သို့သော်
တာရာနှင့် မြင့်မိုရ်တို့၏ဇာတ်လမ်း
က အထွတ်အထိပ်တက်လာ၏။
အပြက်အပြက်နှင့် အခက်ခက်တွေ
စုံလာသည်။ တစ်နေ့တွင် ကေသာ
မှ တာရာအား အပြင်သို့ခေါ်သွား
၍ တိတ်တဆိတ် ထိုအကြောင်း
များကို မိမိသိနေကြောင်း ပြောပြ
လိုက်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မကြာမကြာ
စကားများရန် ဖြစ်ကြ၏။

‘ရည်းစားလူလု၊ အူနုကျွဲခတ်’
ဆိုသောစကားကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းတစ်ခု
မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော ရန်ဦးရန်စတို့

က အခွင့်အခါကြုံလေတိုင်း မငြိမ်း ဖွယ် မအေးဖွယ် ဖြစ်ရပ်များနှင့်သာ ကြုံရင်းနေလေတော့၏။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းမြည်လာသောအသံ ကြောင့် ဒေါ်မြသွယ် ဖုန်းကို ကောက် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို အန်တီ သွယ်လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါ တယ်ရှင်၊ မင်း ဘယ် သူလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော် တာ ရာပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ... မောင်တာရာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲကွဲ့”

“ဟို...ဟို ကေသာ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း ချော်လဲလို့ ခေါင်းကိုထိသွားပြီး သုတ်မရဘူး အန်တီသွယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကြီးကိုသွားမှာမို့ အကြောင်း ကြားတာပါ”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ကေသာရယ်၊ ဘယ်လိုများဖြစ်ရ တာလဲ၊ ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ၊ ခုပဲ

အန်တီ သွယ်လာခဲ့မယ်” စကားဆုံးတော့ ဒေါ်မြသွယ် ဆေးရုံကြီးသို့သွားရန် တက္ကစီငှား၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံ ကြီး ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောပြင်ပ လူနာဌာနသို့ရောက်တော့ တာရာ နှင့် မြင့်မိုရ်တို့ကိုတွေ့ရသည်။ ကေသာကတော့ ခုတင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးလေး ရယ်၊ ဘယ်လိုများဖြစ်ရပါလိမ့်”

“ရေချိုးမယ်ဆိုပြီး ရေချိုးခန်း ထဲ ဝင်သွားတာပဲ အန်တီသွယ် ရယ်၊ အော်သံကြားလို့ ပြေးဝင် သွားတော့ ချော်လဲနေတာ တွေ့ရ တယ်၊ သူ့ခေါင်းမှာလည်း ဆောင့် မိပြီး ဒဏ်ရာရထားတယ်”

ခဏကြာတော့ ဆရာဝန်ကြီး နှင့် ဆရာဝန်များရောက်လာသည်။

ခေါင်းကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ဆရာဝန်မလေးအချို့ ကေသာကို ဓာတ်မှန်ခန်းသို့ ခေါ် သွားရင်း ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြသည် အဖြေထွက်လာ၏။

“အင်း.....ဒဏ်ရာကတော့ နည်းနည်းများတယ်၊ ခုလောလော ဆယ်တော့ ဦးနှောက်သွေးစိမ့်မေ တဲ့ လက္ခဏာတွေ့ရတယ်၊ လိုအပ် ရင် ခွဲစိတ်ရမယ်၊ ခုလောလော ဆယ်တော့ လူနာက စောင့်ကြည့်ရဦးမယ် ထိုမှ ဦးနှောက် နှင့် အာရုံကြော ဆေးရုံ အခန်းတစ် တွင် စေ သာတတ် ခဲ့ရတော့

သည်။ ကေသာ တစ်ယောက် ဝေဒနာက မသက်သာ။ ဖြစ်သည် အချိန်မှစ၍ သတ်ပြန်လည်မလေ တော့။ ဦးနှောက်အား ခွဲစိတ် ကုသရ၏။ သို့သော် ကုသ မအောင်မြင်။ ခွဲစိတ်ကုသပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော ကာလတွင် ကေသာတစ်ယောက် ရရှိသော ဒဏ်ရာဖြင့် ဆုံးပါးသွားတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

သီတာသောင် ခြေရွာလေးရို
ကေသု မိဘများကို လည်း
အကြောင်းကြားဆင့်ခေါ်ကာ ကေ
သာ၏ နောက်ဆုံးခရီးက ဖြောင့်
ဖြောင့်ဖြူးဖြူးလေး ပြီးဆုံးသွား၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တူမလေး
ရယ်၊ အင်း...တူမလေးမရှိတော့ပေ
မယ့် မောင်တာရာဟာလည်း ကိုယ့်
ဘုကိုယ့်သားတစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့
အဲဒီလုပ်ငန်းကို မင်းပဲဦးစီးလက်စ
နဲ့ ဦးစီးပါကွယ်၊ ဒေါ်လေး ခုလော
အလားဆယ်တော့ နားပါရစေ
ကွယ်”

“ဪ...ရပါဟယ် ဒေါ်
လေးရယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ကေသာမရှိ
တော့ပေမယ့် ကေသာလုပ်ငန်းတွေ
လစ်ဟင်းရစေပါဘူး”

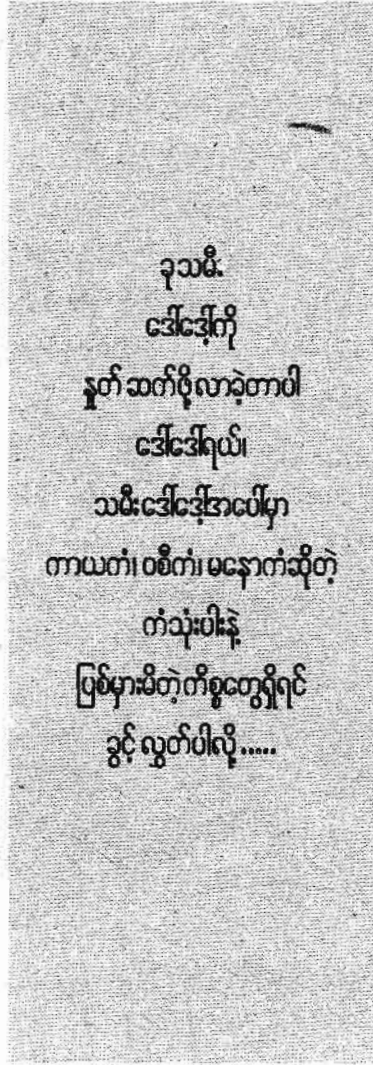
တစ်ညလုံး ပူလောင်အိုက်စပ်
နေ၍ ဒေါ်မြသွယ် တော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်။ ထို့ကြောင့် မိုးလင်းလု
နီးနီးလေးရှိတော့မှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်
သွားတော့၏။ အိပ်ပျော်မည်မှမကြံ
သေး တစ်စုံတစ်ယောက်က တံခါး
ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”
“ဘယ်သူလဲကွဲ့”
“ကျွန်မပါရှင်”
ဒေါ်မြသွယ် ထ၍တံခါးဖွင့်

ပေးတော့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းတွင်လည်း
တစ်ခေါင်းလုံးအပြည့် ပတ်တီးစ
များကို ပတ်ထားသည်။ မိန်း
ကလေးမှာ ကေသာဖြစ်၏။

“ဟင်...သမီးလေး ကေ...
ကေသာ၊ သမီး ဒေါ်ဒေါ်ဆီ လာ
တယ် ဟုတ်လား”

“သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောစရာ

ခုသမီး
ဒေါ်ဒေါ်ကို
နှုတ်ဆက်ဖို့လာခဲ့တာပါ
ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊
သမီးဒေါ်ဒေါ်အပေါ်မှာ
ကာယတံ၊ဝစိတံ၊မနောကံဆိုတဲ့
ကံသုံးပါးနဲ့
ပြစ်မှားမိတဲ့ကိစ္စတွေရှိရင်
ခွင့်လွှတ်ပါလို့.....

ရှိလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သမီးသေရ
တာဟာ တာရာပြောသလို ချော်
လဲလို့မဟုတ်ဘူး။ သမီး တာရာနဲ့
စကားများရန်ဖြစ်ရာကနေ သူက
သမီးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်လို့
နောက်ကိုလန်ကျပြီး အုတ်နံရံနဲ့
ဆောင့်မိသွားတာ၊ တာရာက မြင့်
မိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်မနဲ့လည်း ဖောက်
ပြန်နေကြတာလေ”

“_____”

“တာရာဟာ သမီးအပေါ်
သိပ်ရက်စက်တာပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊
ခု ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်တာဟာလည်း
သူနဲ့သမီးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ။
အစတုန်းက သူ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။
ခု ခရေနှုန်းကို ရောက်လာတော့မှ
မြင့်မိုရ်နဲ့တွေ့ပြီး သမီးအပေါ် ငြို
ငြင်လာတာ”

“ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ
သမီးရယ်၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျား
ဆိုတာ သေမချီးမွမ်းလို့ စကားရှိ
တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီနေ့ကလည်း မြင့်မိုရ်
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားများကြ
တယ်လေ၊ အဲဒီမှာ သူက သမီးကို
ဒေါ်သနဲ့လှမ်းတွန်းရာက လဲကျ
အသွား အုတ်နံရံနဲ့သမီးခေါင်း
ဆောင့်မိသွားတာပါ”

“_____”

“ခု သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကို နှုတ်
ဆက်ဖို့ လာခဲ့တာပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊

သမီး ဒေါ်ဒေါ်အပေါ်မှာ ကာယကံ၊
ဝစီကံ၊ မနောက်ဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးနဲ့
ဖြစ်မှားမိတဲ့ ကိစ္စတွေရှိရင် ခွင့်
လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။
သမီးသွားတော့မယ်နော်”

“ဟဲ့.....သမီး ဘယ်ကိုသွား
မှာလဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိုလည်း ပြောခဲ့ဦး
လေ၊ သမီး.....သမီးရေ၊ သမီး
လေး ကေသာ”

“ဒေါ်မြသွယ်...ဒေါ်မြသွယ်၊
ဘာတွေဖြစ်နေတာတုန်းဗျာ၊
မဟုတ်မှလွဲရော ခင်ဗျား အိပ်မက်
မက်နေတာထင်တယ်”

ခင်ပွန်းသည်နှိုင်းမှ ဒေါ်မြသွယ်
အိပ်မက်မှလန်၍နိုးသွားတော့၏။

“ဪ.....ငါအိပ်မက်မက်
နေတာကိုး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ သမီး
လေးက သူသေရတာဟာ ချော်လဲ

လို့မဟုတ်ဘူး၊ တာရာနဲ့ စကား
များ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ဖြစ်ရတာလိုဆို
တယ်၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား၊
အင်း.....ငါ ကြားဘူးတာတော့
အိပ်မက်ဆိုတာ မမှန်တစ်ဝက်၊
မှန်တစ်ဝက်တဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
စုံစမ်းတော့ကြည့်ရမယ်”

ဒေါ်မြသွယ် ခရေနန်းသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ ကေသာနှင့်
ပတ်သက်၍ စုံစမ်းရန်ဖြစ်၏။

“မောင်တာရာရေ.....”

“ဪ.....ရှိပါတယ် အန်တီ
သွယ်၊ ဘယ်သူများလဲလို့၊ ထိုင်..
ထိုင်ပါခင်ဗျား၊ ဒါနဲ့ အန်တီသွယ်
ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ မောင်တာရာ
ရယ်၊ ရှိလို့လည်း အန်တီသွယ်
လာခဲ့တာပေါ့၊ အင်း.....

အန်တီသွယ်လာတဲ့ ကိစ္စ
ကတော့ တခြား
မဟုတ်ဘူး၊
တူမလေး

ကေသာရဲ့ ကိစ္စပါပဲ”
ထိုစကားကြားတော့ တာ
အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သ
သည်။

“ကေသာရဲ့ဘာကိစ္စများ
ခင်ဗျာ”

တာရာမျက်နှာကို သေ
ကြည့်၍.....

“မောင်တာရာကို အန်
တီသု မေးပါရစေကွယ်”

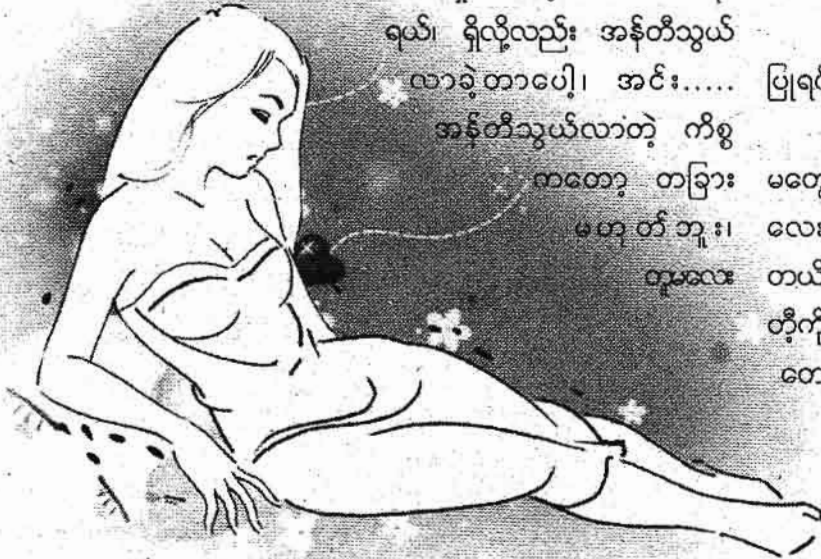
“မေးပါခင်ဗျာ၊ မေးပါ”

“တူမလေးကေသာ သေ
ရတာဟာ သွေးရိုးသားရိုးရောဟု
ရဲ့လားကွဲ့”

“ဘာ.....ဘာ..ခင်ဗျာ၊ ဟု
ပါတယ်၊ သွေးရိုးသားရိုးပါပဲ၊
ချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲရင်း
ကိုထိခိုက်သွားတာပါ၊ ဘာဖြစ်
လဲ အန်တီသွယ်”

ဒေါ်မြသွယ် စဉ်းစဉ်းစား
ပြုရင်းမှ.....

“ဒီလိုကွဲ့၊ ခုတလော အန်
မတွေ့ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ သ
လေးကေသာကို အိပ်မက်မ
တယ်၊ သူက အိပ်မက်ထဲမှာ အ
တို့ကို လာနှုတ်ဆက်တာတဲ့၊
တော့ သူသေရတာဟာ ချော်
လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကေ
တာရာနဲ့ ရန်ဖြစ် စက
များပြီး မောင်တာရာထု
လိုက်လို့ လဲကျပြီ

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို အိပ်မက်တိုင်း အတိုင်းပြောပြောနေတော့ ဒေါ် ဒေါ်နည်းနည်းတော့ ဘာမှန်းမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးခေတ်ဘဝ သွေးလေချောက်ချားလို့ မက်တဲ့ ဘိစ္ဆာန်၊ ပြီးတော့ ကေသာအလောင်းသည်း မြေကျသွားပြီမို့ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒါန်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကေသာကို တစ်နေ့မှ မေ့မရပါဘူးခင်ဗျာ”

တာရာက ပျက်နေသောမျက်နှာကို ပြင်လိုက်ရင်းက.....

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် အိပ်မက်ဆိုတာ အမှန်မှမဟုတ်တာ၊ ပြီးခေတ်ဘဝ သွေးလေချောက်ချားလို့ မက်တဲ့ ဘိစ္ဆာန်၊ ပြီးတော့ ကေသာအလောင်းသည်း မြေကျသွားပြီမို့ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒါန်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကေသာကို တစ်နေ့မှ မေ့မရပါဘူးခင်ဗျာ”

“အင်းပေါ့လေ၊ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို အိပ်မက်တိုင်း အတိုင်းပြောပြောနေတော့ ဒေါ်ဒေါ်နည်းနည်းတော့ ဘာမှန်းမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးခေတ်ဘဝ သွေးလေချောက်ချားလို့ မက်တဲ့ ဘိစ္ဆာန်၊ ပြီးတော့ ကေသာအလောင်းသည်း မြေကျသွားပြီမို့ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒါန်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကေသာကို တစ်နေ့မှ မေ့မရပါဘူးခင်ဗျာ”

“အင်း.....ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်စိတ်ထဲ တင်မကျဖြစ်နေလို့ပါ”

ထိုမျှလောက်သောအကြောင်းများဖြင့်တော့
ဒေါ်မြသွယ်၏ သံသယများသည် ကျေပျက်မသွား။
တခြားသော မိန်းကလေးများကို တိတ်တဆိတ်စုံစမ်းကြည့်၏။
ထိုမှ တာရာ၏ အရှုပ်ဖတ်ထုပ်များပေါ်လာရတော့၏။
တာရာသည်.....

ထိုမျှလောက်သောအကြောင်းများဖြင့်တော့ ဒေါ်မြသွယ်၏ သံသယများသည် ကျေပျက်မသွား။ တခြားသော မိန်းကလေးများကို တိတ်တဆိတ်စုံစမ်းကြည့်၏။ ထိုမှ တာရာ၏ အရှုပ်ဖတ်ထုပ်များပေါ်လာရတော့၏။ တာရာသည် အိပ်မက်ထဲမှာ ကေသာပြောသည့် အတိုင်း မြင့်မိုရ်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေကြလေသည်တဲ့။

“ဒါဆိုရင် မောင်တာရာနဲ့ မြင့်မိုရ်တို့က ငါ့သမီးလေးကို သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့ကြတာလား၊ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အဖြေကတော့ ဦးနှောက် နောက်စေ့ကွဲဒဏ်ရာတဲ့၊ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒါဆို သမီးလေးပြောသလို စကားများ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိတယ်တဲ့”

ဖြစ်ချင်တော့အချင်းဖြစ်သည့်

နေ့က ခရေနန်းမြူတီပါလာမှာ ပိတ်သောနေ့ဖြစ်လေသည်။ ပိတ်ရက်တွင် တခြားသော မိန်းကလေးများမရှိကြ။ တာရာနှင့်အတူ မြင့်မိုရ်သာရှိနေကြသည်မို့ အကြောင်းတစ်ခုဟာ အဖြေရှာရခက်နေရပြန်လေသည်။

ထိုမှ ဒေါ်မြသွယ် ခရေနန်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူနေအိမ်များသို့ စုံစမ်းကြည့်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်မြသွယ်လိုချင်နေသောအဖြေမှာ နီးစပ်လာ၏။ ခရေနန်းမြူတီပါလာမှ ညတိုင်းရန်ဖြစ်သည့်အသံများ ကြားရသည်။ ထိုနေ့အချင်းမဖြစ်မီ အချိန်ပိုင်းကလည်း မိန်းမတစ်ယောက်၏ ငိုသံများ ကြားရသည်ဆိုသော အိမ်နီးချင်းများထံမှ သတင်းရလာသည်။

ဒေါ်မြသွယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ကေသာသေဆုံးမှုသည်

သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ကြောင်း သတင်းရရှိလာ၏။ ထို့ကြောင့် အမှု မှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ရဲစခန်း သို့သွားကာ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားလိုက် တော့၏။ ဒေါ်မြသွယ်၏ တိုင်တန်း ချက်အရ ရဲစခန်းမှသွားရောက်ကာ တာရာနှင့်မြင့်မိုရ်တို့ကို ခေါ်ယူစစ် ဆေးတော့၏။

“ကဲ....မောင်တာရာ

မကေ သာ သေဆုံးရမှု ဟာ သူ့ဘာသာသူ သွေးရိုးသားရိုး ချော် လဲပြီး ဦးခေါင်း ဒဏ်ရာရလို့ဆို တာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ အဲဒီကိစ္စ မောင်တာရာ ဘာငြင်းချင် သေးလဲ၊ တို့မှာ ခိုင်လုံတဲ့သက် သေ အထောက်အထားတွေ လည်း ရှိထားပါပြီ မောင် တာရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြောင့် ချက်ပေးပါတော့မယ် ဆရာ၊ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကေသာကိုတမင် သေစေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာ တော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားများရာကနေ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတာပါ။ အဖြစ်ကတော့ ဒီ လိုပါ ဆရာ.....”

“ကို ကေသာကို မှန်မှန်ပြော ကိုနဲ့မြင့်မိုရ် ဖြစ်နေကြတယ်မဟုတ် လား”

“ဟေ့....ကေသာ၊ ငါမဟုတ်

ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာရှင်၊ ခွဲတာ၊ သိလား”

“ဪ...မင်းကိုယ်တိုင် တယ်ဆိုရင် အဲဒီနေ့က မင်းက တွေ့ပြလိုက်ပေါ့ကွ၊ ဘယ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိတဲ့ ကြေးတွေနဲ့ လာစွပ်စွဲနေတာ ကေသာက မြင့်မိုရ်ဘက် လှည့်၍.....

“ဟိုတစ်ယောက် လည်း အရိပ်နေ အခက်ချိုးချိုးပဲ၊ ကေသာက ယောက် ရှားသလား မသိ ကြည့်ထားတဲ့ ဇနီးတရားက မထောင့် ရှင်တို့ တွေမှ ကြရဲ့လ တီရစ္ဆာ တွေ.....တီရစ္ဆာ တွေ၊ တီရစ္ဆာနဲ့မှ ဒီလို တာ”

ဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ မင်း စကား ဒီမှာတင်ရပ်”

“ဪ.....ကိုတာရာရယ် မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တာတောင်မှ ပြောင်လိမ်ပြောင်စား လုပ်ချင်သေး တယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ရှင်တို့ရဲ့ မမြင်အပ်တဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို

ကေသာမှာ ပြောရင် ဒေါသထွက်လာပြီး အနီးရှိ မြေ ဖုံးအိမ်ပင်အား ဆွဲ၍ဆောင့်တော့

“ဟဲ့.....ကေသာ မလှ မလုပ်နဲ့”

“ဘာ.....နင့်ကောင်မလေး နင်ကနာတာလား၊ နင်တို့

www.burmeseclassic.com

ယောက်လုံး ငါသတ်ရမှ ကျေနပ် မယ်”

ကေသာလက်ထဲတွင် ဆွဲဆုပ် ထားသော မြင့်မိုရ်၏ဆံပင်များကို တာရာက ဆွဲဖြေ၏။ မရ။

“ကဲဟာ.....ငါပြောနေတယ်၊ တော်တော်ဆိုတာ မရဘူးလား”

တာရာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ သွားတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကေသာ ကိုဆွဲကာ တွန်းပစ် လိုက်သည်။ ကေ သာ နောက်သို့ ပတ်လက်လန်၍ လဲကျသွား၏။ လဲ အကျတွင် အောက် ခြေမှ ကွန်ကရစ်နံရံ ဖြင့် အရိုက်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသွားတော့၏။

“ဒုန်း.....”

“အမယ်လေး.....”

“ဟင်...ကေသာ

လဲကျသွားပြီ၊ မလှုပ်တော့ဘူး၊ ဘာများဖြစ် သွားပါလိမ့်၊ ဘုရား .....ဘုရား”

မြင့်မိုရ်က လဲကျရင်း မလှုပ် တော့သော ကေသာဆီသို့ပြေးကာ ခေါ်ကြည့်၏။

“မမကေသာ.....ကေသာ၊

ဟင်.....နောက်စေ့မှာလည်း သွေး တွေပါလား၊ ခေါ်လို့လည်းမရတော့

ဘူး ကိုတာရာ၊ လာ....လာကြည့် ပါဦးရှင်၊ မမကေသာခေါ်လို့မရ တော့ဘူး၊ သေများသွားပြီလားမသိ ဘူး၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟင်...ကေသာမလှုပ်တော့

ဘူး ဟုတ်လား၊ ဟာ...ခေါင်းက

လည်း သွေးတွေအရမ်းထွက်နေ တယ်၊ ဆေး...ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်၊ ငါဒေါ်မြသွယ်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ နင်လည်း ဘယ်သူမေးမေး ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ချော်လဲတာလို့ပြော၊ ဟုတ်လား”

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲ ဒါပါပဲ စခန်းမှူးကြီးရယ်”

ပြောပြီးနောက် တာရာနှင့်မြင့် မိုရ်တို့မှာ မျက်လွှာများချထားကြ လေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သွားပါပြီ၊ တကယ် တော့ မောင်တာရာဟာ မကေသာ ကို တမင်သေစေလိုတဲ့ ဆန္ဒမပါပါ ဘူး၊ အမှတ်မထင်ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ရန် ပွဲလေးတစ်ခုကနေ ဖြစ်ခဲ့ ရတဲ့ သေမှုသေခင်းကိစ္စ လေး တစ်ခုပါပဲ၊ အင်း..... ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် သေရပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျူးလွန်သူ ဟာ တရားခံဖြစ်သွား ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် တရား ဥပဒေက ပေးအပ် မယ့် ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက တာရာ အား လက်ထိတ်ခတ်လိုက်၏။

ဒေါသဟူသည် အမှားကိုဖြစ် စေ၏။ ထိုပြင် အမှောင်တရားများ ဖြင့်လည်း ဝန်းရံထားတတ်ကြောင်း တာရာ၏အဖြစ် အပျက် များက သက်သေထူလျက်ရှိနေတော့သည်။

ဆုမွန်ဦး (ဟသာ)

ခုတ်သဲမောင် ကျွန်တော်ရဲ့ချစ်

ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်

ချစ်သဲမောင်

အဲဒီညကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒါတိုင်းလိုပဲ သတင်းကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။

“ခြေထောက်မှာ ဘာလို့ မဲ့တစ်လုံးထွက်လာလိမ့်”

ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းကလေးတွေ တော်တော်များများ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို ရေး ကြီးခွင်ကျယ်လုပ်တယ်ဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီတိုင်းထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝက ဖြတ်သန်းလာရတာ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးတစ်ခုရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူကလည်း အိမ်က ဝေယျာဝစ္စတွေ အားလုံးကို

တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အလုပ်က အမြဲအချိန်ပိုလုပ်နေရသလို ခရီးလည်းခဏခဏ ထွက်ရတယ်။ တစ်ခါတလေထွက်လိုက်ရင်လည်း သုံးပတ်လောက်ကြာတယ်။ ခရီးထွက်နေတုန်း တချို့ကတော့ အိမ်က လူကြီးတွေရဲ့ကျန်းမာရေး၊ ကလေးတွေရဲ့ ပညာ ရေးကို စိတ်ပူတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ချလက်ချပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့

ကျွန်တော်သိတယ်။ သူ့ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ကောင်းကောင်းပြုစုလိမ့်မယ်။ သားလေးကိုလည်း စာပြပေးမယ်ဆိုတာတွေကို။

တကယ်တော့ သူ့ကိုအားကျနေတဲ့သူတွေဟာ ကျွန်တော့်ကိုအားကျနေတဲ့သူတွေလိုပဲ များပါတယ်။ တခြားလူတွေရဲ့အမြင်မှာ သူဟာ မနက် ၉ နာရီကနေ ညနေ ၅ နာရီအထိ အထက်လူကြီးရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လုပ်စရာမလိုဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း

အရင် ကတည်းက ကားဝယ်ထားတယ်။ ကွန်ဒိုကိုလည်း ပြောင်းနေနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ရိုမန်းတစ်ဆိုတာကို မသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကမ္ဘာလေးဟာ သာသာယာယာပါပဲ။ သူ ဒီလိုတစ်ခုခုလွဲနေသလိုလို့ ခံစားနေရပြီး သူတစ်ယောက်

တည်း ဆရာဝန်သွားပြတယ်။ ဆေးစစ်ချက်ထွက်လာပြီ။ မဲ့ကင်ဆာတဲ့။ ဒီဆေးစစ်ချက်အဖြေဟာ ကျွန်တော့်ကို တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။

အဲဒီနေ့တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ နာမည်ကြီးဆေးရုံတော် တော်များများကို ပတ်ခဲ့တယ်။ အဖြေတွေက တော့ အတူတူတွေ ပါပဲ။ နာမည် အရမ်းကြီးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။

“မင်းအမျိုးသမီးရ နေတဲ့ အရေပြားကင်ဆာဟာ သေနန်း ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်။ အဆိုးဆုံး အရေပြားကင်ဆာတစ်ခုပါ”

သိပ်မကြာပါဘူး။ ဆရာဝန် ပြောထားသလိုပဲ သူ့ရဲ့လက်မောင်း၊ ပေါင်၊ နောက်ကျောတွေမှာ မဲ့အသစ်တွေ အများကြီး ထွက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့စိတ်ဓာတ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆင်းလာတယ်။

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် သူ အရင်ကတည်းက တစ်ခါတလေ ဖျားပြီးမိုက်နာတတ်တာက

လွဲလို့ သူနေမကောင်းတဲ့အချိန်မရှိသလောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တစ်ခဏလေးမှ အနားမယူတတ်တဲ့သူက နောက်ဆုံးတော့ ဆေးရုံခွတင်မှာ လဲနေရပါပြီ။ သူမရှိတော့

တဲ့အိမ်ဟာ အရမ်းကိုတိတ်ဆိတ်လွန်းတယ်။ မီးဖိုခန်းမှာ အပူငွေ့မရှိတော့ဘူး။ ရေချိုးခန်း၊ ညှော်ခန်းက အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ ဖုန်တွေလွှမ်းခြုံနေပြီ။

အရင်တုန်းက လင်းလင်းရှင်းရှင်း၊ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတဲ့၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ သက်သောင့်သက်

သာရှိတဲ့အိမ်လေးဟာ ကျွန်တော်မသိတဲ့နေရာအဖြစ် ပြောင်းလဲတော့မယ်။ ကျွန်တော် အိမ်က ပစ္စည်း တော်တော်များများနဲ့ စိမ်နေပါလား။ မိုက်ခရိုဝေ့သုံးတာ ထမင်းချက်တာ၊ ကော်ဖီ၊ လက်

ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖျော်ဖို့ ခေါက် ဆွဲထုပ်ပြုတ်၊ ကျွန်တော်စမ်းနေတာ နေ့ဝက်

ရရှိပြီ။ ဘယ်ခလုတ်နိပ်ရမှန်းမသိဘူး။ ချက်ထွက်လာတာက

လည်း သူ့ချက်အရသာနဲ့ ကွာမပါလား။ အရင်က သလွယ်လွယ်ကူကူ လက်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့ နေ့စဉ်ပစ္စည်းတွေဟာ အခုရှာနေတာ

နေရာနဲ့နေပြီ။ ရှာမတွေ့ဘူး။ သူဆေးရုံတက်ပြီးနောက်ပိုင်ကျွန်တော်လည်း ခွင့်ရက်ရှည်မလိုက်ပြီး သူ့အနားမှာ တတ်နိုင်သလောက် အဖော်လုပ်ပေးတယ်။ ဒီအချိန်မှာမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ အိမ်တစ်အိမ်

တာဝန်ကျေပွန်တဲ့ ဇနီးကောင်းတယောက်မရှိရင် ယောက်ျားတွေပိုဆံဘယ်လောက်ရှာနိုင်ပါစေ အဖြေ

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လောက်ပဲ သားသားနား
နားရှိနေပါစေ အလကားပါပဲ။ တစ်
နေ့မှာ အသိတစ်ယောက်က စင်
ကာပူမှာ ဒီလိုအရေပြားကင်ဆာကို
အထူးကုတဲ့ ဆေးရုံတစ်ရုံရှိတယ်
ပြောတယ်။ ဒီလိုရောဂါမျိုးကုလို့
မျောက်တာတွေလည်းရှိတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ စရိတ်တော့ တော်တော်ကြီး
တယ်။ ကုထုံးတစ်ခုက သုံးလကြာ
တယ်။ သိန်း ၃၀ လောက်ကုန်
တယ်တဲ့။

ကျွန်တော် ဒီသတင်း မိန်းမ
တို့ပြောပြတော့ ရောဂါဝေဒနာ
ဆည်းပန်းခံနေရပြီး သတိမလည်
ဆလည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းရှင်း
ဆင်းလင်းလေး ပြောလိုက်တယ်။

“ရှင်တို့နဲ့ မခွဲရက်ဘူး”
သူ အားအင်ချည့်နဲ့ပြီး ရှင်း
ဆင်းတဲ့ စကားသံလေးတွေကြား
တော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွေဟာ
ပျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မနေနိုင်တော့ပါ
ဘူး။

ကျွန်တော်အရင်က တစ်ခါမှ
ဆင်မိခဲ့ဖူးဘူး။ ငါတို့လင်မယား
လောက်ထိ ချစ်ကြမယ်လို့။ ဒါပေ
မဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ခံစား
တယ်။ ငါတို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ချစ်ဆုံးတွေ။ အတူတူနေထိုင်ခွင့်
ဘယ်လောက်ထိကောင်းလဲ။

“သူငါ့ကို ထားခဲ့လို့မရဘူး”
“ငါ သူ့ကို လိုအပ်တယ်”

ဒီလို
အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ့်
အခွင့်အရေး
တစ်မျှင်လေးဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ပျော်လင့်ချက်ဆိုတာကိုလည်း
မသိကြပါဘူး။
အဲဒီအချိန်မှာ....

ငါတို့ အတူတူအိုကြမယ်။
သားလေး လူကြီးဖြစ်တဲ့အချိန်ထိ၊
သားလေးရဲ့သားလေးက “ဘိုးဘိုး
ဘွားဘွား” လို့ခေါ်တာကို အတူတူ
နားထောင်မယ်။ သူ့ကိုစင်ကာပူခေါ်
သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော်ရုံးကိုသွားပြီး ခွင့်
ရက်ရှည်ယူတဲ့အချိန်မှာ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် တီးတိုးပြော
တာ ကြားလိုက်တယ်။

“ငါသာဆိုရင် ကုမနေတော့
ပါဘူး။ သိန်း ၃၀ တောင် မပျောက်
ရင် လူလည်းရှုံး၊ ပိုက်ဆံလည်း ဆုံး
နေဦးမယ်”

ဒီလိုပြောနေကြတဲ့လူတွေဟာ

ကိုယ့်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူ ဆုံးရှုံးရ
တော့မယ့် ဝမ်းနည်းမှုမျိုးကို မခံစား
ဖူးသေးလို့ပါ။

ဒီလိုအသက်ရှင်ခွင့်ရမယ့်
အခွင့်အရေးတစ်မျှင်လေးဟာ ကျွန်
တော်တို့ရဲ့ ပျော်လင့်ချက်ဆိုတာကို
လည်း မသိကြပါဘူး။ အဲဒီအချိန်
မှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ သိန်း
၁၀၀၊ သိန်း ၁၅၀ ဖြစ်နေပါစေ အိမ်
တွေကားတွေကိုပဲရောင်းရောင်း သူ
အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အားလုံး
ကျေနပ်ပါတယ်။ စင်ကာပူမသွား
ခင် အိမ်နားက စူပါမားကတ်မှာ နေ
စဉ်သုံးလိုမယ့် ပစ္စည်းတွေသွားဝယ်
တယ်။ သီတင်းကျွတ်ရှေ့ရက်ပိုင်း
ဆိုတော့ စူပါမားကတ်ထဲက လူတွေ
ရဲ့မျက်နှာဟာ ပြုံးရွှင်နေကြတယ်။
လူတွေအားလုံး ရယ်ရယ်မောမော
နဲ့။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခံစား
လိုက်ရတယ်။ ငါ ဒီပြုံးပျော်တဲ့လူ
တွေနဲ့ တော်တော်လေးကိုကင်းကွာ
နေပါလား။ ပျော်ရွှင်ရယ်မောခြင်း
အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ဇနီး နေ
မကောင်းတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်
တော်နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့သလိုပါပဲ။

ကျွန်တော် သူပေးလိုက်တဲ့
စာရင်းအတိုင်း နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်း
တွေကို ဝယ်လိုက်တယ်။ အိတ်ကို
မ၊ ပြီး ထွက်လာတော့မှ တော်တော်
လေး လေးနေပါလား။ ဒီလောက်
နှစ်ရှည်လတွေမှာ အိမ်မှာပေးတာ၊

သုံးတာအားလုံး သူစိမ့်ထားတာ စေ့ စေ့စပ်စပ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ ဆန်တစ်အိတ်ဘယ်လောက်ကျလဲ ဆီတစ်ပုံး ဘယ်လောက်ကျလဲဆိုတာတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အိမ်သယ်ပြန်ရတာဟာ တော်တော်လေးပင် ပန်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုဆိုတာကို။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရဲ့ မဏ္ဍိုင်ကျောမလို တစ်သက်လုံး ထင်လာခဲ့တာ။ သူလဲ သွားတဲ့အချိန်မှာမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်။ သူကသာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရဲ့ ဗဟိုကျောမပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်ကျီးမှာနေခဲ့တဲ့အချိန်ဟာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက်ပိုင်း အချိန်မြန်ဆုံးဘဝအစိတ်အပိုင်းလေးပါ။ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နေ့နေညည ခြေတစ်လှမ်းမှ မခွာခဲ့ဘူး။ အတူတူရယ်မောကြတယ်၊ အတူတူငိုကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဖွင့်စကားသံတွေ မကြားရတာ ဘယ်လောက်ထိ ကြာပြီလဲဆိုတာကို မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ပထမတစ်လမှာတော့ သူတော်တော်လေးကောင်းလာသလိုလိုရှိလာတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့လက်ကိုတွဲပြီး ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့

အတိတ်က ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြန်ပြောဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးဆုံတဲ့ အချိန်လေး။ ပထမဆုံး အတူကြည့်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်နာမည်လေးက "Titanic"။

သူ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့

ကျွန်တော်နဲ့နောက်တစ်ခေါ်လိုက် ကြည့်ပေးတာပါတဲ့။ အကြောင်း လေးတွေဟာ အချိန် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် ရာ တစ်ခုလိုပါပဲ။ အတူနေလာ ဒီလောက်ကြာပြီ။ ဒီလောက်စကားအကြာကြီး မပြောဖြစ်ဘူး။

ဒီသုံးလအတွင်း ကျွန်တော် မျက်စိရှေ့မှာ သူတစ်နေ့တစ်ဆုတ်လျော့လာတာကို မြင်တယ်။ အထူးကုထုံးကလည်း အပေါ်မှာ အာနိသင်မရှိခဲ့။ ဆန်ပြုတ်လေးတစ်ခွက်တောင် သူ မသောက်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး သူကျွန်တော်ကိုပြောတယ်။

"အိမ်ပြန်တယ်" ဒီလိုနဲ့ တော်တို့ လင့်ချက်က စွာနဲ့ အိမ်ပြန်

ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးတော့ အခြေအနေဟာ ပိုပိုပြီး ဆိုးတယ်။ နောက်ပြီး ကင်ဆာရောဂါရှင်တွေကြောက်တဲ့ ကိုက်ခဲနဲ့ မှုတွေကို သူခံစားနေရပြီး သူညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ နာမှု ညည်းညူလ်တွေဟာ အ

ချိန်းတဲ့အချိန်။ အမှန်တကယ်တော့ သူ သူ့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး သားပါ။

ကျွန်တော့်ကို မငြင်းရက်လို့

ညတွေရဲ့ သံစဉ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုယ်စား ဒီအနာတွေကို ပေးလိုက်ချင်တယ်။ သူဒီလောက် ဆီ ခံစားနေရတာကို မြင်နေရတဲ့ ဇိတ်ဒဏ်ရာဟာလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခံစားနေရတဲ့ နာကျင်မှုတွေနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ။ သူနည်းနည်းနေကောင်းတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကိုစပြီး မှာကြားနေတော့တယ်။ ဒီလောက်ထိ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဆိပ်မူကိစ္စတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်လာခဲ့တာ ဒီအချိန်မှာမှ သဘောပေါက်မိတယ်။ သူကျွန်တော့်ကို ပြောသေးတယ်။

“ကျွန်တော် အမြဲတမ်း စားကောင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့အစား အစာတွေဟာ ဘယ်ဆိုင်ကဝယ်တာ”

“ကျွန်တော် အမြဲဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ ဘာတံဆိပ်၊ ဘယ်ဆိုင်မှာသွားဝယ်တာ”

အစရှိသဖြင့်ပေါ့။

သူမဆုံးခင် သုံးရက်အလိုမှာ ကျွန်တော့်ကို အဝတ်လျှော်စက် သုံးခုနည်းနည်း သင်ပေးလိုက်သေးတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သုံးလာခဲ့တဲ့ ဒီအဝတ်လျှော်စက်လေးဟာ သူ့နဲ့ကျွန်တော် အတူတူသွားဝယ်ခဲ့တာပါ။ ဝယ်လာပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူပဲကိုင်တွယ်နေတာပါ။

ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေကို

**ဒီသုံးလ
အချိန်လေးရှိခဲ့လို့
တော်သေးတာပေါ့။
မဟုတ်ရင်ကျွန်တော်တစ်ဘဝလုံး
နှောင်စာရမိလိမ့်မယ်ဗျာ။
သူဆုံးသွားတဲ့နေ့ဟာ
အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။
ကျွန်တော်က
သားလေးတိုပြောတယ်။
ဖေဖေက....**

မအောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ အသံတိတ်စွာ ကျနေပါတယ်။ မဆုံးခင် ရှေ့တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာဟာသူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်လေးတွေပါ။ စင်ကာပူမှာနေခဲ့တဲ့ သုံးလတာကာလဟာလည်း သူ့ဘဝရဲ့ အကြည်နူးဆုံးအချိန်လေးတွေပါပဲတဲ့။ ဒီသုံးလဟာ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာသိမ်းထားရတဲ့ အမှတ်စာရအဖြစ် ထင်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီသုံးလကြောင့် ရာထူးတိုးမယ့် အခွင့်အရေးလက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ ငွေကြေးတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး

နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဒါတွေဟာ ပြင်ပအရာဝတ္ထုတွေပါပဲ။

ဒီသုံးလအချိန်လေးရှိခဲ့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် တစ်ဘဝလုံး နောင်တရမိလိမ့်မယ်ဗျာ။ သူဆုံးသွားတဲ့နေ့ဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က သားလေးကိုပြောတယ်။ မေမေက ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားပြီး ဖေဖေတို့ကို စောင့်နေတာပါ။ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန် ကျရင် ဖေဖေတို့မိသားစုအားလုံး ပြန်ဆုံကြမယ်။ မေမေက မေမေပဲ။ ဖေဖေကလည်း ဖေဖေပဲ။ သားလေးကလည်း ဖေဖေမေမေတို့ရဲ့ သားလေးပါပဲ။

အခုအချိန်မှာ သူများမိသားစု စုံစုံလင်လင်ရှိနေတာကို မြင်တွေ့ရမှာ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပဲ။ လျှောက်ခဲ့တဲ့ ပန်းခြံလေး၊ အတူတူကြည့်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ အတူတူပတ်ခဲ့တဲ့ စုပါမားကတ်တွေကို ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေကို မအောင့်နိုင်ဘူး။ အဝတ်လျှော်စက်သုံးတဲ့အချိန်၊ မိုက်ခရိုဝေ့ဖိုဖိုခလုတ်နှိပ်တဲ့အချိန်၊ သားအတွက် အဝတ်အစားဝယ်ပေးရတဲ့အချိန်၊ အချိန်ပိုအလုပ်ဆင်းပြီး အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ခေါက်ဆွဲထုပ် ပြုတ်စားရတဲ့အချိန်၊ ညသန်းခေါင် နီးလာပြီး ခုတ်ကျယ်

မှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေရ တဲ့အချိန်၊ အဲဒီအချိန်အားလုံးတွေ ဟာ ကျွန်တော့်ကို ငိုချင်စေတယ်။

သူ့ရဲ့နေတဲ့အချိန်တုန်းက ကျွန် တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဒီလောက် ထိ ကံကောင်းလှတဲ့ သူလို့ သတိမထား မိခဲ့ဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ် ပေါင်းများစွာ ပေါင်း လာခဲ့တဲ့ ဇနီးတစ် ယောက်၊ သားလေး ရဲ့ မိခင်ဆို တာ လောက်ပဲ သိခဲ့ တယ်။ အခု သူမရှိ တော့ မိုးပြိုကျလာ သလိုပါပဲ။ အရင် တုန်းက ဇာတ်လမ်း တွေမှာ မင်းသားက သူ့ချစ်သူ သေပြီး နောက်မှာ အကြီး အကျယ် ငိုတာဟာ လူတွေကို လုပ်ပြနေ တာပါလို့ထင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခု ချိန်မှာတော့ သူတို့နဲ့

တာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ဖေကြီး က အရေးအကြီးဆုံး”

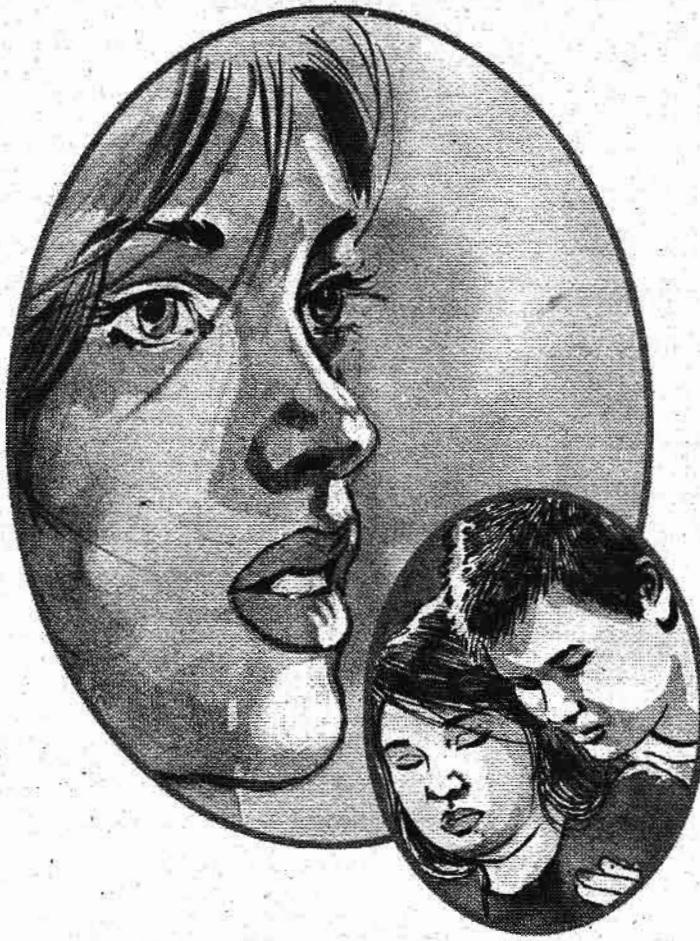
အမှန်တကယ်မှာတော့ သူက အရေးအကြီးဆုံးပါ။ သူမရှိတော့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ကမ္ဘာပေါ်

လူတစ်ယောက်ပါ။

ချစ်သူဘဝမှာတုန်းကလူ “ချစ်”ဆိုတဲ့စကား မသုံးခဲ့ဘူး။ ဝတ္တုတွေ၊ ကိုနီးယားကားတွေကြ ပြီးငိုတော့ ကျွန်တော်တောင် ကိုစသေးတယ်။

အခုအချိန် တော့ “ချစ်”ဆို စာသားလေးကို ရဲ့ အတိုဂူမှာပဲ ထ ထုထားနိုင် တေ တယ်။ ကျွန်တော် ရဲ့ “ချစ်”လို့။

မိန်းကလေး တိုင်း ကိုယ့်ချစ် ပါးစပ်ကနေ အပြ ပေါင်းထောင်သော မက ပြောစေချင် အဲဒီစကားကို တ တော်ဘာဖြစ် ဝ သူပြောစေချင် အချိန်၊ သူ ကောင်း ကျန်းမာ တဲ့အချိန်မှာ မ များမပြောခဲ့ရ တ လဲဗျာ။

အတူ မျက်ရည်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိ တယ်။ သူ သားလေးကို အမြဲပြော လေ့ရှိတယ်။

မှာ အရေးအကြီးဆုံးအရာတစ်ခု ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ “ပျော် ရွှင်ခြင်း” ပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ခံစား ချက်ကို မထုတ်ဖော်တတ်တဲ့

“ဖေကြီးက ပိုက်ဆံရှာပေးရ

ချစ်သဲနေ

အသံသာ
 ခုတု...ကျစ်

အုန်း
 အုန်း

၁၄၁

ခုတော့.....ကျုပ်

အသင်္ခယာ

(ခု)ကားပေါ်ကို တက်လာပြီး ကတည်းက မျက်စိကို အအား မထားဘဲ အကဲခတ်နေတာ။ ကျုပ်လည်း တကယ့်ဖြစ်ရပ်မူခင်းမဂ္ဂဇင်းတို့၊ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတဲ့လူပဲဗျ။ ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပေါ့။

အဲ.....ရှိတယ်ဗျ။ တချို့က မူခင်းဝတ္ထုတွေသာတွေ့ရေးတဲ့သူဆိုရင် တစ်မျိုးမြင်တတ်ကြတယ်။ ရသ ဝတ္ထုလိုင်းမဝင်ဘူးတို့ဘာတို့ အမြင် တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က မူခင်း ဝတ္ထုတွေချည်းပဲ ရေးနေတဲ့လူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံမှာ စာ အစုံရေးနေတဲ့လူ။ ဒါပေမဲ့ သွားရင်း လာရင်း တွေ့တာ၊ ကြုံတာတွေကို မူခင်းပုံစံရေးဖွဲ့ပြီး စာဖတ်တဲ့လူတွေ အပေါ် အသိတစ်မျိုးမျိုး၊ ဗဟုသုတ တစ်မျိုးမျိုး ရပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်

ချက်နဲ့ ရေးနေတာ။ အဲဒီတော့ သွား ရင်းလာရင်း မူခင်းကိစ္စဆိုရင် ရေးစရာ ခေါင်းထဲဝင်ဝင်လာ တတ်တယ်။

အခုလည်း ကျောက်မြောင်း ဈေးက မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေ ကတည်းက လူနှစ်ယောက်ကို စိတ် ထဲမှာ သိပ်မတွေ့ဘူး။ သွားရင်း ဟန်လွဲ ကျုပ်ကို လေ့လာနေပုံ တယ်။ ကျုပ်က ခါးပိုက်နှိုက်ဝတ္ထု တွေအကြောင်း မကြာခဏ ရေးနေ တော့ မြင်တာနဲ့ အကဲခတ်လို့ တယ်။ စာရေးဆရာတွေ အတော် များများ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ခံရတဲ့အထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး။ ကျုပ် နယ်ကတက်လာပြီး ရန်ကုန်မှာနေ လာတာ နှစ် သုံးဆယ်ကျော်ပြီ တစ်ခါမှ ခါးပိုက်နှိုက်မခံရဖူးဘူး။ သိ တယ်လေ။ မူခင်းအကြောင်းကို လေ့လာ၊ မူခင်းဝတ္ထုတွေ ရေးနေ တာဆိုတော့ လူမြင်တာနဲ့ ဘာဆို တာ အကဲခတ်လို့ရတယ်။

ခုလည်းကြည့်။ ကားမှတ်တိုင် မှာ ကားစောင့်နေကတည်းက လေးငါးရစ်ယောက်ထဲမှာ ဒီနှစ် ယောက်ကို သိပ်မတွေ့ဘူး။ သူတို့

www.burmeseclassic.com

ကလည်း ကျုပ်ကိုလေ့လာနေ
တယ်။ ကျုပ်ပုံကလည်း တိုက်ပုံနဲ့
လည် ကတုံးနဲ့၊ ပြီးတော့ ဖောင်း
ဖောင်းပွပွ လွယ်အိတ်ကြီးလည်း
လွယ်လို့။ သူတို့အမြင်မှာ ဘယ်က
တောသူကြီးသား မြို့တက်လာ
လဲလို့ မြင်မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတောသူကြီးသား
ဆိုတဲ့ကျုပ်က သူတို့ကို ဆော်မယ့်
ကောင်။ သူတို့လိုကောင်တွေ
အကြောင်း ရေးစားလာတာကြာပြီ။
နည်းမျိုးစုံစွာသော ခါးပိုက်နှိုက်တွေ
အကြောင်း ကျုပ်က သူတို့ထက်
တောင် ပိုသိသေး။

၃၉ အောက်လမ်းသွားမယ့်
ကားကြီးတစ်စီးလည်း ဆိုက်လာ
ရာ ကျုပ် ကားပေါ်ကို တက်ခဲ့
တယ်။ မတက်ခင် မိုးဖွဲဖွဲရွာနေလို့
ဆောင်းထားတဲ့ထီးကို ပိတ်လိုက်
တယ်။ ကျုပ်တက်လာတော့ ကျုပ်
နောက်က ရှေ့ပေါက်က တစ်
ယောက်တက်တယ်။ နောက်ပေါက်
က တစ်ယောက်တက်တယ်။ ကျုပ်
သိတယ်။ ကားက နည်းနည်းလူ
ထုပ်တော့ ချောင့်တဲ့အလယ်ဘက်
ကျုပ်တိုးလာတယ်။ ရှေ့ပေါက်က
ထက်တဲ့ကောင်ကလည်း ကျုပ်
နောက် ကပ်ပါလာတယ်။ နောက်

ပေါက်ကတက်တဲ့ကောင်ကလည်း
ကျုပ်ရှေ့ကို တိုးလာတယ်။

ကျုပ်သတိပြုရမှာက လွယ်
အိတ်မဟုတ်ဘူး။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ
မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကိုပေးမယ့် စာမူ
တွေနဲ့ စာအုပ်နဲ့ ရုံးကသော့တွဲတစ်
ခုပဲပါတယ်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်အား
လုံးမှာလည်း ဘာမှမပါဘူး။ အဲ...
ရင်ဘတ်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာတော့

လာတဲ့ ဒီနှစ်ကောင်က ကျုပ်နား
ကို ရောက်လာတယ်။ သူတို့ကို
အကဲခတ်လိုက်တော့ ဘာမှမပတ်
သက်သလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး။
ကျုပ်ကိုတောင် မကြည့်ဘူး။ အပြင်
ဘက်ကိုငေးလို့။

ကားက မင်္ဂလာဈေးမှတ်တိုင်
ရောက်လို့ တက်လိုက်။ ဆင်းလိုက်
လူတွေနဲ့အတူ ရောတိုးပြီး ကျုပ်

ရုံးကစာကြည့်တိုက်အတွက် စာ
အုပ်တွေဝယ်ဖို့ ငွေတစ်သောင်းနဲ့
ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်ကျော်
လောက်ပဲပါတယ်။ ဂရုစိုက်ရမှာက
အဲဒါပဲ။

ကျုပ်ဘယ်ဘက်လက်က ထီး
ကိုကိုင်၊ ယာဘက်လက်က ကား
အပေါ်တန်းကိုကိုင်ပြီး သတိထား
နေတုန်း လူတွေကြားထဲကနေ တိုး

ကို ဘေးတစ်ဖက်စီက ညှပ်ထား
တယ်။ ကျုပ်သတိထားနေတယ်။
ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ကိုကျော
ပေးပြီး တစ်ယောက်ကို မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။ ကျောပေးတဲ့
လူမျက်နှာကိုတော့ မသိဘူး။ မျက်
နှာချင်းဆိုင်လိုက်တဲ့လူရဲ့မျက်နှာက
တော့ ကျုပ်ကိုမကြည့်ဘူး။ ကား
ပြတင်းပေါက်ကနေ ဘေးကသွား

လာနေတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေပဲ ငေးနေ တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကားကျပ်နေတဲ့ လူကြားထဲကနေ ကျုပ်အသိတစ်ယောက် မျက်နှာ ဘွားခနဲပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်ဝမ်း သာလိုက်တာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗဟန်းက ဘဲဥရောင်းတဲ့ ကိုနီမိုး။ သူလည်း တစ်ချိန်က ကျုပ်လိုပဲ စာရေးနေတဲ့သူ။ နောက်တော့ စာ ရေးရတာ မချမ်းသာဘူး။ ဘဲဥ ရောင်းတာကမှ တိုက်ဆောက်ချီး မယ်ဆိုပြီး စာရေးဆရာဘဝကို စွန့် လွှတ်ပြီး ဗိုလ်စိန်မှန်လမ်းထဲမှာ ဘဲဥ ရောင်းပြီး တကယ်တိုက်ဆောက် ထားတဲ့လူ။

သူက ကျုပ်ကိုတွေ့ရင် စကား အများကြီးပြောတယ်။ သူက စာ မရေးနိုင်တော့ ရေးတဲ့လူတွေ့ရင် စာတွေဖတ်ရကြောင်း၊ ဝမ်းသာ ကြောင်း၊ ဘယ်ဝတ္ထုက ဘယ်လို ကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်ဟာကဖြင့် ဘယ်လိုရေးရင် သိပ်ကောင်းမှာဖြစ် ကြောင်း ဝေဖန်တတ်တဲ့လူ။ ကျုပ် ဝတ္ထုတွေလည်း စောင့်ဖတ်ပြီး ဝေ ဖန် အားပေးနေတဲ့လူ။ ခုလည်း တွေ့တာနဲ့ ကျုပ်ကို စကားပြော တော့တာ။

“ဟေး.....ကိုမြင့်မား ဘယ် လဲ၊ ခင်ဗျားတက်လာကတည်းက တွေ့တယ်၊ လူတွေကျပ်နေလို့ ခင်

ဗျားကို နှုတ်မဆက်ရတာ၊ ခုလည်း ခင်ဗျားသီ မနည်းတိုးလာရတာ”

“မြို့ထဲဗျ၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဗျာ”

“ခင်ဗျားကတော့ဗျာ စာပုံမှန် ရေးနိုင်တာပဲ၊ အားကျတယ်၊ ကျုပ် က မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဆက်သာလုပ် ပါ၊ တလောကတင် ပြစ်မှုထဲမှာ ခင် ဗျားရေးတဲ့ ခါးပိုက်နိုက်ဝတ္ထုလေး တစ်ခု ဖတ်ရသေးတယ်၊ ကောင်း တယ်၊ ခင်ဗျား ခါးပိုက်နိုက်တွေ အကြောင်း တော်တော်လေ့လာပြီး ရေးထားတာပဲ၊ ခင်ဗျားရေးမှပဲ ရန်

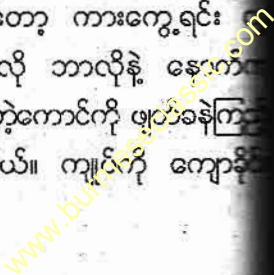
**ခင်ဗျားကတော့ဗျာ
စာပုံမှန် ရေးနိုင်တယ်၊
အားကျတယ်၊
ကျုပ်က မလုပ်နိုင်ဘူး၊
ဆက်သာလုပ်ပါ၊
တလောကတင်
ပြစ်မှုထဲမှာ ခင်ဗျားရေးတဲ့
ခါးပိုက်နိုက်ဝတ္ထုလေး
တစ်ခု ဖတ်ရသေးတယ်၊
ကောင်းတယ်၊
ခင်ဗျား ခါးပိုက်နိုက်တွေ
အကြောင်း.....**

ကုန်သား ကျုပ်တောင် ခါးပိုက်နိုက် တွေအကြောင်း တော်တော် ဗဟု သုတရတယ်”

ကိုနီမိုး အဲဒီလိုပြောတော့ ဘေးကရပ်နေကြတဲ့ ထိုင်နေကြတဲ့ ခရီးသည်တွေက ကျုပ်ကိုကြည့်ကြ တယ်။ ကျုပ် စာရေးဆရာဆိုတ သိသွားပြီ။

အထူးသဖြင့် သူပြောတဲ့ ခါး ပိုက်နိုက်တွေအကြောင်းရေးတဲ့ စာ ရေးဆရာဆိုတော့ ပိုပြီးအံ့သြကြမှု သေချာတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခု ကိုလိုချင်တာ။ ကြားချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ရှေ့နဲ့နောက် မှာ ကပ်နေကြတဲ့ နှစ်ကောင်က သိ စေချင်တာ။ ကျုပ်က “အချဉ်လား၊ အခါးလားဆိုတာ သူတို့သိသွား အောင်ပါ။

ကျုပ် မသိမသာ ကျုပ်ရှေ့က ကောင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်၊ တခြားလူတွေ ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စား နေပေမယ့် အဲဒီအကောင်က လုံး စိတ်မဝင်စားဘူး။ လှည့်တော့ မကြည့်ဘူး။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ် သိတယ်။ အဲဒီကောင် ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားလို့ လှည့်မကြည့်ခဲ့တာ သိမ်ဖြူကွင်းနားကို ကားက ရောက်တော့ ကားကွေ့ရင်း ကျုပ် ယိမ်းသလို ဘာလိုနဲ့ နောက်က ကောင်နေတဲ့ကောင်ကို ဖြုတ်ခနဲကြည့် လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကို ကျောခိုက်

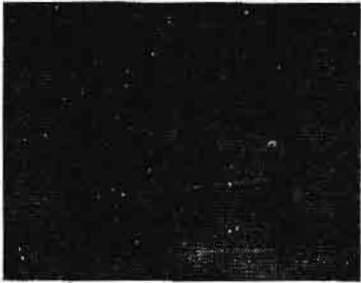
ထားတယ်။ ဒီကောင်လည်း ကျုပ်
ဘာကောင်ဆိုတာ သဘောပေါက်
သွားပြီ။ ကိုနီမိုးက ဆက်ပြီးလေ
ကန်နေသေးတယ်။

“ခင်ဗျားမှာ ဘဝသရုပ်ဖော်
ရော၊ ဟာသရော၊ ပြစ်မှုရော၊ ပြ
ဇာတ်ရော၊ ဂန္ထီရ
ရော၊ မုဆိုးဝတ္ထု
ရော စုံနေအောင်
ရေးနိုင်တယ်။ ခင်
ဗျားစာတွေ မကြာ
ခဏတော့ နေ
ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ
ကြိုရင် လက်ဖက်
ချည်တိုက်စမ်းဗျာ၊
ခုတော့ ခင်ဗျား
ဆုတ်ကံ လည်
သော့ကံ အား
သေးဘူး။ သွားစရာ
က ရှိသေးလို့”

“အေးပါ...
ဆုတ်ကံ ပါ မယ် ၊ ဒီ
တစ်ခါကြိုမှပေါ့ဗျာ၊ ပန်းချီ ကျော်
ပြောစံတို့၊ ကိုမောင်သန်းဝင်းတို့၊ ကို
ဝင်းကိုတို့တောင် မတွေ့တာကြာ
ပြီ”

“ရှိပါ၊ လာလည်ဦးမယ်ဗျာ၊
ဆဲ.....ကျုပ်တော့ စိန်ပေါလ်မှာ
ဆင်းဦးမယ်ဗျာ”

ကိုနီမိုး စိန်ပေါလ်မှာဆင်း
သွားတော့ ကျုပ်ရဲ့နောက်နဲ့ရှေ့မှာ

ရပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘေးနား
မှာမရှိကြတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်
သွားပုံရတယ်။ ကားက လူကျပ်
တုန်းပဲ။ ကျုပ်လည်း ပန်းဆိုးတန်း
မှာ ဆင်းမှာဆိုတော့ အပေါက်
နားကို တိုး ကပ်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ စော
စောက ကျုပ်နား
မှာကပ်နေတဲ့ နှစ်
ယောက် အတူ
ပူးသွားပြီး နောက်
ပေါက်နားကို
ရောက်နေကြတယ်။
ကျုပ်က သူတို့ကို
မျက်ခြည်ပြတ်
မခံဘူး ဆိုတော့
လူကြားထဲကနေ
ကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်
ကို မျက်လုံးချင်း
လည်း ဆိုင်မိရော
ဖျတ်ခနဲ တစ်ဖက်

ကိုလှည့်သွားတယ်။

ကျုပ်ကြားဖူးတယ်။ ကွယ်
လွန် သွားတဲ့ ဆရာကြီး ဒဂုန်
ဦးစန်းငွေဆိုရင် မျက်မှန်အလက်
ပေါင်းကို မနည်းဘူး။ ခါးပိုက်
နှိုက်ခံရတာ။ ကျုပ်နဲ့သိတဲ့ စာရေး
ဆရာတွေ အတော်များများ
ခါးပိုက်နှိုက်ခံရဖူး ပါတယ်။ အဲဒါ

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ အထာကို မသိလို့၊ မလေ့လာလို့၊ နမော်နမဲ့နေလို့။ ကျုပ်က သူတို့ အကြောင်းရေးတဲ့ လူပဲ။ တစ်ခါမှ ခါးပိုက်နှိုက်မခံ ရဖူးဘူး။

အဲ..... ပြော ရင်းဆိုရင်း ကား က ပန်းဆိုးတီးနီး မှတ်တိုင် ရောက်တော့မယ်။ ကျုပ် လည် : အပေါက်ဝနားက နေ ကားဆိုက် တာနဲ့ ဖျတ်ခခဲ ခုန် ဆင်းလိုက် တယ်။ ကျုပ် ဆင်းပြီး တာနဲ့ လူတွေ ဒရောသောပါး တိုးတက်ကြပြီး (၃၉)ကားကြီးလည်း ထွက်သွား ရော။

အောက်ရောက် တာနဲ့ ကျုပ် ရင်ဘတ်ကအိတ် ထဲရော၊ လွယ် အိတ်ထဲရော စမ်းလိုက်တယ်။ အို ကေပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ စောစော ကနစ်ကောင်ကို ကျုပ်က အာရုံ ရောက်နေတုန်း မမျှော်လင့်ဘဲ တစ် နေရာက ကျုပ်ကိုနှိပ်လိုက်ရင် ခံ ရမယ်လေ။ ဒါက လိုရမည်ရပါ။ ကျုပ်က အမြဲသတိထားနေတော့ ခုလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထိပ်က မျဉ်းကြားကနေ တစ်ဖက်ခြမ်းကို ကူးမယ်စိတ်ကူးလိုက်တော့ မမျှော် လင့်ဘဲ မိုးဖွားကလေး တစ်ဖွားနှစ် ဖွား ကျလာတယ်။ အို.....ဒီမိုး လောက်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုပြီး ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။ ဟိုဘက်ခြမ်း

ကျောက်မြောင်းဈေးကနေ က ပေါ်တက်လာတုန်းက မိုးဖွားဖွား ရွာနေလို့ ထီးပိတ်ပြီး ကားပေ တက်လာတာ သတိရတယ်။ ဒါရင် ကျုပ် အိမ်ကထွက်လာတုန်း က ထီးပါလာတယ်။ ခု ကျုပ်မှာ ထီးမရှိဘူး။ ကားပေါ်မှာတုန်း က ရေစစ်အောင်ဆိုပြီး ထီးကို ချောင်တစ်ခုမှ ထောင်ထားလိုက် တယ်။ ဒါဆိုရင်.....ကျုပ် တစ် တစ်ခုကို သတိရပြီး ကျုပ်စီးလာတဲ့ (၃၉)ကား ကြီး ထွက်သွားရာက မျှော်ကြည့်လိုက်တယ်။ အရိပ် အယောင်တော့ မတွေ့ရတော့ဘူး။

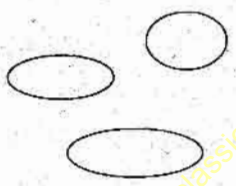
ကျုပ် မိုးမကျမီ စာမူခရတဲ့ ပိုက်က လေးနဲ့ ထီးအသစ်ထဲ တစ်ချောင်း ဝယ်ထား တာ။ ၃၅၀၀ ပေးရတယ် ခုတော့.....ကျုပ်.....

လည်းရောက်ရော မိုးက ဝေါခနဲ ရွာလာရော။ ဟောဒီလောက် မိုး များရင်တော့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး လျှပ် စစ်ရုံးအောက်က သက်သာထမင်း ပေါင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေး တံ စက်မြိတ်အောက်ကို ဝင်လိုက် တယ်။

ခုမှ သတိ ရတယ်။ ကျုပ်

အသစ်ထဲ

အောင်ကျော်လေး ပြုံးရိုက်မဆင်ရဲ

ဝန်းရီမင်းထွန်း

အောင်ကျော်စော

ပြုံးရိပ်မဆင်လို့

ဆုဖြိုးဝေ.....
 အသက် (၂၀)ကျော်ရုံရှိသေး
 သည့် မိန်းမလှကလေး။
 အသားက မဖြူမညို၊ မျက်
 နှာက သွယ်လျလျ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်
 ထည်က ခေတ်သစ်မော်ဒယ်လ်များ
 ကပင် သမင်လည်ပြန် ကြည့်ကြရ
 သည့် အလှပိုင်ရှင်။

ဆုဖြိုးဝေက စကားပြော
 မသွက်၊ နံနံအအတော့မဟုတ်။
 အချက်ကျကျပြောတတ်
 သူ၊ ပြောပြန်လျှင်လည်း ပွင့်ပွင့်
 လင်းလင်း။

ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်
 ထားပြီး အငြိုးအတေးထား
 တတ်သူ မဟုတ်။ ပွင့်လင်း၍
 ရိုးသားသူဖြစ်သည်။

သူမ၏အလုပ်က ဂျာနယ်
 တိုက်တစ်ခုမှ သတင်းထောက်မ
 လေးဖြစ်သည်။ ဝါသနာပါ
 လွန်း၍ သတင်းထောက်

အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဆုဖြိုးဝေက ဘွဲ့ရ၊ ပညာ
 တတ်ဖြစ်သည်။ မိဘများမှာ စီးပွား
 ရေးကောင်းမွန်သူများဖြစ်၍ ဆု
 ဖြိုးဝေအား နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းလုပ်
 ရန်တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း သူမက
 ငြင်းဆိုခဲ့သည်။

မိဘများ၏အလိုကို ငြင်းဆိုခဲ့
 သော ဆုဖြိုးဝေက သူမ၏

ဝါသနာအရ ဂျာနယ်တိုက်တစ်
 တွင် သတင်းထောက်အဖြစ်
 ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

သတင်းထောက်အလုပ်
 ပင်ပန်းသည်။ နေ့၊ ည အနားမ
 နိုင်၊ ရုံးပိတ်ရက်ဟူ၍မရှိ။

နံနက်ပိုင်း ဂျာနယ်တိုက်
 ရောက်သည်နှင့် အယ်ဒီတာချုပ်
 တာဝန်ခံအယ်ဒီတာတို့က ည
 ကြားသည့်အတိုင်း သွားရော
 ၍သတင်းယူရသည်။

ဂျာနယ်တိုက်က ကင်မ
 ပေးသည်၊ အသံဖမ်းစက်
 သည်။ ခရီးစရိတ်ကို သာ
 သတ်မှတ်နှုန်းအတိုင်းပေးသူ
 သတင်းယူရမည့် နေရာနီး
 အကြောင်းမဟုတ်။ သွားထ
 မည့်နေရာက တစ်နေရာ
 တစ်နေရာ အလှမ်းဝေးထ
 အချိန်မီစေရန် တက္ကစီဌာ
 ရသည်။

ခရီးစရိတ်မသောက်
 အိတ်စိုက်သုံးရသည်။

www.burmeseclassic.com

ပွဲတက်သတင်းများယူချိန်တွင် စားစရိတ်၊ တည်းခိုစရိတ်နှင့် လက်ဆောင်များ ပေးတတ်ကြ၍ ထိုအချိန်သည် အိတ်ဖောင်းတတ်သော အချိန်မျိုးဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ သတင်းထောက်တစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ နဲ့သမားပါးလို ဖောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက် ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြသော သတင်းများတွင် မိမိရေးသားသောသတင်းနှင့် ကလောင်အမည် ဖော်ပြခံရချိန်၌ အမောမှန်သမျှ ချုပ်ငြိမ်း၍ ပိတ်တဝေဝေ၊ အပြုံးအဆင့်ဆင့် ဖြစ်နေရသည်မှာ ရသတစ်မျိုးပင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ညီမလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ညပိုင်းသတင်းရှိတဲ့နေရာကို အစ်ကိုနဲ့အတူ သွားကြရအောင်လေ”

ဆုဖြိုးဝေ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမက သတင်းမီဒီယာရှင်းလင်းပွဲတွင် တာဝန်ရှိသူက ရှင်းပြနေသည်ကို အသံဖမ်းစက်ဖြင့် အသံဖမ်းနေသည်။

သူမကဲ့သို့ပင် အခြားသော သတင်းထောက်များကလည်း အသံဖမ်းနေကြသည်။ မေးခွန်းထုတ်ရန် စဉ်းစားနေကြသူများလည်း ရှိသည်။

**ပုံနှိပ်ဖော်ပြသော
သတင်းများတွင် ပါရှိသော
သတင်းနှင့်
ကလောင်အမည်
ဖော်ပြခံရချိန်၌ အမောမှန်သမျှ
ချုပ်ငြိမ်း၍
ပိတ်တဝေဝေ၊
အပြုံးအဆင့်ဆင့်
ဖြစ်နေရသည်မှာ....**

သတင်းယူချိန်တွင် သတင်းထောက်အချင်းချင်း မညှာတာတတ် သူများလည်းပါသည်။ သတင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် နေရာလှရသည်က အခက်ခဲဆုံးဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ကွယ်ကာပြီး ရပ်နေသူကလည်းရှိသည်။ မိမိအတွက် သတင်းဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသော်လည်း ပေကပ်ရပ် နေသူတွေလည်းရှိသည်။ မြင်ကွင်းအကောင်းဆုံး ဓာတ်ပုံတစ် ပုံရရှိရန် ကြိုးစားသူကို အခွင့်အရေး မပေးချင်ကြ။

ဆုဖြိုးဝေ မီဒီယာလောကထဲသို့ ရောက်လာသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင်

သတင်းသမားများ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းထောင့် မီးပွိုင့်အနီးရှိ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် အသုပ်စုံဆိုင်တွင် ဆုံကြလေ့ရှိသည်။

တစ်နေကုန် မိမိကိစ္စဖြင့် သွားလာနေသူ သတင်းထောက်က တိုက်အပြန် မျက်နှာပန်းလှစေရန် အတွက် သတင်းယူပြီး ပြန်လာသူထံမှ သတင်းဝယ်သည်။ ဓာတ်ပုံကိုပါဝယ်သည်။

သတင်းယူလာသူက မိမိတိုက်သို့ ပြန်မအပ်မီ သတင်းကို မိတ္တူပွား၍ရောင်းသည်။ ဂျာနယ်တိုက်မှထုတ်ပေးသော စာမူခထဲမှ သတင်း ဝယ်ယူခကို အကုန်အကျ ခံသည်။

အချို့က ထိုသို့မဟုတ်။ သတင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို ပုံစံပြောင်း၍ ရေးသည်။ ကလောင်ခွဲဖြင့် တိုက်ခွ၍ပေးပို့သည်။ တိုက်နှစ်တိုက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းပေးပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့က ထိုသို့သောအလုပ်မျိုးကိုမလုပ်။ သစ္စာရှိသည်။ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်သည်။ မိမိရရှိလာသော သတင်းနှင့် သတင်းဓာတ်ပုံကို မိခင်တိုက်သို့သာ သစ္စာရှိရှိ အပ်နှံသည်။

ဆုဖြိုးဝေက သစ္စာအရှိဆုံး သတင်းထောက်ထဲတွင် ပါဝင်

သည်။

ယနေ့ပွဲက မိုးချုပ်သည်။
နောက်တစ်ပွဲကိုလည်း ဆက်ရန်
ရှိ သေးသည်။

သတင်းအသံဖိုင်ဖွင့်ပြီး နား
ထောင်နေစဉ် သတင်းထောက်
အမျိုးသားတစ်ဦးက အနားသို့ကပ်
ပြီး တိုးတိုးလေးပြောသည်။

အသက်က (၃၀)ကျော်ခန့်ရှိ
သည်။

သူ့ကိုမြင်ဖူးသော်လည်း မည်
သူမည်ဝါမှန်းမသိခဲ့။ ဂျာနယ်တိုက်
ကြီးတစ်တိုက်ကမှန်းတော့သိသည်။
လောကသားချင်း သစ္စာမဲ့စကားဆို

ဘယ်ယုန်မြင်၍
ဘယ်ချုံထွင်သည်ကို
သိပြီးဖြစ်သည်။
ဆုဖြိုးဝေက
စကားပြောဘဲ
လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
ပွဲပြီးသတင်းကိုပင်မစောင့်၊
အပြင်သို့.....

လာခြင်းဖြစ်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်
သည်။

“ညီမလေးနဲ့ အတူသွားမယ်
လေ၊ အစ်ကို ညစာကျွေးမယ်”

ဘယ်ယုန်မြင်၍ ဘယ်ချုံထွင်
သည်ကို သိပြီးဖြစ်သည်။ ဆုဖြိုး
ဝေက စကားမပြောဘဲ လှည့်ထွက်
ခဲ့သည်။ ပွဲပြီးသတင်းကိုပင်မစောင့်၊
အပြင်သို့ ခပ်မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

“ညီမလေး ခဏလောက်”

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“ညီမလေးနဲ့အတူ သွားချင်
လို့”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာ
ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူးရှင်”

ဆုဖြိုးဝေက စကားလက်ခံ
မပြောဘဲ ကားဂိတ်ရှိရာသို့ ထွက်
ခဲ့သည်။

ကားဂိတ်တွင် ခရီးသည်တင်
ကား စောင့်နေစဉ် ထိုသူရောက်
လာပြန်သည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်
ခဲ့ရန် ခေါ်ပြန်သည်။

ဆုဖြိုးဝေ သည်းမခံလိုတော့။
ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“မာနကြီးတာကိုက ချစ်စရာ
ပဲ”

ထိုသူက ပြေးလိုက်လာပြီး
ပြောပြန်သည်။ ဆုဖြိုးဝေအဖို့ မည်

သို့ကြုံရမှန်းမသိတော့။ မိုးချုပ်
လည်းပြုနေသည်။ အမှောင်ဆို
သည်မှာ ရိုးသားသော မိန်းကလေး
များအတွက် အန္တရာယ်ရှိချိန်ဖြစ်
သည်။

မရိုးမသားဖြင့် ဘဝလမ်းတွင်
အပျော်အတွက် အဖော်ရှာနေသူ
များအတွက်ကတော့ ညအမှောင်
သည် သားကောင်ရှာရန်အကောင်
ဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

ဆုဖြိုးဝေ”

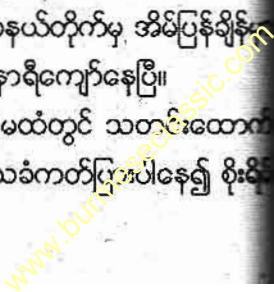
ကားတစ်စီး အနားသို့ဆိုက်
ရောက်လာသည်။ ဂျာနယ်တိုက်မှ
ဂျာနယ်များလိုက်ဖို့သော ဖြန့်ချိရေး
ကားဖြစ်နေသည်။

ဆုဖြိုးဝေက ဘာမှမပြော
တော့ဘဲ ကားထဲဝင် ထိုင်ပြီး
အန္တရာယ်နေရာမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့
သည်။

ဆုဖြိုးဝေတို့လို သတင်း
ထောက်များအတွက် အန္တရာယ်များ
မှာ အနီးကပ်ဆုံးနေရာ၌လည်း
နေသည်ကို သတိပြုနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျာ
နယ်တိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ရယူလာသည့်သတင်းကို ချက်ချင်း
ရေးပြီး ညပိုင်းအယ်ဒီတာထံ အပ်
နှံခဲ့သည်။

ဂျာနယ်တိုက်မှ အိမ်ပြန်ချိန်
ည ၈ နာရီကျော်နေပြီ။

သူမထံတွင် သတင်းထောက်
သက်သေခံကတ်ပြားပါနေ၍ စိုးရိမ်

စိတ်မထားမိ။ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် နီးစပ်ရာ တာဝန်ရှိသူထံတွင် အကူအညီတောင်းနိုင်သည်။

“သတင်းထောက်မလေး”

ဂျာနယ်တိုက်မှ ကားဂိတ်ရှိရာသို့ ထွက်လာစဉ် အနီးတွင်ကပ်၍ ရပ်လာသောကားထဲမှ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရပြန်သည်။

ခေတ်မီ အိမ်သုံး လူစီးကားတစ်စီးဖြစ်သည်။

ကားထဲတွင် မည်သူမှမပါ။ ယာဉ်ပိုင်ရှင် ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး တည်းသာပါရှိသည်။

“ဘယ်ပြန်ရမှာလဲ”

ဆုဖြိုးဝေက ဇေဝေပေါဖြင့် ကြည့်သည်။ ညအမှောင်ကျချိန်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာမမှတ်မိ။

“ဟိုနေ့က ကုန်ပစ္စည်း မိတ်ဆက်ပွဲမှာ ဟောဒီက သတင်းထောက်မလေးနဲ့ အမေးအဖြေ လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဇော်ခက်ပါ”

ဆုဖြိုးဝေက မမှတ်မိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုသူက ၎င်း၏ ဇနီးမှာ နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးထွက်သွားသည့်အတွက် တစ်ဦးတည်းဖြစ်နေကြောင်း၊ သူ၏ဇနီးမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ကုမ္ပဏီဖွင့်ထား၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ရသူဖြစ်

ကြောင်း စကားဦးသန်း၍ လမ်းခင်းစကားဆိုခဲ့သည်။

ဆုဖြိုးဝေက လူမှုကျင့်ဝတ်

အရ နားထောင်ပေးခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုသူက တစ်ဆင့်တက်၍ စားသောက်ဆိုင်တွင် အတူစားသောက်ပြီး မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍ ဟိုတယ်တွင် စကားပြောဆိုရင်း အနားယူရန် စကားကမ်းလှမ်းသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က အမျိုးသမီး

သတင်းထောက်ဆိုပြီး မည်သို့သဘောထားသည်မသိ။ အကြည့်မျက်လုံးများတွင် ရာဂအရိပ်အငွေ့များ လွှမ်းမိုးထားကြောင်း တွေ့ရ၍ နွားမြင်တိုင်း အမဲသားဖြစ်ရမည်ဟု သဘောထားနေသည်လား မသိ။

ဆုဖြိုးဝေမှာ သတင်းထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ မြင်နေရာ အကဲခတ်ခွင့် ရရှိသည်ကို မသိသလို နေပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ ကိစ္စရှိနေသေးလို့ပါ”

ဆုဖြိုးဝေက လိမ္မာပါးနပ်စွာ စကားကို အချို့အသာသုံး၍ ရှောင်ထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

“သမီး.....အဲလေ...ငါ့ညီမအားမယ့်အချိန်ကို ပြောပါလား”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဆုဖြိုးဝေကို ညွှတ်ကွင်းဆင်နေသည်က သိသာ လှသည်။ ဆုဖြိုးဝေက ချက်ချင်းပေါ်ပေါက်လာသော အတွေ့တစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်သည်။

မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း အကူအညီပေး စောင့်ရှောက်ရမည်

အစား ရာဂအလိုဖြင့် ဘဝဖျက်ရန် ကြံစည်မှုများကို ပြည်သူတို့ သိရှိစေရန် ဖော်ထုတ်မည်ဟု ရဲရဲဝံ့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဦး ဘယ်နေ့အားမလဲ”

“သမီးဘက်က အချိန်ပေးရင် အဲဒီနေ့က ဦးအတွက် အားတဲ့နေ့ ဝဲ”

သားသမီးချင်းမစာနာသော ငွေရှင်ကြေးရှင်၏ သွေးသားဝါးမျို လိုသည့် အစီအစဉ်ကို ချေဖျက် ခြင်းသည် အမျိုးသမီးထုအပေါ် အကြမ်းဖက်မှု ကာကွယ်ရေးကို အထောက်အကူပြုလိမ့်မည်ဟု ဆု ဖြိုးဝေက လုံးဝယုံကြည်သည်။

သတင်းထောက်ဆိုသည်မှာ အများပြည်သူ၏အကျိုးကို ကာ ကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိ သည်။ တာဝန်ရှိသူများဘက်မှ သိ ရှိစေရန် တင်ပြပေးရမည်မှာ သတင်းထောက်၏တာဝန်ဖြစ် သည်။

အများပြည်သူလူထုကို အသိ ပညာဖွင့်ပေးပြီး ဘဝလုံခြုံမှုအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး ပြုလုပ်နိုင် ရန် ပညာပေးကဏ္ဍအဖြစ် တင်ပြ ပေးရန် သတင်းထောက်အနေဖြင့် တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူသည်။

“အိုကေ၊ မနက်ဖြန် ညနေ ၆ နာရီမှာတွေ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဖုန်းဆက်လိုက်

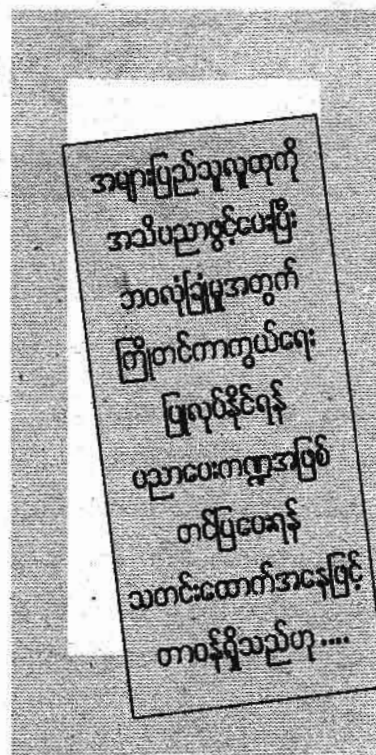
လေ၊ အင်တာဗျူးနေ့က သမီးကို လိပ်စာကတ်ပေးထားပြီးသားပါ။ အဲ ဒီကတ်မှာပါတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ဆက် လိုက်ပါ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သူ့အလို ပြည့်တော့မည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ရွှင် လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ကားကိုအရှိန် မြှင့်တင်၍ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွား ခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့.....”

ဆုဖြိုးဝေ ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း တွင် သတင်းယူပြီး ညနေပိုင်းတွင်

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့် ချိန်းထားရာသ ထွက်ခဲ့သည်။

ယနေ့ ဆုဖြိုးဝေ၏ ဝတ်စာ ဆင်ယင်မှုမှာ ခေတ်အမီဆုံးပုံစံဖြ နေသည်။ ဆုဖြိုးဝေကို ဘယ်အချိန် က စောင့်ကြည့်နေသည်မသိ။

ဘဝတူသတင်းထောက်ဆိုသ နှင့် လမ်းတွင်တွေ့ရပြန်သည်။ ထို စံအတိုင်း အတူလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ပြု သည်။

ဆုဖြိုးဝေက သတင်းထောက် ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးများ အကြိမ် ဖက်မှုခံရသည့် သတင်းပေါင်းစုံထု သိပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်မိ သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ အစ်ကိုက ဘယ်တိုက်ကလဲ”

“အစ်ကိုက ကျော်မင်းပါ၊ န မည်ကြီး -----ဂျာနယ်တိုက်က ပါ”

“အစ်ကိုတာဝန်က ဘာလဲ”

“သတင်းထောက်ချုပ်ပါ”

“အခု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မော်လမြိုင်ဘက်မှာ အ တစ်ခုက သတင်းစာရှင်းလင်းမှု တယ်၊ သွားစရိတ်လာစရိတ် တည်း ခိုစရိတ်ပေးမယ်ထ ထောက်ပံ့ကြေးလည်းပေးမှာ ညီမလေး လိုက်ခဲ့စေချင်တယ် ဆုဖြိုးဝေ စဉ်းစားရပြန်သည်။

အချိန်ယူသည်။ သွားရမည့်ရက်ကို မေးတော့ နောက်နှစ်ရက်အကြာ တွင်ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ လိုက် ခဲ့မည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

သတင်းထောက်ချုပ် ကျော် မင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းရသည်မှာ မခက်။ သတင်းသမားများသိ ဖုန်း ဆက်ပြီးမေးရုံပဲဖြစ်သည်။

အကြောင်းစုံကို နှစ်နာရီ အတွင်း သတင်းရရှိလိုက်သည်။

ကျော်မင်းက ဘွဲ့ရတစ်ဦး၊ ဂျာနယ်တိုက်သို့ မဝင်မီက နယ်စပ် အထိသွားလာ၍ ကုန်ရောင်းကုန် ဝယ် လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ကုန် ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ရင်း ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်ကို သိလိုက်ရသည်။

သူ့ဘဝကို ဖုံးကွယ်၍ ဂျာနယ် တိုက်သို့ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်နေ မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ထိုင်း နိုင်ငံရှိ စက်ရုံတွင် အလုပ်သွင်းပေး မည်ဟု ပြောဆို၍ လူရောင်းစားခဲ့ သည့် လုပ်ရပ်များကို သိခွင့်ရခဲ့ သည်။

ရောင်းစားခံရသူများ၏ မိသား စုဝင်များအား တွေ့ဆုံ၍ သတင်း ယူရန် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည့် သူငယ် ချင်းသတင်းထောက်ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်၏။

ဆက်စပ်မှုသတင်းတစ်ခုက ဆုဖြိုးဝေကို အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။ ချက်ချင်း ရဲတပ်ဖွဲ့၊ လူကုန်

ကူးမှု တားဆီးကာကွယ်ရေးတပ် ဖွဲ့မှု အသိအရာရုံ တစ်ဦးထံ လျှို့ဝှက် သတင်းပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အစ်ကိုနဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကတိပေးလိုက်၍ ကျော်မင်း က ပျော်သွားသည်။ ခရီးသွားလာ မည့်အစီအစဉ်ကို ဆွဲလိုက်၏။

ကျော်မင်းအကြောင်းကို ဂျာ နယ်ထုတ်ဝေသူက သိဟန်မတူ။ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အပြည့်အစုံ ယူ ထားသည်မဟုတ်။ နောက်ကြောင်း မစုံစမ်းဘဲ အလုပ်အတွက် ခန့်ထား လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

ဆုဖြိုးဝေက ကျော်မင်းနှင့်

အတူသွားလာမည့်အစီအစဉ်ကိုပြော ဆိုဆွေးနွေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် နှင့် တွေ့ရန်ရှိ၍ ချိန်းဆိုရာနေရာသို့ သွားခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဦးတင့်ဇော် ဖြစ်သည်။ အဝတ်အထည်ရောင်း သည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ သူ့ ကုမ္ပဏီတွင် ခန့်ထားသူများအနက် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက အများဆုံး ဖြစ်သည်။

ချိန်းဆိုထားရာနေရာသို့ရောက် သောအခါ ဦးတင့်ဇော်က သူ့ကား ဖြင့် အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးတင့်ဇော်က သူ့ကားဖြင့် ဆု ဖြိုးဝေကို ခေါ်သွားသည်။ နာမည် ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား သည်။

နှစ်ဦးတည်း စားသောက်ရ မည့် အစားအသောက်က အလျှံ ပယ်ရယ်။

ဆုဖြိုးဝေက နှစ်ဦးသားတွေ ဆုံစဉ် အသံဖမ်းစက်ကို မမြင်မိစေ ရန် ဖုံးကွယ်ထားရင်း ဖွင့်ထား သည်။

ဦးတင့်ဇော်က ဆုဖြိုးဝေကို သဘောကျကြောင်း၊ ဇနီးတစ် ယောက်အနေဖြင့် တင့်တောင့်တင့် တယ် ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ် နီးချင်းနိုင်ငံသို့ လေ့လာရေးသွား

မည်။ အပြန်တွင် ကုန်တိုက်တစ်ခု တည်ထောင်ပေးမည်ဟု ကတိ အမျိုးမျိုးပေးသည်။

ငွေနှင့်များသော လူကိုသိမ်း ပိုက်ရေး ငွေမြားတံကို ဆုဖြိုးဝေ က သတိထားမိလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးနောက် ဟို တယ်တွင် အတူတကွ ညအိပ်ရန် တီးတိုးပြောသည်။ ဆုဖြိုးဝေက အားလုံးကို အသံဖမ်းထားနိုင်ခဲ့ သည်။

စားသောက်ပြီးချိန်၌ ဟိုတယ် တွင် ငှားရမ်းထားသော အခန်းထဲ သို့ခေါ်သည်။ ဆုဖြိုးဝေကလည်း ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ရန် စီစဉ်ထား ပြီးဖြစ်သည်။

“ဦးတင့်ဇော် အိုကေနော်”

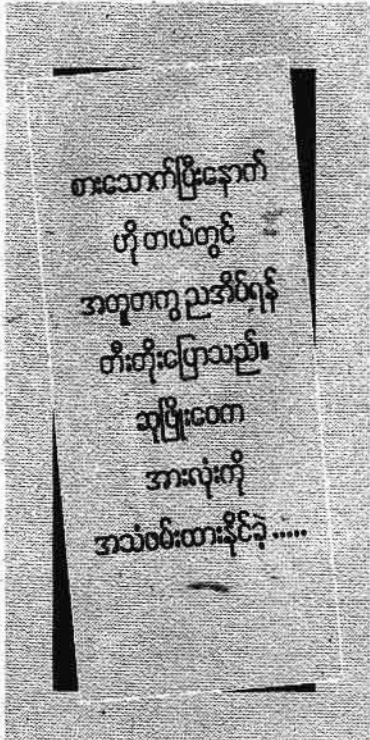
ကျော်မင်း ဘယ်လိုကဘယ် လိုနည်းဖြင့် ဟိုတယ်ထဲသို့ရောက် လာသည်မသိ။ ဆုဖြိုးဝေပင် အံ့ အားသင့်ရပြန်သည်။

“ကိုကျော်မင်း ခရီးထွက်ရ မယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အခန်း--မှာ ညအိပ်မှာပါ။ ဟော ဒီက ဆုဖြိုးဝေနဲ့အတူ နယ်မှာ သတင်းသွားယူဖို့ စီစဉ်ထားသေး တယ်”

“ဟုတ်လား၊ မနက်မှတွေ့ကြ တာပေါ့”

လူချင်းခွဲကြချိန်တွင် ကျော်

စားသောက်ပြီးနောက်
ဟိုတယ်တွင်
အတူတကွ ညအိပ်ရန်
တီးတိုးပြောသည်။
ဆုဖြိုးဝေက
အားလုံးကို
အသံဖမ်းထားနိုင်ခဲ့.....

မင်းက လက်သီးဆုပ်ပြီး လက်မ ထောင်ပြသွားသည်ကို ဆုဖြိုးဝေက တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆုဖြိုးဝေက ဦးတင့်ဇော်နှင့် အတူ အခန်းထဲသို့ လိုက်သွားခဲ့ သည်။ ဦးတင့်ဇော်က သူ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်သည့် လှုပ်ရှားမှု စတင် တော့သည်။

ဆုဖြိုးဝေက လက်မခံလုံးဝ ငြင်းသည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို အထပ်ထပ်ဝတ်ထား၍ ဦးတင့်ဇော် အတွက် ကြိုးစားရကျိုးမနပ်ဖြစ်ခဲ့ သည်။

“မင်း ဒီအခန်းထဲထိ လိုက် လာပြီးပြီပဲ”

“အခန်းထဲလိုက်ရုံနဲ့ အားထ ကို သဘောစူးပြီးဖြစ်တယ်ဝ မယူဆပါနဲ့”

ဦးတင့်ဇော်က ချောပြန်သည့် မအောင်မြင်။ အကြံမအောင်မြင် အကြမ်းဖက်တော့သည်။ ကိုယ် လက်ရောက် နာကျင်အောင်လှ တော့၏။

ဆုဖြိုးဝေ၏နှုတ်ခမ်းမှ သွေး များက ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ကျလာ သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း ဖူးရော ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သည်။

ဆုဖြိုးဝေက သူမ၏ လက် ကိုင်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆော့ လာသော အချက်ပြစက်၏ခလုတ် ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အသံမထွက် ဘဲ မီးအစိမ်းရောင်လင်းလာသည်။

ဦးတင့်ဇော်က ဆုဖြိုးဝေလှ သမျှ ကြည့်နေသော်လည်း ဘာ လုပ်နေမှန်းမသိ။ လူကိုဝင်လုံးဖြင့် အကြမ်းဖက်ရန် ကြိုးစားသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် အခန်းတံခံ ပွင့်လာသည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း အယောင်ဆောင်ထားသူ ရဲတပ်မှ ဝင်များ ရောက်လာသည်။

ဦးတင့်ဇော်ကို ချက်ချင်းဖမ်း လိုက်၏။

ဆုဖြိုးဝေ၏ အချက်လှ သင်္ကေတကြောင့် အထဲသို့ ချက် ချင်းရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အလွယ်တကူပင် ဖမ်းလိုက်သည်။

ဆုဖြိုးဝေက အသံဖမ်းစက်ကို အပ်လိုက်၏။

ငြင်း၍မရတော့။ သက်သေခံ ဖြစ်သွားသည်။ ဆုဖြိုးဝေခန္ဓာကိုယ် တွင် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများက လည်း အကြမ်းဖက်မှုအတွက် သက်သေခံဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဆုဖြိုးဝေ၏ သတင်းပေး ချက်အရ အခြားအခန်းတွင် စည်းခိုနေသော ကျော်မင်း တို့ပါ ချက်ချင်း ဖမ်း လိုက်နိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို အပိုင်ရဲစခန်း သို့ အပ်နှံပြီး အမှုဖွင့် သည်။ လက်ရှိအခြေ အနေအရ အမွေပြု ကျင့်ရန် ကြံစည်မှု၊ လက် ရောက်ကျူးလွန်မှုများဖြင့် အမှုရေးဖွင့်သည်။

စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက်အရ ကျော်မင်းက အားပေးကူညီသူဖြစ် နေ၍ နှစ်ဦးစလုံး အရေးယူခံရ သည်။

ဆုဖြိုးဝေထံမှ တရားလိုစစ် ချက်ယူသည်။

ကျော်မင်းနှင့် ဦးတင့်ဇော်ထံ တရားခံအဖြစ် ထွက်ဆိုချက်ယူ သည်။

ရဲစခန်းက လက်ရှိအမှုဖြင့် အရေးယူစစ်ဆေးနေစဉ် ဆုဖြိုးဝေ

၏ သတင်းပေးချက်နှင့် ဆုဖြိုးဝေ ၏သူငယ်ချင်း သတင်းထောက် များ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကျော် မင်းကို လူကုန်ကူးမှုဖြင့် ချက် ချင်းအရေးယူခဲ့နိုင်သည်။

စစ်ဆေးချက်အရ ဦးတင့်ဇော် နှင့် ကျော်မင်းတို့၏ လျှို့ဝှက်ဆက်

သွယ်မှုက ပေါ်လာပြန်သည်။ ဦးတင့် ဇော် မှာ အဝတ် အထည်ရောင်းချသည့်လုပ်ငန်းကို ဗန်းပြပြီး ဆိုင်ဝန်ထမ်းမိန်းမလှ ကလေးများကို တရုတ်နိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ပြီး မယားအဖြစ် ရောင်းချ ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ မိန်းမလှကလေးတစ်ဦး၏

ရောင်းချေးမှာ ကျပ်သိန်း (၉၀)ဟု သိရသည်။ ကျော်မင်းမှာ ဦးတင့် ဇော်နှင့် တွဲဖက်၍ လုပ်နေသူဖြစ် သည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ရည်း စားထားမည်၊ ယာယီပေါင်းသင်း၍ နယ်စပ်သို့ အတူခေါ်သွားကာ လူရောင်းစားသည့်အလုပ်ကို လုပ် ကြသည်။

ယခုတော့ ဟန်ဆောင် ကောင်းခဲ့ကြသည့် ဦးတင့်ဇော်နှင့် ကျော်မင်းတို့၏ မျက်နှာများတွင် ပြုံးရိပ်မဆင်နိုင်ခဲ့ကြတော့။ အရှုံးအတွက် အငိုမျက်လုံးများ သာဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

သတင်းထောက် မလေး ဆုဖြိုးဝေ၏ သတင်းယူရင်း နိုင်ငံ အတွက် တာဝန်ကျေခဲ့မှု ကို ဆုဖြိုးဝေ၏ ဂျာနယ် တိုက်က ဂုဏ်ပြုပွဲ ကျင်းပ ပေးရန် စီစဉ်နေကြောင်းသိ ရ၍ ဆုဖြိုးဝေမှာ သူမ၏ ဒဏ်ရာ များကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့ရလေ တော့၏။

**စာပေသစ္စာဖြင့်
အောင်ကျော်ဇော်**

ဂက်စ်ထည့်ဖို့စောင့်နေတဲ့ တက္ကစီကားနှစ်စီး

ခရီးသည်တင်ကားကြီးကဝင်တိုက်လို့ ထပ်ဆင့်ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့ရ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သာ
ကတမြို့နယ်၊ ရှုခင်းသာ လမ်းတွင်
အနောက်ပိုင်းခရိုင်၊ မထသဝတၱလှိုင်မှ
ခရီးသည် တင်ယာဉ်သည် (၄၉)အစိမ်း
ကားဂိတ်အနီး ဂက်စ်ထည့်ရန် စောင့်
နေသည့်လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော
အငှားယာဉ်အား နောက်မှ ဝင်တိုက်
မိခဲ့ရာ အရှိန်ကြောင့် အငှားယာဉ်၏
အရှေ့တွင် ဂက်စ်ထည့်ရန် စောင့်နေ
သည့် နောက်ထပ်အငှားယာဉ် တစ်စီး
အား ထပ်မံတိုက် မိခဲ့မှုဖြစ်ပွားခဲ့
ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၁၆-၁၁-၂၀၁၃
ရက်နေ့ နံနက် ၂နာရီအချိန်ခန့်က
သာကတမြို့နယ်၊ ရှုခင်းသာလမ်း
အတိုင်း အရှေ့မှ အနောက်သို့ ယာဉ်
မောင်း မောင်းနှင်လာသော ယာဉ်

၄က / - - - Nisan အဖြူရောင်
အနောက်ပိုင်းခရိုင် မထသ(၁၀၅)လှိုင်
ယာဉ်သည် (၄၉)အစိမ်းကားဂိတ်အနီးရှိ
(CNG)ဓာတ်ငွေ့ဆိုင်ရှေ့ အရောက်
တွင် ဂက်စ်ထည့်ရန် စောင့်နေသည့်
လမ်းဘေး ရပ်ထားသော ယာဉ်မောင်း
ရန်နိုင်(၂၅နှစ်)၊ သင်္ဘောကျင်း (၉)
လမ်း၊ သင်္ဘောကျင်းရပ် ကွက်၊ ဒေါပုံ
မြို့နယ်နေသူ မောင်းနှင်သည့် AA-
---တိုယို တာ ဆလွန်းနဲ့သာရောင်
အငှား ယာဉ်အား နောက်မှ ဝင်တိုက်
မိခဲ့သည် ဆို၏။

၎င်းယာဉ်တိုက်မှု အရှိန်ကြောင့်
AA---မှ ၎င်းရှေ့တွင် ဂက်စ်ထည့်ရန်
စောင့်နေသည့် ယာဉ်မောင်း ဦးအောင်
ထွန်း(၅၅နှစ်)၊ အောင်သပြေ (၅)လမ်း
အရှေ့၊ (၇)ရပ်ကွက်၊ သာကတမြို့

နယ်နေသူမောင်းနှင်သည့် AA---
တိုယိုတာ ဗင်အဖြူရောင် အငှား
ယာဉ်အား ထပ်ဆင့်တိုက်မိခဲ့ပြီး ယာဉ်
မောင်းမှာ အချင်းဖြစ်နေရာတွင်
ယာဉ်အားထားကာ ထွက်ပြေး တိမ်း
ရှောင်သွားခဲ့သည် ဆို၏။

ရဲအုပ်ကျော်ထက် နောင်က
တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းခဲ့၍
သာကတမြို့နယ်နယ်မြေ ရဲစခန်းက
(ပ) ၃၁/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၂၇၉/
၂၀၂ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး အမှုစစ်
တရားလိုအ ပြစ်မှုကျူးလွန် သူအား
ဖမ်းဆီးရမိရေးဆောင် ရွက်လျက်ရှိ
ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

အေးအေးခိုင်

ရောဂါသည်အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ကိုင်ချုပ်ကိုင်ပြီး

အခမ္ပုပြုကျင့်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ရုပ်တည်းသား လက်သမားရဲ့ လုပ်ရပ်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒလမြို့နယ်အတွင်း အကြောရောဂါဖြင့် ကျန်းမာရေး မကောင်းဖြစ်နေသူအား
ခြိမ်းခြောက်၍ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၁၄-၁၀-၂၀၁၃ရက်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂နာရီအချိန်ခန့်က ဒေါ်---(၄၅နှစ်)ဈေးရောင်း၊ အံ့ကြီး
အနောက်ရပ်ကွက်၊ ဒလမြို့နယ်နေသူသည် တစ်ခြံတည်းနေ မိခင်ဖြစ်သူ၏နေအိမ်တွင် မောင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်
သော ကျန်းမာရေး မကောင်းသည့် အကြောရောဂါရှိသည်မ မ---(၃၅နှစ်)အား နေ့လယ် စာကျွေးပြီး နေအိမ်သို့
ပြန်လာ ကာ ခဏအိပ်နေခဲ့သည် ဆို၏။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲ၁နာရီခွဲ ခန့်တွင် တူမဖြစ်သူရောက် ရှိလာပြီး မ---မှာ ငိုနေကြောင်း ပြောပြခဲ့၍ စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့ရာ
အောင်စိုး(၃၆နှစ်)လက်သမား၊ အံ့ကြီးအနောက်ရပ်ကွက်၊ ဒလမြို့နေသူမှာ နေအိမ်ပေါ် သို့ရောက်ရှိလာပြီး မ---
၏ လက်ကိုချုပ်၍ မအော်ရန် ခြိမ်းခြောက်လျက် သားမယား အဖြစ် ပြုကျင့်ခဲ့ကြောင်း သိရှိခဲ့ ရသည်။

မ---က တရားလိုပြုလုပ် တိုင်ကြားခဲ့၍ ဒလမြို့မှ ရဲစခန်း(ပ)၄၆၆/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၇၆ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး
အမှု စစ် စခန်းမှူးဒုရဲမှူး ခင်မောင် လွင်က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးလျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

အေးအေးခိုင်

(၃) ရက်သားသမီး တစ်လတာကြော

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးတွင် အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုး ပြိုင်ဘက်တို့နှင့် တိုက်ရန်နှင့် တွေ့ဆုံတတ်၍ရောင်ပါ။ အောင်မည်။ မိမိ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာအကျိုး တိုးတက်မည်။ နိုင်ငံခြားခရီးသွားရန် တစ်ဆို့တားဆီး ကြန့်ကြာနေလျှင် စနေထောင့် အနိမ့်အရွက် ကိုးရွက်လှူပါ။ မြန်မြန်ထွက်ရမည်။ အမဲသား၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါးပုစွန် ရောင်းဝယ်ပါ။ ဆန်၊ ဆီ၊ စပါး၊ ဆေး ရောင်းဝယ်ပါ။ ဝန်ထမ်းများ ကံအထူးကောင်းလာမည်။

- ကျန်းမာရေး။ ။ အာရုံကြောဝေဒနာ၊ သွေးတိုးရောဂါဖြစ်တတ်သည်။ သတိရှိပါ။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ စတော်ဘယ်ရီရောင်၊ ကြည့်ပြာရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှစ်ဦး မျဉ်းပြိုင်ပေါ်တွင်ရှိနေမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၈-၃၊ (မ) ၄-၅၊ (ည) ၃-၅။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်မှာ ရွှေပန်းပွင့်၊ ငွေပန်းပွင့် ၂၇ ပွင့်လှူဒါန်းပါ။

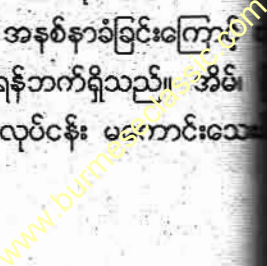

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးအရ တစ်ဖြူ၊ တစ်နိုင်း၊ တစ်နယ်သို့ သွားရမည်။ ကောင်းမည်။ သွားလိုက်ပါ။ နယ်စပ်ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာအရောင်းအဝယ် အောင်မြင်မည်။ ကားဝယ်ရောင်း၊ ရာသီကုန်ဝယ်ရောင်း ပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ ရာထူး၊ လုပ်ငန်း၊ ဌာန တိုးတက်မှုနှင့် ပြောင်းကိန်းရှိသည်။ လုပ်ငန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုအောင်မြင်မည်။

- ကျန်းမာရေး။ ။ သားအိမ်ဆိုင်ရာဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အညိုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှင့် ခရီးသွားရမည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (မ) ၈-၃၊ (ပ) ၄-၂၊ (ဏ) ၅-၁။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် မန်းသီး သုံးလုံး၊ မာလကာသီးသုံးလုံးကပ်ပါ။

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးအရ ခရီးသွားရန်အကြံပျက်မည်။ စက်တပ်ယာဉ် ထိခိုက်တတ်ခြင်းကြုံမည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားရောင်းဝယ်ပါ။ ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးတိုးတက်ကိန်းရှိသည်။ အရာရာတိုင်းတွင် အနစ်နာခံခြင်းကြောင့် တက်ချမ်းသာမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း ရန်ဘက်ရှိသည်။ အိမ်ခြံမြေ နေရာအသစ်တို့ ရရှိနိုင်သည်။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ်မထွက်သင့်ပါ။ အပြင်လုပ်ငန်း မကောင်းသေး

- ကျန်းမာရေး။ ။ မျက်စိရောဂါဝေဒနာရရှိတတ်သည်။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အစိမ်းရင့်ထဲတွင် အပွင့်အစက် အဖြူပါသောအရောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ချစ်သူက သစ္စာဖောက်ခြင်းခံရတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (အ) ၄-၆၊ (ပ) ၇-၃၊ (ဏ) ၅-၆။
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် မုန်လာ၊ ဟင်းလလာ၊ မာလကာသုံးညွန့်စီလှူပါ။

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးတွင် တိုက်ဆိုင်တစ်လီ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ဖက် လုပ်ငန်းတွေ ဇယ်ဆက်သလို ခပ်သွက်သွက် စီးပွားတက်မည့် လအခါဖြစ်သည်။ အလှူအတန်းလုပ်ပေးပါ။ တွင်ခုံ၊ ဝပ်ရှောခုံ၊ ကားပစ္စည်းရောင်းဝယ်၊ အထည်အလိပ်ရောင်းဝယ်လုပ်ငန်းများ ကံကောင်းတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ငွေကိစ္စ ပြဿနာတက်မည်။ ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲတို့မှ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းခံရမည်။ အဖမ်းအဆီး၊ အချုပ်အနှောင်ခံရတတ်သည်။ အစစအရာရာ သတိရှိရမည့်လဖြစ်သည်။

- ကျန်းမာရေး။ ။ ခွဲစိတ်ကုသခံရသော ရောဂါဝေဒနာရမည်။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အဝါပွင့်ရိုက်၊ အစိမ်းရင့်ထဲတွင် အပြာပွင့်ရိုက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ အချစ်ရေးအတွက် အပြစ်တွေ့စရာများဖြစ်နေတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ယ) ၆-၂၊ (ရ) ၆-၃၊ (ဝ) ၉-၄။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် နှင်းဆီနီနီရဲရဲကိုးပွင့် ကပ်လှူပါ။

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးအရ မိမိအိမ်အနီးတွင် လုပ်ငန်းအသစ် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရမည်။ ရေခြားမြေခြား ခရီးသွားရန် သေချာသောလဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်တွင်းရေး စိတ်ဒုက္ခကြုံတတ်သည်။ သားရေထည်လုပ်ငန်း၊ စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးမည်။ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှ မိမိပိုင်မြေရမည်။ အိမ်ဆောက်ရမည်။

- ကျန်းမာရေး။ ။ အအေးပတ် နှာစေးရာမှ လည်ချောင်းနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါရမည်။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နံ့သာရောင်ထဲတွင် အဖြူပွင့်၊ ဆင်စွယ်ရောင် ပြောင်ဝမ်းဆက်။
- အချစ်ရေး။ ။ မိမိစိတ်တိုင်းကျ ချစ်သူနှင့်မညားနိုင်ပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (သ) ၆-၁၊ (ဝ) ၆-၃၊ (ဋ) ၄-၈။
- ယတြာ။ ။ သပြေ၊ ခံတက်၊ တမာ ကိုးညွန့်စီ အိမ်ဘုရားမှာလှူပါ။

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးအရ လခစားလုပ်ငန်းမှ ကိုယ်ပိုင်သို့ပြောင်းတတ်သည်။ လုပ်ငန်းသစ်တွင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အဆင်မပြေမှုများမည်။ ဖိနပ်သစ်၊ ထီးသစ် မဝင်သင့်ပါ။ ဝင်ပြီးလျှင် စွန့်လှူဒါန်းလိုက်ပါ။ သိန်း၊ သန်းထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ ထမင်း၊ ဟင်း ရောင်းဝယ်ပါ။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ ရတနာဆိုင်၊ အထည်အလိပ်ဆိုင်ဖွင့်ပါ။

- ကျန်းမာရေး။ ။ ဦးခေါင်းကိုက်ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရမည်။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အပြာလှဲဝမ်းဆက်၊ အစိမ်းပုပ်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူက ရေမြေခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်တတ်၏။
- ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၉-၃၊ (မ) ၉-၄၊ (ည) ၄-၅။
- ယတြာ။ ။ မရှိဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူကို အဝတ်သစ်လှူဒါန်းပါ။ ခိုစာကျွေးပါ။

ယခုလအတွင်း စီးပွားရေးအရ လက်ရှိလုပ်ငန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ရမည်။ တိုးချဲ့လုပ်ငန်းမလုပ်သင့်သေးပါ။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ရတတ်သည်။ ခရီးဝေး နိုင်ငံခြားခရီးထွက်ရမည်။ လာဘ်ဝင်မည်။ စီးပွားရေးအထူးကောင်းသောလတစ်လဖြစ်ပါသည်။ ရေကြောင်းစက်လှေ၊ သမ္ဗန်၊ ပိုက်၊ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကောင်း၏။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အကြီးအကဲတို့နှင့် ခရီးသို့ ခေတ္တပိသွားတတ်သည်။ ရာထူးတိုး၊ နေရာပြောင်း ကံကောင်းသောလဖြစ်သည်။

- ကျန်းမာရေး။ ။ အထူးကောင်း၍ ဟောစရာမရှိပါ။
- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အုန်းခွံရောင်၊ အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ သူများတွေ့ရယ်နေချိန်မှာ မိမိက ငိုနေရတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဠ) ၇-၃၊ (သ) ၇-၄၊ (အ) ၄-၆။
- ယတြာ။ ။ စာကလေးကိုးကောင်လွတ်ပါ။

စမ်းလိုအား၍ ပန်းလိုမွှေးပါပေ
သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော်
နက္ခတ်မေဇင် လက္ခဏာပညာရှင်